

ဘုန်းကြွယ်

ဟန်လှိုင်စား

စာပေ (၂)

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၀၈၀၀၀၀၇
 မျက်နှာစာခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၀၈၅၀၂၀၇

၂၀၀၇ ခုနှစ်
 ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
 တန်ဖိုး ၁၀၀/- ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ
 ရွှေစုံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
 မင်္ဂလာပုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးသန်းဝင်း၊ ကျော်-ပုံနှိပ်တိုက် (၁၄၆၀၂)
 ၂၃၉၊ ခေမာသီလမ်း
 မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာစာပုံနှိပ်

ဦးဝင်းကျော်မိုး (မုံခွေ-ပုံနှိပ်တိုက်)
 အမှတ် (၁၄၀) ၄၅-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အခန်း(၁)

မျှင်ကွင်ထန်ကမူ ရန်သူကြီးနှင့် တွေ့လိုက်လျှန်း သိထားသော်
 လည်း အစွမ်းမပေး၊ ဇွက်ချင်း ပြန်လည်လူးလိုက်လက်ရင်း ဧဝံ
 ဆရာကြီး ရှိရာသို့ လျှင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်သွားပြန်သည်။

ထိုအခါ ဧဝံဆရာကြီးသည် ညာခြေတစ်ဖက်ကို ဖုတ်ခန့်
 လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် မျှင်ကွင်ထန်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပုလဲလုံကြီး
 လိမ့်လာသလို မြေပေါ်သို့ ဆယ်ပေကျော်ခန့် လူးလိမ့်ထွက်သွား၏။
 ဧဝံဆရာကြီး ဝမ်းတရွမ်းက သဘောကုသွာ ဟားတိုက်
 ရယ်မောရင်း ...

“ဟိတ်... မျှင်ကွင်ထန်ဆိုတဲ့လူ နောက်တစ်ခါ လာဦး၊ ဒီတစ်
 ချီ မင်းကို ခြေလက်လေးချောင်း မိုးမျှော်မိုင်းလိုက်မယ်”

ဧဝံဆရာကြီး၏ စကားသံ မဆုံးခင်မှာပင် လဲကျနေသော
 မျှင်ကွင်ထန်က ပြန်လည်ရပ်လာပြီး ဧဝံဆရာကြီးထံ ဓနလွှား
 ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။

ထိုအခါ ဧဝံဆရာကြီး၏ လည်မျိုအား လက်နှစ်ချောင်း
 ဖြင့် တွေ့ထိုး တိုက်ခိုက်လိုက်တော့သည်။

မျှင်ကွင်ထန်၏ တိုက်ကွက်မှာ အလွန်ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်
 ပြီး သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ပုတ်...”

ဧောင်ဆရာကြီးက မည်ကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်လိုက်မှန်းမသိ၊ ပုတ်ခနဲ အသံတစ်မျက် ထွက်ပေါ်လာကာ ချိုင့်ကျင်ထန်၏ ကျောပြင်မှာ မြေပြင်နှင့်ကပ်နေပြီး ခြေလက်လေးများဝင်းတိုက်မှု မိုးချွန်နေတော့သည်။

သည်တစ်ခါတွင်မူ ဧောင်ဆရာကြီးမှာ ဟားတိုက်ရယ်မောခြင်း မပြုတော့ပေ။

“မင်းရဲ့အသက်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်၊ မင်းကို ပုံစံလေး နှစ်မျိုးသုံးမျိုးလောက်ပဲ ပြုခိုင်းတယ်၊ ရက်ရက်စက်စက်တော့ မလုပ်ပါဘူး၊ မင်းတို့ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွားကြ၊ ငါ မျက်စိစိုင်းစိုင်း နေချင်တယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ မင်းရဲ့ အစိုးရဲ့အသား တခြားသိ မြစ်သွားတော့မယ်”

ထိုအခါ ချိုင့်ကျင်ထန်မှာ နောက်ထပ် မေါင်းမောခဲ့တော့တဲ့ ခြေထောက်နှင့်မျက်စိ ထိလိုက်မိသည်နှင့် တစ်မျိုးတည်း ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ဧောင်ဆရာကြီးအား ထေးစက်စက် မေးလာသည်။

“ဧောင်ဆရာကြီး... ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်အရင်းဟာ တကယ်ပဲ ဧောင်ဆရာကြီး ဝမ်တရုန်းလို့ ခေါ်သလား”

“မင်းစကားက ဘယ်နှယ်ဟာကြီးလဲ၊ နာမည်ကို အတုလုပ်လို့ ရမလားကွ”

“ဒါပေမယ့် ဝက်ပါဂိုဏ်းထဲမှာ ဝမ်အမျိုးအနွယ် တပည့်တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး”

“ဘယ်သူကများ ငါ့ဟာ ဝက်ပါဂိုဏ်းသား ပြစ်တယ်လို့ ပြောနေတာလို့လဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ တိုက်ချက်က ဝက်ပါဂိုဏ်းရဲ့ ရှစ်ကွက်သိုင်းကွက်ပါနေတာပဲ”

ဧောင်ဆရာကြီးက ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်မောပြီး...

“ဟေ... ကိုယ်တော်လေးက အသိကြွယ်တဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါလား၊ မင်းကို ငါ အမှန်အတိုင်း ပွင့်ပြောပြမယ်၊ ဒီရှစ်ကွက်သိုင်းပညာကို ငါ ခိုးပြီး သင်ထားတာ”

“ခင်ဗျားရဲ့ အတုအတိုင်းတုတ်က ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ ဆရာမရှိတဲ့ ခင်ဗျားတတ်ကျွမ်းထားတဲ့ သိုင်းပညာက အတော့်ကို မြင့်မားနက်နိုင်းနေတယ်”

“ဟ... ဒါ ရှင်းနေတာပဲ၊ လူကတာတွေကို ကြံပြီးတော့ ဟောပြောနိုင်စွမ်း ဆိုတည်းက ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်လွန်လို့သာပေါ့ကွ၊ မင်း မယုံရင် လက်တွေ့စမ်းသပ်တဲ့ သဘောနဲ့ မေးကြည့်ပါလား”

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးမယ်၊ အနောက်ဘက် အထက်တန်းအိပ်ခန်း အခန်းခြောက်မှာ တည်းခိုတဲ့လူက ဘယ်လိုလူမျိုး ပြစ်မလဲ”

ဧောင်ဆရာ ဝမ်တရုန်းက စဉ်းစားခြင်း မပြုဘဲ ရုတ်ခြည်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ရှောင် အမျိုးအနွယ်ထဲက လူဖြစ်တယ်၊ သူ့နာမည်က ဝမ်မလို့ခေါ်တယ်၊ ဒီနှစ်အတွင်း အိမ်ထောင်မကျသေးတဲ့ အကြီးတစ်ယောက်ပဲ”

BLURRY CLASSIC

"တော်လောက်ပါပြီ၊ ဟို မိန်းမပျိုလေး ရှောင်ရက်မေဟာ နေပြည်တော်ကိုလာပြီး ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"လောလောဆယ် မိန်းကလေး ရှောင်ရက်မေဟာ ကိုယ်တော်လေးကို အချောင့်အယှက် ပေးနေဦးမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းဆိုရင်တော့ ..."

ဧဒင်ဆရာကြီးက မျက်နှာလန့်ကာ အပြောရခက်သည့်ဟန်ဖြင့် စကားစ ဖြတ်လိုက်သည်။

"ဧဒင်ဆရာကြီး ... ဘာဖြစ်လို့ နှုတ်ပိတ်ပြီး စကားမပြောတော့တာလဲ"

"ကျုပ် ထုတ်ဖော်ပြောပြနိုင်လည်း ကိုယ်တော်လေးက မယုံကြည်ဘူးဆိုရင်လည်း အလကား ဖြစ်သွားတော့မှာပဲ၊ တကယ်လို့ ယုံကြည်တယ် ဆိုရင်လည်း နှလုံးတုန် ရင်ခုန်ရမှာက ရှောင်လွဲလို့မရဘူး၊ ဒီအတွက် အကောင်းဆုံးက မပြောဘဲနေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ"

"အရေးမကြီးဘူး၊ တိုက်ရိုက်သာ ပြောချလိုက်စမ်းပါ"

"ကိုင်း ... ဆရာက တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲ ဟောတော့မယ်" စကားစဖြတ်ကာ ရပ်နေလိုက်ပြန်သည်။

ထိုအခါ ချူးအောက်စွမ်းမှာ မရိုးမရွံ့နှင့် ကိုးရိုးကားယား ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ...

"ဆရာ ... တိုက်ရိုက်သာ ဖြန်ဖြန် ဟောချလိုက်စမ်းပါ"

"အင်း ... နောက်ပိုင်းကဲ့ရဲ့ ရှောင်ရက်မေဟာ ကိုယ်တော်လေးရဲ့ ဦးခေါင်းကို ယူလိမ့်မယ်"

ချူးအောက်စွမ်းက ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိဘဲ လေသံအေးအေးဖြင့် မေးပြန်သည်။

"ရှောင်ရက်မေရဲ့ သိုင်းပညာက ဘယ်လိုရှိသလဲ"

"မဟောတာဘဲ ကောင်းပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ် ထုတ်ဖော်ဟောလိုက်ရင် ကိုယ်တော်လေး လုံးဝ ယုံကြည်မှာမဟုတ်ဘူး"

"ဆရာ ဟောပြောခဲ့သမျှ အားလုံးကို ကျုပ် သံသယစိတ်မထားဘူး"

ဧဒင်ဆရာ ဝမ်းတရုန်းက ညာဘက်လက်ညှိုး လက်လေသံ နှစ်ခုဖြင့် လက်ဖျစ်တစ်မျက်တီးလိုက်ရင်း တိုးညှင်းသောလေသံဖြင့် ပြောလာသည်။

"အင်း ... မိန်းမပျိုလေး ရှောင်ရက်မေဟာ သိုင်းပညာကို လုံးဝ မတတ်ကျွမ်းဘူး"

ထိုစကားကြောင့် ချူးအောက်စွမ်းပင် အကြီးအကျယ် အံ့သြမှင်တတ်မိသွားရသည်။

သူ၏ လှုပ်ရှားနေသော စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး ဧဒင်ဆရာ ဝမ်းတရုန်းက မိမိအား ပညာပြနေပြီလားဟု ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်မိသည်။

မိမိကိုယ်တိုင် ရှောင်ရက်မေ၏ မျက်လုံးအနုမှ နက်နိုင်းသော မျက်ရိပ်မျက်ယောင်များ ထောက်ပံ့နေသည်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီး ခြိတ်သည်။

ရှောင်ရက်မေတစ်ယောက် သိုင်းပညာ မတတ်ဟုဆိုခြင်းကို လုံးဝ ယုံကြည်ရမည် မဟုတ်ပေ။

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

ဈေးအောက်ခွမ်းမှာ သူ၏အတွေးအား နှုတ်မှထုတ်ဖော်ပြောကြားခြင်း၊ မပြောဘဲ လေးအေးအေးဖြင့် ပြောပြနိုင်သည်။

“ဆရာကြီး... စောစောက ဟို နှိုင်းကျင်ထန်ဆိုတဲ့လူ စိတ်ထားမမှန်ဘူး၊ လာခြင်းမကောင်းဘူးဆိုတာက ဒီထက်ပိုရှင်းသောင်မကောင်းဘူးလား။”

“ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ရင်ထဲမှာ စောစောကတည်းက ရှင်းနေပါပြီ။ ကိုယ်တော်လေးက ဟို တုန်းနွယ်အိမ်ကို မသွားတာ တော်သေးတာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် အသက်ရှင်ပြီး ပြန်လာဖို့လမ်း မရှိတော့ဘူး။”

“ဆရာကြီး... ဒါကတော့ ပိုလွန်းမနေဘူးလား။”

“ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ဟို ရွှေငါးရက်မေတ္တာ ကတိပြုထားတဲ့ လေးဆယ့်ကိုးရက်တိတိ လက်နက်မသုံးစရာဆိုတာ ကိုယ်တော်လေး သတိရရဲ့လား၊ တကယ်လို့ တု အမျိုးအနွယ် အိမ်တော်ကို သွားမိရင် လက်ပိုက်ပြီး အသတ်ခံရတာကလွဲလို့ နောက်ထပ် ဘာကောင်းမှ ပြောစရာ မရှိတော့ဘူး။”

“အင်း... ဆရာကြီးသိတဲ့ ကိစ္စတွေက အလွန်များပြားနေပါလား၊ ကွန်တော် အမေအမြွန်း သိပ်များနေတဲ့အတွက် နောက်ထပ် ဉာဏ်ပူဇော်ခ ဘယ်လောက် ထပ်ပေးရဦးမလဲ”

“ငွေအသပြာ တစ်ကျပ်ထပ်ပေးရမယ်၊ စောစောက သေးတဲ့ငွေအသပြာက နှစ်ကျပ်ကျော်တယ်၊ ကဲ... ကိုယ်တော်လေးက ဘာများ ထပ်ပြီး မေးမြန်းချင်သေးလဲ”

“မရှိတော့ပါဘူး၊ ဆရာကြီး လိုရာကို သွားနိုင်ပါပြီ”

ကောင်းဆိုးသည်နှင့် အနောက်ဆောင် အထက်တန်း တည်းခိုခန်း၊ ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

အမျိုးနွယ် အနွယ်တည်ရှိခြင်း၍ အထက်တန်းအိပ်ခန်းများတွင် ဟိုတံဆိပ် ဖြစ်သက်လျက် ရှိသည်။

ဈေးအောက်ခွမ်းတစ်ယောက် အိပ်ခန်းကြော်ပေါ်ဝယ် အတွေးများ နှစ်မြောရင်း မြေလှမ်းကွဲကြိုးများဖြင့် အခန်းနံပါတ်မြှောက်တံခါးသား အသားအယာ ခေါက်လိုက်သည်။

အထဲမှ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏ မေးမြန်းသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

အသံရှင် အမျိုးသမီးမှာ ရှောင်ရက်မေမြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

“ကျွန်ုပ် ဈေးအောက်ခွမ်းပါ၊ မိန်းကလေးနဲ့ ကောင်းတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းလောက် ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာပြောမှာလဲ”

“ဒီအတိုင်း အခန်းအတွင်းနဲ့အပြင် ပြောနေရတာ မကောင်းပါဘူး”

“ကျွန်မက မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဘာလို့ ယောက်ျားပျို တစ်ယောက်ကို အခန်းထဲ ဝင်ခွင့်ပြုရမလဲ”

“မနေ့ညက ကျောက်စိမ်းပျော်ပွဲစားရဲ့ ရွက်လေးအတိုက် အိပ်ခန်းထဲမှာ မင်းနဲ့ငါ အတူနေခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

၁၂ ● ဘုန်းကြွယ်

"ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် ခုအခြေအနေက မတူတော့ဘူး၊ မဟုတ်လား။"

"ဘာမျှား မတူတော့လို့လဲ"

"ဟိုတစ်ခါက ကျွန်မ ရှင့်ကို အသေသတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်"

"အခုကော ဘယ်လိုလဲ"

"ရှင့်ကို နောက်ထပ် အသက်ရှင်သန်ဖို့ လေးဆယ့်ကိုးရက် တိတိ တိုးပေးထားတယ်"

တံခါးအပြင်မှ ချူးအောက်စွမ်းက တိတ်တဆိတ် ဆုံကိုတင်း တင်းကြိတ်လိုက်သည်။

သို့သော်... အသံကိုမူ မထူးခြားဟန်ဖြင့် အေးဆေးစွာ ပြော ပြန်သည်။

"မိန်းကလေး ရှောင်... ကျုပ် ချူးအောက်စွမ်းက မင်းကို ကိစ္စတစ်ခု ဆွေးနွေးစရာ ရှိနေတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပြုပြီး တံခါးဖွင့် ပေးစေချင်တယ်"

မိန်းမပျိုလေး ရှောင်ရက်မေက တစ်မျက် ညည်းတွားလိုက် ရင်း...

"ကိုင်း... ဒါဖြင့် အဆောင်တွေအလယ်မှာ ရှိနေတဲ့ ပန်းခြံ ထဲမှာ သွားစောင့်နေ၊ ကျွန်မ နောက်က လိုက်လာခဲ့မယ်"

ချူးအောက်စွမ်းက ဆိုင်ရှေ့ ပန်းခြံတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက် ရာ တောင်တုကလေးစာန်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"ကျုပ် ချူးအောက်စွမ်းက ဟိုတောင်တုနားမှာ မင်းကို စောင့် နေမယ်"

ဟန်စိုင်းစား (စာစဉ်-၂) ● ၁၃

ချူးအောက်စွမ်းက ပန်းခြံလေးထဲရှိ တောင်တုလေးရှိရာသို့ ထွက်ခွာလာသည်။

ချူးအောက်စွမ်း တောင်တုနားရောက်သည်နှင့် ရုတ်တရက် နောက်မှ ကောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ဘာကိစ္စလဲ"

ချူးအောက်စွမ်းက နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ရှောင်ရက်မေ တစ်ယောက် မိမိနောက်မှ ကပ်လျက်လိုက်ပါလာပြီး တောင်တုနား ရောက်လာသည်အထိ လုံးဝ သတိမပြုမိလိုက်ပေ။

သုမ၏ လှုပ်ရှားမှုက အမှတ်သမရဲ့ ပေါ့ပါး၍ လျင်မြန်သွက် လက်လွန်းလှသည်။

အကယ်၍ သုမအား သိုင်းမညာ မတတ်ကျွမ်းပါဟု ဆိုပါက ယုံကြည်ရန် အလွယ်ဝင် ခက်လှပေသည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ထိတ်လန့် သွားပါသော်လည်း အမှုအရာ မထွက်စေဘဲ မေးလိုက်သည်။

"မိန်းကလေးရှောင်... ရောက်လာတာ မြန်လှချည်လား"

ရှောင်ရက်မေက ကျောက်ခုံလေးတွင် မျက်နှာဖျင်းဆိုင် ဝင် ဖိုင်းလိုက်ရင်း အေးစက်စက် ပြောလာသည်။

"ကော... ဟိုတိုင်း လိုရင်းကိုသာ အမြန်ပြောပါ"

"မနေ့ညက ချွန်တို့နှစ်ယောက်မှာ မင်း ကျုပ်ကို အမှန်တကယ် သတ်ဖြတ်ဖို့ပဲလား"

"နည်းနည်းမှ မမှားဘူး"

"ဒီကနေတော့ ဘာဖြစ်လို့ အကြံအစည်ကို မြင်အင်လိုက်ရ တာလဲ"

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မ ရွှင်ရဲ့လက်ကိုငှားပြီး လူတော့ရမ်းကြီး သုံးယောက်ကို သုတ်သင်ပေးရဦးမယ်”

“မိန်းကလေး... ငါက မင်းရဲ့အမိန့်ကို နာခံလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဘာကြောင့် သိရတာလဲ၊ ငါက မင်းစကားကို နားထောင်တာပဲ။ ထားပါဦး၊ ငါ ဘာမှ အသုံးမကျတော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လေးဆယ့်ကိုးရက်တိတိ လက်နက်ကို အသုံးပြုရင် မရှိဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မကောင်းဆိုးရွားကို သုတ်သင်နိုင်မှာလဲ၊ အေး... လေးဆယ့်ကိုးရက် ပြည့်တဲ့အခါ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့အသက်ကို မြွေယူဦးမယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မက ရှင်ကို လေးဆယ့်ကိုးရက်အတွင်း စားသုံးခွင့် မပြုပေမယ့် ရှင့်မှာ အခြားသိုင်းပညာတွေ အများကြီး ရှိနေတာပဲ”

“ကျုပ်ဟာ ဒီ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး စားကို အသုံးပြုတာက လွဲရင် တခြား ဘာသိုင်းပညာမှ မတတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် သင်လို ရပါတယ်”

“မင်းဆီက ပညာတွေကို သင်ယူရဦးမှာလား”

ရွှင်ရဲ့ရက်မက အနောက်ဘက်အဆောင်ရှိ အရှေ့ဘက် အခန်းတစ်ခန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

“ကျွန်မရဲ့ တစ်ဖက်ခန်း အခန်းရင်းကပ်နေတဲ့ အခန်းထဲမှာ နုတ်တံလက်နက်တစ်စုံ ရှိတယ်၊ အလွန် ပေါ့ပါးပြီး အရည်က တစ်ပေတောင် မပြည့်ဘူး၊ ရှင် အဲဒီ နုတ်တံလက်နက်ကိုယူပြီး သင်ယူသင့်တယ်”

ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ ထိုကားကြောင့် ရင်ခန့်မိသွားသော်လည်း အမှအရာမပျက်ဘဲ...

“သိုင်းပညာရပ်ဟာ အလွန်တရာ ခက်ခဲနက်နဲပါတယ်၊ အချိန်လေးငါးနှစ် သင်ယူတာတောင်မှ အပေါ်ယံကြောလောက်ပဲ တတ်မြောက်နိုင်တယ်၊ ဒီလို တိုတောင်းတဲ့ ရက်အတွင်းဆိုတော့ အပေါ်ယံကြောလောက်တောင် တတ်မြောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်ကတော့ တခြားလူနဲ့ မတူပါဘူး၊ သင်လိုက်တာနဲ့ တတ်နိုင်ခွမ်း ရှိပါတယ်၊ ရွှင်ရဲ့ လေးဆယ့်ကိုးရက်တိတိ တိုက်ကွက်တော်တော်များများဟာ ရှင့်အဖေရဲ့ သံမဏိနုတ်တံ တိုက်ကွက်က မြှောင်းလိမ့်လွှဲလွှဲလားတာပဲ၊ ခု... နုတ်တံလက်နက် အတတ်ကို သင်ယူမယ်ဆိုရင် ရှင် သင်တာနဲ့ မကြာခင်မှာ တတ်ကျွမ်းသွားမှာပါ”

“မင်း အမြောက်တော့ လွယ်လွယ်လေးပဲ၊ အပြောလွယ်သလောက် သင်ယူရတာ မလွယ်ဘူး”

“ရှင် ထင်နေလို့ပါ၊ ဝယ်ကြယ်ယိဟာ ရှင့်ကို တစ်ဖက်သတ် မေတ္တာရှိနေတယ်၊ ဒီအတွက် သူ တတ်ကျွမ်းထားတဲ့ နုတ်တံလက်နက် တိုက်ခိုက်နည်းကို အားကြီးမာန်တက် သင်ပေးမယ့်အပြင် ပယ်ကြယ်ယိရဲ့ မေတ္တာကိုလည်း ရှင် ရယူနိုင်သေးတယ်၊ ဒီအတွက် ဘာမှ ခိုးရိမ်မနေနဲ့”

“မြန်နိုင်မယ် မထင်ဘူး”

ထိုအခါ ရောင်ရက်မောမှာ ဒေါသထွက်လာပြီး...

“ကောင်းပြီ... ရှင် ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်း မလိုက်နာဘူးဆိုရင် ရှင် ကျွန်မကို ပေးထားတဲ့ လေးဆယ့်ကိုးရက်တိတိ လက်နက်မကိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ သတင်းဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ ပြန့်ပွားရင် ရှင့်ကို ရန်ရွာချင်နေတဲ့ လူတွေက အလွယ်တကူ ရန်ရွာလာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအချိန်ကုန်တိုင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

www.burmeseclassic.com

ချူးအောက်စွမ်း အံ့အားသင့်သွားပြီး ...

“ဒါကတော့ မိန်းကလေးရောင်ရဲ့ ပရိယာယ်လို့ ထင်တယ်”

“ကျွန်မ ဒီလောက် မရက်စက်တတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် လေးဆယ့်ကိုးရက် မပြည့်မချင်း ရှင်နဲ့ အခန်းချင်းကပ်ပြီး ကျွန်မ နေနေတာပေါ့၊ ဒါဆို ရှင်ကို ရန်မှလွတ်တဲ့ ရန်သူကို ကျွန်မက အချိန်မရွေး ခုခံနိုင်တယ်”

ချူးအောက်စွမ်းအဖို့ နားမလည်ဖြစ်သွားကာ တအံ့တဩ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး ... ဒီလိုလုပ်တာက ဘာသဘောလဲ”

“ဒီမှာ ချူးအောက်စွမ်း ... ရှင် သိထားဖို့က ကျွန်မအနေနဲ့ ရှင့်ကို အသေသတ်ချင်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဝမ်းကြယ်ယ်ဆီက စုတ်တံနှစ်ချောင်း သိုင်းပညာ သင်ယူရလိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ မသင်ယူဘူးဆိုရင် ဒီ သုံးလေးရက်အတွင်း ရှင့်ရဲ့ သေရေးရှင်ရေး ကိစ္စကို ကျွန်မ တာဝန်မယူနိုင်တော့ဘူး”

“မိန်းကလေးရောင် ... မင်းရဲ့စကားတွေက ကြီးကျယ်လွန်း မနေဘူးလား”

“ယုံတာ မယုံတာက ရှင့်သဘောပဲ”

“မင်း ပြောခဲ့တဲ့ ရန်သူကို အချိန်မရွေး ရှင့်အတွက် ခုခံကာ ကွယ်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားက သိပ် ကြီးကျယ်ရာ ကျနေတယ် ထင်တယ်၊ ဒါနဲ့ ဧဒင်ဆရာ ဝမ်တစ်ရပ်ကို မင်း သိရဲ့လား”

ရောင်ရက်မေတ မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ်ပြီး အတန်ငယ် စဉ်းစားဟန်ပြုကာ ...

“အင်း ... ကြားဖူးသလိုပဲ”

“အေး ... အဲဒီ ဧဒင်ဆရာက မင်းကို သိုင်းပညာ လုံးဝ မတတ်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တာပဲ”

ရောင်ရက်မေက သဘောကုက္ကွာ တဟင်းဟင်း ရယ်မောလိုက်ရဲ့၊ ...

“သိုင်းပညာ တတ် မှတတ်ဆိုတာ သိချင်ရင် ရှင် စမ်းကြည့်ပါလား”

“ကျုပ် စမ်းကြည့်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လေးဆယ့်ကိုးရက် အတွင်း ဘေးထွတ်သုံးစွင့် မပြုဘူးဆိုတဲ့ကတိကို ကျုပ် လိုက်နာပုံမယ်၊ မိန်းကလေးက ကျုပ်ကို တိုက်ကွက်မသုံးစေဘူးလို့ မကန့်သတ်နဲ့၊ ကျုပ်က ဘေးအစား လက်ချောင်းကို အစားထိုးပြီး မင်းရဲ့အထွတ်အထိပ် သိုင်းပညာကို ခံယူချင်တယ်”

“ကျွန်မ ... ရှင်နဲ့ မတိုက်ခိုက်ချင်ဘူး”

“ဘာလဲ ... မင်းက လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါ်သွားမှာ ကြောက်လို့လား”

“ချူးအောက်စွမ်း ... ဒီတည်းဆိုဆိုထဲမှာ တုံ့ရဲမေလို့ ခေါ်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူက ရှင့်ကို အချိန်မရွေး လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ စိတ်ဆန္ဒလည်း ရှိနေတယ်၊ အဲ ... သူက ရှင်ခေါင်းလာ ဖြတ်တဲ့အခါကျတော့ ကျွန်မ သိုင်းပညာ တတ် မတတ်ဆိုတာကို သိလာမှာပေါ့”

ချူးအောက်စွမ်းက စကားပြန်ပြောမည်ပြုစဉ် ရုတ်သိရက် ပန်းဖြဲတွင်းရှိ တောင်တုနောက်ကွယ်မှ လူရိပ်တရိပ် ထွက်ပေါ်လာကာ ရောင်ရက်မေ၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိလာတာတည်း။

ထိုလူရိုပ်ရိုင်း၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် လူသတ်ချင်သည့် အရိပ် အယောင်များ ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်နေလေသည်။

လူရိုပ်ရိုင်းမှာ တခြားလူမဟုတ်၊ တုံရဲမေသာ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါမှ ရှောင်ရက်မေ၏ စကားများကို ချဉ်းအောက်စွမ်း သဘောပေါက်လာသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တောင်တုနောက် ကွယ်တွင် ပုန်းအောင်းနေသော တုံရဲမေအား အပြင်သို့ ထွက်လာစေ ရန် တမင် မခံချင်အောင် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တုံရဲမေ၏ မျက်လုံးအနံ့မှာ မီးခဲအလား နီခဲ့တောက်ပနေသည်။

“ရှောင်ရက်မေ ... ရှင်ကေားက သိပ် ရမ်းကားလွန်းတယ်”

ရှောင်ရက်မေက ယောဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြန်လည်ပြောဆို လိုက်သည်။

“ရှင် ... တုံရဲမေ မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ခေါ်သဖြစ်နေရတာလဲ”

“သိလျက်နဲ့ တမင်သက်သက် မေးနေစရာ မလိုဘူး၊ ရှင်ရဲ့ အထွတ်အထိပ် သိုင်းပညာကို ထုတ်လိုက်ပါ”

“ရှင်က ကျွန်မရဲ့ သိုင်းပညာကို ခိုးသင်ချင်လို့လား”

တုံရဲမေက ဘာစကားမှ ပြန်မပြောဘဲ ဓားစွည်ကို ဆွဲထုတ် လိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်ထားလိုက်၏။

ချဉ်းအောက်စွမ်းကမူ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်တို့အား ဘေးတိ အေးစက် မျက်လုံးအနံ့ဖြင့် စူးခိုက်ကြည့်နေသည်။

ထိုအမျိုးသမီး နှစ်ယောက်စလုံးမှာ မိမိအား အသေသတ်ချင် နေသူများပင် ဖြစ်ကြသည်။

အထူးသဖြင့် ရှောင်ရက်မေတစ်ယောက် သိုင်းပညာ တကယ်

တတ်မတတ် ဆိုသည်ကို ကြည့်ရရန် အခွင့်အရေး ရခဲ့ပြီ မဟုတ် ပါလား။

တုံရဲမေက ဓားစွည်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် အသင့် ပြန်နေသော်လည်း ရှောင်ရက်မေကမူ လုံးဝ ဇီဝိမဓားဟန်ဖြင့် မက၊ တိအေးစက် ပြောလာသည်။

“တုံရဲမေ ... ရှင်ဟာ ရှင်မခင်အတွက် တာဝန်မကျဘဲနဲ့ တာကြောင့် ရှင်အသက်ကိုရင်းပြီး ဓားကိုဒိကဓားချင်ရတာလဲ”

“အထောင့်ကို ကြိုးကွယ်တဲ့ မိန်းမပါလား၊ ရှင် သတ္တိရှိရင် ဓားဆွဲထုတ်လိုက်၊ ဓားမရှိရင် ရှိတဲ့တိုက်ကွက်ထုတ်၊ ခါမှ မဟုတ်ရင် ကျွန်မ အလွင်လက်ဦးခိုရင် ရက်စက်လွန်းတယ်လို့ ပြောမနေနဲ့”

“ရှင်လို့ နာမည်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ကျွန်မ မတိုက်ချင် တူး၊ အကောင်းဆုံးက မင်း ဓားကို ဓားအိမ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ပါ၊ ဓားကယ်လို့ ရှင်က ကျွန်မကို တိုက်ခိုက်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ရှင် ဓားနဲ့ ကိုယ်တော်လေးချွေးကို အသေခတ်လိုက်ပါ၊ အဲဒီအချိန်ကုန်ရင် ကျွန်မက သူ့အသက်ကို ကာကွယ်ရင်း ရှင်ကို ပြန်လည် တိုက်ခိုက် ရပါမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် တုံရဲမေက ဓားစွည်ကိုင်ကာ အပေါ်သို့ ဖုန်ပေးမှု ခုန်တက်သွားပြီး ချဉ်းအောက်စွမ်းအား အပေါ်ဦးမှ အသေ တိုက်ခိုက်လိုက်တော့သည်။

ဤ တခင်အချိန်လေးအတွင်း ချဉ်းအောက်စွမ်း တစ်ယောက် မဝေခါးဖြင့် ရန်သူအား မမျှော်လင့်ဘဲ ရင်ဆိုင်နေရမူရင်း

ချဉ်းအောက်စွမ်းကလည်း ကတိအတိုင်း ရန်သူကို ဓားဆွဲထုတ် တိုက်ခိုက်၍မရ ဖြစ်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် ရန်သူ့စားချက်ကို ကိုယ်ဆော့ပညာဖြင့် ချောင်တိမ်းလွှင့်လည်း လွယ်လင့်တကူ ရှောင်တိမ်းနိုင်သည်။

သို့သော် ချူးဆောက်စွမ်းက ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ချူးဆောက်စွမ်းက ဤအချက်ကို ကိုင်ပြီး ရှောင်ရက်မေတစ်ယောက် သိုင်းပညာ မည်ရှိမည်မျှ ရှိနေသည်ကို သိချင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ချူးဆောက်စွမ်းက တွေ့ဝေငေးမောနေစဉ် တုံ့ရဲမေ၏ လက်တွင်းရှိ စားရည်က ချူးဆောက်စွမ်း၏ ရင်ဝသို့ ရောက်လှမ်းခြစ်နေသည့် အမိန့်မှာပင် ဟန့်ထားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“တုံ့ရဲမေ ... ဧတ ရပ်လိုက်ပါ”

ကောင်းမဆုံးမီမှာပင် လူရိပ်တစ်ရိပ်က ချူးဆောက်စွမ်းနှင့် တုံ့ရဲမေတို့အကြား ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုအခါ တုံ့ရဲမေ၏ စားရည်မှာ သံမဏိတုံးကို တွေ့ဆုံလိုက်ရသည့်အလား ရွေ့သို့ မတိုးနိုင်သည့်အပြင် တုံ့ရဲမေ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း နောက်သို့ မြေလွမ်း သုံးလေးလွမ်းခန့် ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

တုံ့ရဲမေ ထိတ်လန့်သွားသော်လည်း ရှောင်ရက်မေကမူ နဂိုနေရာတွင် ပကတိ ငြိမ်သက်အေးဆေးစွာ ရှိနေသည်ကို မယုံကြည်နိုင်သောင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

ချူးဆောက်စွမ်းကမူ ကြားဝင်လာသည့် မိန့်မပျို၏ အဝတ်အစားကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဝယ်ကြွယ်ယိဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိလိုက်သည်။

ဝယ်ကြွယ်ယိ ကိုင်ဆောင်ထားသော စုတ်တံနှစ်ချောင်းက အလတ်စားအရွယ် စုတ်တံနှစ်ချောင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ဤစုတ်တံဝယ်ဖြင့် တုံ့ရဲမေ၏ စားရည်အား အတားအဆီး ပြုလုပ်နိုင်သည့်အတွက် တုံ့ရဲမေ၏ ရင်ထဲ၌ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် သွားရသည်။

ဝယ်ကြွယ်ယိက လက်ထဲမှ စုတ်တံနှစ်ချောင်းကို လက်အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်ရင်း ပျော့ပျောင်း၊ ညင်သာသော လေသံဖြင့် ပြောဆိုလာသည်။

“အစ်မတော်တို့ ... အစ်မတော်နဲ့ ညီမတော်တို့ဟာ စောစောကပဲ အတူတကွ စားသောက်ခဲ့ကြသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာလာပြီး ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားနေရတာလဲ”

မိန့်မပျိုကလေး ဝယ်ကြွယ်ယိ၏ ပြောဟန်ဆိုဟန် လေသံတို့မှာ သိုင်းပညာကို အထွတ်အထိပ် တတ်ကျွမ်းထားသည့် အဆင့်ဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်နှင့် မတူပေ။

တုံ့ရဲမေက တစ်ဖက်လူ၏ ညင်သာ ပျော့ပျောင်းသော လေသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ...

“ညီမတော်ဝမ် ... ကျေးဇူးပြုပြီး ဘေးကို ဖယ်ပေးပါ”

“ဒါကတော့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ တကယ်လို့ ကျွန်မသား အလား မမြန်မဲ့ရင် ကိုယ်တော်လေးချွေးဟာ ခုချိန် ခိုက်ကွဲပြီး အုတော့ထွက်နေလောက်ပြီ”

တုံ့ရဲမေက ရှောင်ရက်မေကြည့်ကာ ဝယ်ကြွယ်ယိက လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောဆိုလာသည်။

“ညီမတော်ဝမ် ... ရင် မလှလှည်း ဒီက ကိုယ်တော်လေးချွေး

www.burmeseclassic.com

ဟာ ဘယ်တော့မှ ဝိုက်ကွဲပြီး အူမထွက်စေရပါဘူး။ ဟိုဘက်ကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး။ ညီမတော်ဝမ်းထက် ပိုပြီး လှပချောမောတဲ့ မိန်းကလေးရောင်က ကိုယ်တော်လေးချူးကို ကယ်တင်ဖို့ အသင့် စောင့်နေတယ်။ ကဲ ... ညီမတော်ဝမ်း ဒီနေရာမှာ ဆက်နေရော အကြောင်း မရှိတော့ဘူး။ ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်သွားပါတော့”

ဝမ်းကြယ်ယိက ဦးခေါင်းညှိတ်ပြရင်း ...

“ကောင်းပါပြီ ... ကျွန်မ ခုပဲ ပြန်သွားပါမယ်။ ဒါပေမယ့် အစီမတော်တို့လည်း ညီမတော်နဲ့အတူ အိပ်ခန်းကို အတူပြန်ရမယ်။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဆက်ဆံမှုဟာ နက်နက်ပိုင်းပိုင်း မရှိသေးပေမယ့် ရှင်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို တစ်ဖက်သတ် ဓားနှံ့စုတ်သတ်မှာကို ကျွန်မ ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

ထိုအခါ ငြိမ်သက်နေသော ရောင်ရက်စေက ကြားဝင် ပြောဆိုလာသည်။

“ညီမတော် ဝမ်းကြယ်ယိရဲ့ စကားက လုံးဝမှားနေတယ်။ ရှင် ထွက်မလာလည်း ဆေးရမယ့်လူက ဒီက ကိုယ်တော်လေးချူး မဟုတ်ဘူး။ ထစ်စနဲ့ဆို ဓားဆွဲတတ်တဲ့ တုံ့ရဲမေပဲ ဖြစ်တယ်”

ထိုစကားမှာ တုံ့ရဲမေ၏ ဒေါသအား ‘မီးလောင်ရာလေပင့်’ ဆိုသကဲ့သို့ ဒေါသပိုမို ထွက်သွားစေကာ မေးရည်ဖြင့် ရောင်ရက်စေအား ခုန်အုပ်လိုက်တော့သည်။

ဝမ်းကြယ်ယိက လှက်မောင်းနှစ်ဖက် ဆန့်တန်းပြီး တုံ့ရဲမေအား ဟန့်တားရင်း ...

“အစီမတော် တုံ့ရဲမေ ... ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် ဒေါသဖြစ်နေတာလဲ”

တုံ့ရဲမေမှာ ဝမ်းကြယ်ယိ၏ ရင်ဝအား မားဖြင့် ထိုးသတ်လိုက် ချီမောက်လည်း တစ်ဖက်လူ၏ သိုင်းပညာမှာ မိမိထက် သာလွန်မှုကြောင့် ခေတ္တခဏ ဒေါသစိတ်ကို ထိန်းပြီး ပြောလာသည်။

“ဝမ်းကြယ်ယိ ... ရှင် နဲ့သလို အံ့သလို လုပ်မနေနဲ့။ ရှင် သဘောဆန့် ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါ”

ဝမ်းကြယ်ယိအား မည်သို့မှ ဒေါသဖြစ်အောင်လုပ်၍ မရပေ။

“အိုး ... အစီမတော် တုံ့ရဲမေ၊ ရှင်က ကျွန်မရဲ့စေတနာကို မစက်ကားနေတာပါပဲလား”

ဝမ်းကြယ်ယိ စကားဆုံးသည်နှင့် တုံ့ရဲမေ၏ လက်တွင်းရှိ မားစည်မှာ မြွေလွှာထုတ်သကဲ့သို့ လျှပ်တစ်ပြက် ထွက်လာပြီး ဝမ်းကြယ်ယိ၏ ညာဘက်မျှိုင်းကြားဆီသို့ ထိုးစိုက်တိုက်ခိုက်လိုက်တော့သည်။

“ခုတ် ...”

ရှုတ်တရက် ဝမ်းကြယ်ယိ၏ ညာဘက်လလက်ထဲရှိ ခုတ်တံ တစ်ချောင်းက မီးပေါ်ထောင်တက်လာကာ မားစည်ထိုးချက်အား သည်အတိုင်း ဟန့်တားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခုတ်တံမှာ ဝါးခုတ်တံပင် ဖြစ်လင့်ကစား ခုတ်တံရှင်၏ အတွင်းအား နက်ခိုင်းမှုကြောင့် မားခြစ်ရာပင် မထင်ဘဲ တုံ့ရဲမေ၏ မားကိုလက်မှာ ထုံကျဉ်းစာက်သွားသည်။

တုံ့ရဲမေနှင့် ဝမ်းကြယ်ယိတို့နှစ်ယောက်မှာ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရင်ဆိုင်သွားမိရာ ဝမ်းကြယ်ယိ၏ အညည်အမျှားကို တုံ့ရဲမေ ငန့်မှန်းမိသွားသည်။

တစ်ဖက်လူ ဝမ်းကြယ်ယိ၏ ခိတ်မာတ်သား မမှန်ကန်ပါက

လက်တစ်ဖက်တွင် ရှိနေသည့် စုတ်တံကို အသုံးပြု တိုက်ခိုက်မည် ဆိုပါလျှင် တုံ့ရုံမေးအဖို့ နှစ်နှာထိနီကူများ အကြံအကျယ် ခံရမည် သာ ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခေါ်သတည်း ကြီးမားလှသော တုံ့ရုံမေးမှာ မကျေမနပ်သော လေသံဖြင့် ဝမ်းကြွယ်ယိအား ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဟွန် ... ဝမ်းကြွယ်ယိ ရင်ဟာ ဒါကြောင့် မာန်မာန ထောင် နေတာကိုး။”

ဝမ်းကြွယ်ယိကမူ လေသံအေးအေးဖြင့် သိမ်မွေ့စွာ ပြန်ပြော လိုက်သည်။

“အစ်မတော်တုံ ... ကျွန်မဟာ အစ်မတော်တုံအတွက် ခွဲး စားပြီး စေတနာနဲ့ လုပ်ဆောင်နေတာပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး အခန်းကို ပြန်သွားပါ။”

တုံ့ရုံမေးကလည်း ဉာဏ်ထက်မြက်သူပီပီ ဝမ်းကြွယ်ယိတစ် ယောက် ခေါ်သထွက်လာပါက သူမအဖို့ လေးဘက်လေးတန် ရန်သူ အပိုင်းခံရမည့်အပြင် မိမိအဖို့ အကျိုးရှိမည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ငြိမ်သက်နေရာမှ တစ် ဆက်တည်း လေသံပြောင်းပြီး ...

“ညီမတော်ဝမ်း ... ရှင်ရဲ့ မွန်ဖြတ်တဲ့စေတနာကို လေးစားပါ တယ်။ ရှင်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို ဝင်ရောက် အကူအညီ ပေးတဲ့အတွက် စိုးကျူး လေးစားပါတယ်။ ညီမတော်ဝမ်းက ဒီလိုပဲ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်နေတော့မှာလား။”

ထိုကားကြောင့် ဝမ်းကြွယ်ယိက စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါယမ်း လိုက်ရင်း ...

“ကောင်မလေး ... ကျွန်မ နောက်ကို ဝင်မစွက်တော့ဘူး။”
တုံ့ရုံမေးက သူ့စိတ်ကိုသူ ထိန်းလိုက်ပြီး မားအိမ်တွင်းသို့ မားရူးကို ပြန်သွင်းလိုက်ပြီး ဆေးစက်စက် ပြောလာသည်။

“ကောင်မလေး ... ညီမတော်တုံကောင်းကို လက်မံပြီး အခန်းကို ပြန်နေကြမယ်”

ဝမ်းကြွယ်ယိလည်း စုတ်တံကို အင်အားထွင်း ထည့်ကာ နှစ် ယောက်သား ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ထိုအခါ ချွေးဆောက်ခွမ်းအား ရှောင်ရက်မက မျက်စောင့်၊ တစ်မျက်ထိုးကာ ...

“ကိုယ်တော်လေးချွေး ... သိုင်းပညာဆိုတာက ပျိုတယ် အို တယ်၊ ဟောကိန်း မိန်းမ မမဲ့ခြားပါဘူး။ တော်တဲ့သူဟာ ဆရာသမား ပါပါ။ ကိုယ်တော်လေးချွေးဟာ ဝမ်းကြွယ်ယိလက်ထဲက စုတ်တံနှစ် ချောင်းကို အသာအယာ ချိုးဝန်နိုင်ခွမ်း၊ ရှိလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလား။ ဒါပေမယ့် အဲဒီစုတ်တံဟာ ဝမ်းကြွယ်ယိလက်ထဲ ရောက်သွားတာနဲ့ နယ်မထိစုတ်တံလို မာကျောနိုင်မှာ တောင့်တင်းသွားတော့တယ်။ ရှင့် မခေါ်ကလည်း သဲမထိစုတ်တံရင်ဘွဲ့၊ ရခဲတဲ့အတွက် နုရင်လည်း ဝမ်းကြွယ်ယိနဲ့ ပညာချင်း နီးနော့လှယ်သင့်တယ်”

ရှောင်ရက်မ၏ စကားကို လျှောက်လှမ်းထွက်ခွာ သွားနေပြီ ဖြစ်သော ဝမ်းကြွယ်ယိက နားစွန့်နားဖျား ကြားသွားကာ ချွေးဆောက် ခွမ်းရုံရာ ပြန်လည် လျှောက်လှမ်းလာသည်။

ထိုအခါ ရှောင်ရက်မက ချွေးဆောက်ခွမ်းကို နှုတ်ဆက်ပြော ဆိုပြီး ထိုနေရာမှ ရှောင်ထွက်သွားတော့၏။

တို့အခါ ဝမ်းကြယ်ယီနှင့် ချွေးအောက်ခွမ်းတို့ နှစ်ယောက်တည်း ချွေးမြစ်နောက်ကြောင်းများကို ပြောဆိုဆွေးနွေး၍ ကျွန်ုပ်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ချွေးအောက်ခွမ်းက ဝမ်းကြယ်ယီ၏ ဝါးစုတ်တံနှစ်ချောင်းကို ကြည့်ကာ တအံ့တဩ မေးလာသည်။

“မိန်းကလေးဝမ်း... မိန်းကလေးရဲ့ စုတ်တံလက်နက်က ဝါးနဲ့ ပြုလုပ်ထားပေမယ့် တကယ့်ကို ထက်မြက်လှပါလား။ အခွမ်းထက် တဲ့ ဘေးရန်စုတ်စုတ်ကိုတောင် ခံနိုင်ရည် ရှိနေတယ်ဆိုတာ အတော် ကို ခံသြစေရပဲ။ အတွင်းအား နက်မှိုင်းလွန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကြက်မျှေးလေးတစ်ချောင်း လက်ထဲရောက်လာတာနဲ့ အချိန်နီး လေး လံတဲ့ ဓား ပုစိန်နဲ့ သံတုတ်တွေလို အသုံးပြုလို့ ရတယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးရဲ့ အသက်အရွယ်က ငယ်နေသေးတာကြောင့် ဒီလို မြင့်မားနက်မှိုင်းတဲ့ အတွင်းအားမျိုး ရှိနေတယ်ဆိုတာ အတော်ကို မယုံနိုင်စရာ ကောင်းနေပါလား။”

တို့အခါ မိန်းမချောလေး ဝမ်းကြယ်ယီက သဘောကွရွာ ရယ်မောပြီး...

“ကိုယ်တော်လေးလည်း အညာမိလီမိမယ်လို့ မထင်ဘူး။ ဒါ ပေမယ့် ကိုယ်တော်လေးစကားကို ကြည့်ရတာ အညာမိစရာတဲ့ လူ တစ်ယောက်ရဲ့ စကားအတိုင်း ဖြစ်နေတယ်။”

စကားဆိုသည်နှင့် အိတ်တွင်း သိမ်းဆည်းထားသော စုတ်တံ နှစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူပြီး ချွေးအောက်ခွမ်းလက်ထဲသို့ ပေးအပ်လိုက် သည်။

“ကိုယ်တော်လေး... အဲဒီစုတ်တံနှစ်ချောင်းကို သေသေချာ ချာ ကြည့်နိုင်တယ်။”

ချွေးအောက်ခွမ်းက ဝါးစုတ်တံနှစ်ချောင်းအား လှမ်းယူလိုက် သည်နှင့် မျက်လုံးပြူးကျယ်ကာ ခံသြသွားခဲ့ရသည်။

အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝါးစုတ်တံဟု ထင်သော စုတ်တံ နှစ်ချောင်းမှာ ဝါးစုတ်တံမဟုတ်ဘဲ သံမဏိစုတ်တံ နှစ်ချောင်းဖြစ် နေသောကြောင့်ပင်။

“မိန်းကလေး... မင်းလက်နက်က ဝါးနဲ့လုပ်ထားတဲ့ စုတ်တံ မဟုတ်ဘဲ”

“ဟုတ်တယ်... အကောင်းစား သံမဏိနဲ့ အထူး ပြုလုပ်ထား တဲ့ စုတ်တံဖြစ်တယ်။ စုတ်တံကို ဝါးရောင်ဆေး သုတ်ထားလို့ ကိုယ်ကြည့်ဘူးဆိုရင် ဝါးစုတ်တံလို့ပဲ မှီခွားမရနိုင်ဘူး။ ရည်ရွယ်ချက် ကတော့ တိုက်ခိုက် ယှဉ်ပြိုင်တဲ့အခါ ကိုယ်က ဘာမဟုတ်တဲ့ ဝါး စုတ်တံလေး နှစ်ချောင်းကိုပဲပြီး တိုက်ခိုက်တဲ့အတွက် တစ်ဖက်လူ ဟာ ကိုယ့်ကိုအထင်ကြီး ကြောက်ရွံ့လာနိုင်စေတယ်။”

ချွေးအောက်ခွမ်းက မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး တအံ့တဩ ပြန်ပြော လိုက်သည်။

“ဟင်... မိန်းကလေးဝမ်း၊ ဒါဟာ မင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်အပ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ထုတ်ဖော် ပြောရတာလဲ”

ဝမ်းကြယ်ယီက နှစ်လိုစဖွယ် အသာအယာ ရယ်မောရင်း...

“ကိုယ်တော်လေးချွေးကို ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ အပြစ်လှလို့မှ သဘော မထားဘဲ၊ ဒီမှာ... ကိုယ်တော်လေးချွေး၊ ဒီစုတ်တံလက်နက်ထက် ပိုပြီး လျှို့ဝှက်တာ ရှိသေးတယ်။ ကိုယ်တော်လေးချွေးကြည့်ချင် သလား။”

၂၀ ● ဘုန်းကြွယ်

စကားဆုံးသည်နှင့် ဝမ်းကြွယ်ယီမှာ စုတ်တံတစ်ချောင်းကို ကိုင်ပြီး အချွန်ကို အပေါ်သို့ထောင်ထားပြီး လျှို့ဝှက်လှေ့တံတစ်ခုကို အသားအယာ နှိပ်လိုက်ရာ 'ဝစ် ... ဝစ် ... ဝစ် ...' ဆိုသည့် လေ့ရွင်းသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ အပ်ကလေးများ မကောင်းကင်သို့ ပျံတက်သွားကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ဝမ်းကြွယ်ယီ လက်တွင်းမှ စုတ်တံကို ကြည့်နေရင်း အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် အံ့သြနေမိသည်။

အကယ်၍ ဝမ်းကြွယ်ယီသာ ဤ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကြိုတင် ပြသခြင်း မရှိဘဲ မိမိအား ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ပါက မည်သို့မျှ တိမ်းရှောင်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

"ကျွန်မရဲ့ ဖခင်ကြီး မသေခင်က အမြဲမှာကြား ပြောဆိုဖူးတယ်။ မိန်းမသား သိုင်းသမားတွေအတွက် သွားလာလှုပ်ရှားတဲ့ နေရာမှာ များသောအားဖြင့် နစ်နာမှုတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မဖခင်က ကျွန်မအတွက် သိဒ္ဓိရုံ စုတ်တံလက်နက် တစ်ခုကို ဖန်တီးပေးခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တစ်ခါမှ တံခံစက်လှကို ဒီလက်နက်နဲ့ သတ်ဖြတ်ခြင်း မပြုခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အသက်အန္တရာယ် ကာကွယ်နိုင်တယ် ဆိုရင်ပဲ တင်းတိမ်လှပါပြီ"

ထိုစကားကြောင့် ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ စုတ်တံရက် စိတ်ကူးတစ်မျိုး ပေါ်လာပြီး...

"တကယ်လို့ မိန်းကလေးဝမ်းက ကျွပ်ကိုယ်စား လူတစ်ချို့ကို သုတ်သင်ပေးနိုင်ပါ့မလား"

ထိုစကားကြောင့် ဝမ်းကြွယ်ယီမှာ အလွန်တရာ ထိတ်လန့် အံ့သြသွားလာနေခြင်း...

"ကိုယ်တော်လေးချွေး ... ရင်က ကျွန်မကို လှသတ်ခိုင်းမလို့လား"

"မိန်းကလေးဝမ်းက ကျွပ်ကို အပြင်လူလို့ သဘောမထားဘူးလို့ ဆိုတဲ့အတွက် ကျွပ် ဒီလို မေးလာတာပါ။ ကြောက်ရွံ့စရာမလို့ပါဘူး။ ဒါက ရယ်စရာစကားလည်း ဖြစ်နိုင် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်"

ဝမ်းကြွယ်ယီမှာ အတန်ကြာ တွေ့ဝေနေပြီးမှ ...

"အင်း ... ကိုယ်တော်လေးချွေးရဲ့ အကျိုးအတွက် ဆိုရင်ဖြင့် ကျွန်မ အများကြီး စဉ်းစားမနေပါဘူး ဥပမာ ... စောစောက တုံ့ရုံမကုန်ပါကြည့်။ သူသာ တကယ်လို့ ကိုယ်တော်လေးကို အတင်းမပေး အသက်အန္တရာယ် ပြုမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မက သူ့အသက်ကို နှုတ်ယူရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် လူ့အသက်သတ်တယ် ဆိုတာ အင်မတန် ကြောက်ရွံ့ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ်တော်လေးချွေးလည်း ခံဒီလို အကုသိုလ်အလုပ်မျိုးကို မလုပ်စေချင်ဘူး"

ထိုအခါ ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ အတ္တဆန်ခင်သော စိတ်များ အနည်းငယ် ဝင်ရောက်လာတော့၏။ မိန်းမချောလေး ဝမ်းကြွယ်ယီမှာ မိမိအား စိတ်ဝင်စားနေသည်ကို အခွင့်အရေးယူကာ တုက်ခွန်၊ ရှောင်ရက်မေး တုံ့ရုံမတို့ တစ်ဦးဦးအား သုတ်သင်ခိုင်းရန်ပင် စိတ်ကူးလာမိသည်။

ချွေးအောက်ခွမ်းက ရန်သူသုံးဦးအနက် မည်သူ့ကို ချွေးဦးစွာ သုတ်သင်ရမည်ကို ဝေခွဲ ဆုံးဖြတ်နိုင်ခြင်း မရှိသေး၍ ပြောရာမပါကြောင်း စကားမဲထားလိုက်၏။

"မိန်းကလေးဝမ်းရဲ့ စေတနာကို ကျေးဇူးတင်လို့ မသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွပ်မှာ လောလောဆယ် အသက်သေလေ့ရှိတဲ့အထိ

www.burmeseclassic.com

သုတ်သင်ရမယ့် ရန်သူ မပေါ်သေးပါဘူး။ နောင် လိုအပ်လာရင် မိန်းကလေးဝမ်းနဲ့ အကူအညီကို ကျွပ် ယူပါ့မယ်”

ဤသို့ဖြင့် ဈေးအောက်စွမ်းက ညအချိန်၌ မိန်းကလေး ဝမ်းကြွယ်ယိဏ် အိပ်ခန်းတွင် အရက်ပိုင်းတစ်ခိုင်း စင်းကာ ပြောဆို ဆွေးနွေးရန် ခိုနီးဆုံကြ၏။

ပန်းခြံအတွင်းမှ ဈေးအောက်စွမ်းထွက်ကာ အိပ်ခန်းရှိရာသို့ လာခဲ့၏။

လမ်းတွေကပ်လာရင်း ချိုင့်ကွင်းတစ်ခုတစ်ယောက် စောင့်ဆရာ ကြီး၏ အစောင့်ကမ်းစံရပြီး ရွှေဘေး တုကိုးစွန်းက မည်သို့ တုံ့ပြန်မှု ပြုလာမည်ကို မိမိက ထောက်လှမ်းရပေဦးမည်။

ထို့ပြင် ကျောက်စိမ်းမြတ် ရွက်လှေပိုင်ရှင် ဖျံအော်နုကို တွေ့ပြီး ရောင်ရက်မေ့စွာ အကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်ရှုနိုင်သေးသည်။

ဈေးအောက်စွမ်းက စိတ်ကူးနှင့်ပင် တည်းခိုခန်းအပြင်ဘက် လမ်းကြီးရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ရာ ထိုလမ်းတွင် စောင့်ဆရာ ကြီး ဝမ်းတစ်ခွမ်းနှင့် တွေ့ကာ ပြောဆိုသည်။

“ကိုယ်တော်လေး... ခင်ဗျားဆုရလိုက်တဲ့ ငွေအသပြာ သုံး ကျပ်ဟာ အမှန်အတိုင်းဆိုရင် တစ်ကျပ် ပိုနေတယ်။ ကိုယ်တော် လေးက အဲဒီ ပိုနေတဲ့ ငွေအသပြာ တစ်ကျပ်ကို ပြန်ယူပါ”

ဈေးအောက်စွမ်းမှာ စောင့်ဆရာကြီး ဝမ်းတစ်ခွမ်းနှင့် ကောင်း စွည်နေမည် စိုးသောကြောင့် လက်ခံပြုကာ ကပွာကယာ ပြောဆို လိုက်သည်။

“ဆရာကြီး... ပိုတဲ့ငွေအသပြာ တစ်ကျပ်ကို ခင်ဗျား အရက် ဝယ်သောက်ဖို့ ယူထားလိုက်ပါ။ ကျွပ်ကို ပြန်ပေးမနေနဲ့တော့”

ကောင်းဆိုးသည်နှင့် ဈေးအောက်စွမ်းက မိမိ သွားလိုရာ အရပ် တက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

စောင့်ဆရာကြီးက ကိုယ်တစ်မျက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ဈေးအောက်စွမ်း ရှေ့သွားနေသည့် လမ်းရှေ့သို့ ရောက်လာကာ...

“ကိုယ်တော်လေး... ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ကျွပ်ဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ အသပြာငွေကို အလားကား မယူတတ်ဘူး”

ဈေးအောက်စွမ်းမှာ စိတ်မရွည်သလို ဖြစ်လာကာ လက်တစ် ဟက် ဆန့်တန်းရင်း...

“ပေးတာကို မယူချင်လည်း ပိုတဲ့ငွေ ပြန်ပေးသေး”

ထိုသမ္မာ ဝမ်းတစ်ခွမ်းက တဟီးဟီး ရယ်မောကာ ပြောဆိုလာ ပြန်သည်။

“အင်း... တကယ်တမ်း ပြန်ပေးရမယ် ဆိုတော့လည်း နုကျော စရာကြီးပဲ”

ဈေးအောက်စွမ်းမှာ မျက်လုံး မျက်ဆန်ပြူးကျယ်လာပြီး...

“ဟင်... ခင်ဗျားကို ပေးတော့လည်း မယူ၊ ခင်ဗျားဆီက ပြန်တောင်းတော့လည်း ပြန်မပေးချင်၊ ခင်ဗျားဟာ ဘယ်လိုလူစား ဖြစ်လဲ”

စောင့်ဆရာကြီးက တဟီးဟီး တဟားဟား ရယ်မောလာ ပြန်သည်။

“ကိုယ်တော်လေး... ဒေါသ မဖြစ်ပါနဲ့၊ ပိုတဲ့ငွေ အသပြာက တစ်ကျပ်ကို ကျွပ် လိုချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အလားကား တော့ မလိုချင်ဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ပါ။ ကိုယ်တော်လေးက ကျွပ်ဆီ... နောက် အပ်တစ်ခါ စောင့်ကြည့်၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လုံး ကောင်းလွန်းတာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

ချွေးသောက်ခွမ်းမှာ ဇောင့်ဆရာကြီး၏ ရွတ်ကွက်အင်း သိုင်းပညာကို တွေ့မြင်ဖူး၍ စကားများပြီး လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်မည့် အဆင့်သို့ မရောက်စေချင်ပေ။

ထို့ကြောင့် လေသံအေးအေးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ဆရာကြီးပဲ ကြည့်ပါတော့”

ဇောင့်ဆရာကြီး ဝမ်းတရုမ်းက ချွေးသောက်ခွမ်း၏ အမူအရာကိုကြည့်ကာ ...

“အင်း ... ကိုယ်တော်လေးရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဝမ်းသာရွှင်ပျနေတယ်ဆိုတော့ စကား မကြာသေးခင် အမျိုးအတွင်းမှာ စုတ်ကြီးနဲ့ တွေ့လိုက်ပြီနဲ့ တူတယ်၊ ဒါပေမယ့် ...”

ချွေးသောက်ခွမ်းမှာ ဒါပေမယ့်ဆိုသည့် စကားအား ရင်ထိတ်သွားပြီး ကပုကယာ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဆရာကြီး ... ဘာဖြစ်လို့ ဆုံးအောင် ပြောမလိုလို့နဲ့ ရပ်ထားရတာလဲ၊ အမြဲနဲ့ဆုံးသာ ဟောလိုက်ပါ”

ဇောင့်ဆရာကြီးမှာ ချောင်းမြောက်တစ်မျက် ဆိုလိုက်ရင်း ...

“အင်း ... ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ လူတွေမှာ စားကောင်းသောက်ဖွယ် ဟင်းလျာတွေကို စားပွဲအပြည့် ခင်းပြသလို ကြည့်လို့ပဲ ရမယ်၊ စားလိုတော့ မဖြစ်ဘူး၊ အကောင်းဆုံးက အဲဒီ စားကောင်းသောက်ဖွယ် ဟင်းလျာတွေကို ကြည့်လည်း မကြည့်နဲ့၊ အဲဒီဟင်းလျာတွေဆီက မွေးကြိုင်လှတဲ့ ရန်တွေကြောင့် မိမိရဲ့ သန့်ရှင်းတဲ့ နှလုံးသားကို ညစ်ညမ်းစေကုန်လိမ့်မယ်၊ ကိုယ်တော်လေးဟောကျွပ်ရဲ့စကားကို သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

ဇောင့်ဆရာကြီး၏ စကားများမှာ ချွေးသောက်ခွမ်းအတွက် တန်ဖိုးရှိဖူး မှားယွင်းမှု မရှိခဲ့ပေ။

ထို့ပြင် မိမိ၏ လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှကိုလည်း အသေအချာ မြင်တွေ့နေရသည့်အလား မှန်ကန်အောင် ဟောနိုင်ခဲ့သည်ချည်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ချွေးသောက်ခွမ်းအဖို့ တူးဆန်းဆုံသြ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေသည်။

“ဆရာကြီးရဲ့ ဟောချက်တွေ ကုန်သွားပြီလား”

“ကုန်သွားပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တော်လေး စကလောက်တော့ ဇောင့်နေစေချင်သေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်က ဇောင့်တစ်ခါမေးရင် အသပြာတစ်ကျပ် ယူတယ်၊ အကယ်၍ သုံးမျိုး မေးခဲ့ရင် ကျွပ်ကလည်း လက်ဆောင်အဖြစ် တန်ဖိုးရှိပြီး ဟောပေးတယ်၊ အဲဒါက လူတွေကို ဆွယ်တဲ့နည်းတစ်မျိုးပါပဲ”

“ကျွန်တို့ တစ်မျိုးကို ချွန်ထားပါ၊ နောက်တစ်ခါ မေးပြန်၊ ရာရို့တဲ့အခါမှ ဆရာကြီးဆီကို လာမေးရင်း အကူအညီ တောင်းရမှာပါ”

“မဖြစ်ဘူး၊ ကျွပ်က သူတစ်ပါးရဲ့ အကြွေးကို မထားဘူး၊ အခုပဲ ရှင်းလိုက်မည်တယ်”

ချွေးသောက်ခွမ်းမှာ စိတ်မရွည်ဖြစ်လာကာ ...

“ကဲ ... ဒါလောက် ဟောချင်ရင်လည်း ဟောဇောင့်တော့”

စောင်ဆရာကြီး ဝမ်းစာရှမ်းက မျက်နှာတစ်မျိုး ပြောင်းသွားကာ ...

“ကိုယ်တော်လေး ... မနက်ဖြန် နေ့မွန်းမတည့်မီ အဖို့အတွင်း တည်းခိုခန်းရဲ့ အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်ကို လုံးဝ မထွက်ပါနဲ့၊ ကျွပ်စကား နားမထောင်ရင် ကိုယ်တော်လေး အသက် သေရမယ့်ဘေးနဲ့ ကြုံရလိမ့်မယ်၊ ယုံတာမယုံတာက ကိုယ်တော်လေးရဲ့ သဘောပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွပ် ပြောလိုက်ပါရစေ၊ ကိုယ်တော်လေး ယုံကိုယ့်မှ ဖြစ်မယ်”

ချူးဆောက်စွမ်း၏ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ...

“ကျေးဇူးပြုပြီး မေးချင်ပါတယ်၊ ဒီရန်ပွဲက ဘယ်ကမှလဲ၊ ဘယ်အရပ်က လာမှာလဲ”

“ဒါကတော့ အလွန်တရာ လျှို့ဝှက်တဲ့ အချက်ပါ၊ လွယ်လွယ်နဲ့ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ အကောင်းဆုံးက ကိုယ်တော်လေး အခန်းထဲ ဖြန့်သွားပြီး စောင်ခေါင်းပြီးဖြူအိပ်ရင်း အားမွှေးလိုက်ပါ၊ အဲဒါ ကိုယ်တော်လေးအတွက် အကျိုးအရှိဆုံးပါ”

ချူးဆောက်စွမ်းမှာ စုတ်တရက် အကြံရပြီး ...

“ဆရာကြီး ... ငွေအသပြာ ဂိုဏ်း လိုချင်သလား”

“အို ... ငွေအသပြာကို မလိုချင်တဲ့လူ မရှိပါဘူး ၊ များလေကောင်းလေမျှ”

စကားဆုံးသည့်နှင့် ချူးဆောက်စွမ်းက အိတ်အတွင်းမှ ငွေအသပြာများ နှိုက်ကာ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် နောက်ထပ်သုံးခါ ထပ်မေးချင်တယ်”

“ကိုယ်တော်လေး မှားနေပြီ၊ သုံးခါမေးရင် တစ်ခါ ပိုဟောတယ်ဆိုတော့ လေးကြိမ် မေးနိုင်ပါတယ်”

“အနောက်ဘက်ဆောင် အခန်းနဲ့ပါတ် ငါးမှာ တည်းတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ”

ထိုကောကြောင့် စောင်ဆရာကြီးက ထူးဆန်းစွာ တစ်မျက်မျက်မောပြီး ...

“ကိုယ်တော်လေးဟာ တကယ့်ကိပ် ငွေရှိပြီး ဘယ်နေရာမှာ ချဲ့ရမုန်း မသိပါလား၊ ကိုယ်တော်လေးက အဲဒီအခန်း ငှားကတည်းက ဒီအခန်းမှာ နေတဲ့သူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိထားပြီးသားပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ သိလျက်နဲ့ ထပ်မေးချင်နေရတာလဲ”

ချူးဆောက်စွမ်းက အေးစက်စက် လေသံဖြင့် ...

“ငွေလက်ခံပြီးမှတော့ ကျွပ် ဘာမေးမေး ဟောရုံမှာက ခင်ဗျား တာဝန်ပဲလေ”

“ကောင်းပါပြီ ... ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ကြတာပေါ့၊ အခန်းနဲ့ပါတ်ငါးမှာ တည်းတဲ့သူဟာ အလွန်လှမတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊ သူဟာ ကျွပ် စောင်ဆရာကြီးနဲ့ အမျိုးတူ ဖြစ်တယ်၊ ဟို ရောင်အမျိုးအနွယ် မိန်းကလေးနဲ့ အသက်မျင်းတူတယ်”

“သူ ဒီနေ့ပြည်တော်ကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရောက်လာရတာလဲ”

“ယောက်ျားယူဖို့ လာရွှေ့ချယ်တာပဲ”

“သူနဲ့ ကျွန်တော် နောင်တစ်ချိန်မှာ မိတ်ဆွေဖြစ်မလား၊ ရန်သူဖြစ်မလား”

“လောလောဆယ်မှာတော့ မိတ်ဆွေရန်သူ ခွဲခြားလို့ မရသေးဘူး၊ နောင်တစ်နေ့ မိတ်ဆွေ ရန်သူဖြစ်ဖို့ကတော့ ကိုယ်တော်လေးကို သူ့ရဲ့ သိမ်းသွင်းတဲ့ ကန်လန်ကာထဲကို ဝင် မဝင်ဆိုတဲ့ အခြေအနေမှာ ဖူတည်နေတယ်။ ကိုယ်တော်လေးက ဂုတိယသေးခွန်းကို ဆက်သေးနိုင်တယ်”

“ဒီမေးခွန်းကိုတော့ ဆရာကြီးက ဟောနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“ဒါက ဘာစကားလဲ၊ ကိုယ်တော်လေး မေးနိုင်ဖို့သာ လိုပါတယ်၊ ကျုပ် ခေင်ဆရာကြီးက မှန်ကန်အောင် ဟောပေးဖို့ အသင့်ပါပဲ”

“ကဲ ... ကျွန်တော် မေးတော့မယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဆရာကြီးက အမှန်ကန်ဆုံးဖြစ်အောင် ပြောပါ၊ ဆရာကြီး ဒီပြဿနာကို လာခဲ့ရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”

ခေင်ဆရာကြီးက တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီး တဟ်ဟ် ရယ်မော နေသည်။

“ကိုယ်တော်လေး ... ဘယ်နှယ်ကြောင့် ငါ ခေင်ဆရာကြီးကို ဒီမေးခွန်း မေးလာတာလဲ”

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျား မဟောနိုင်ဘူးလား၊ ဒါဖြင့် ကျုပ် ချွေးအောက်ခွမ်းက ခင်ဗျားရဲ့ ‘သံမဏိပါးစပ် အပြတ်ဟောမယ်’ ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို နုတ်ဖြုတ်ခံလိုက်မယ်”

ခေင်ဆရာကြီးမှာ ဟောရအခက် မဟောရအခက် ဖြစ်နေပြီး မျက်မှောင်ကြဲတိုလိုက်သည်။

“ကိုယ်တော်လေး ... ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်ဟောရမယ်ဆိုတော့ ဟောကိန်းက မှန်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မလိုဘူး ... ခန့်မှန်းချက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဟောသာ ဟောပါ၊ ကျုပ် နားစွင့်နေပါတယ်”

“ကောင်းပြီ ... ငါ ခေင်ဆရာကြီးက ခန့်မှန်းပြီး ဟောတော့မယ်၊ ဇောဇောက ကိုယ်တော်လေး ကျွပ်ကို ဘာမေးတာလဲ”

“ဆရာကြီး ဒီနေ့ပြည်တော်ကို ရောက်လာရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် အမှန်ကို မေးတာပါ”

“ခေင်လက္ခဏာကြည့်မယ်၊ ဇာတာဖွဲ့မယ်၊ နာမည်ပေးမယ်၊ ဗုဒ္ဓကဲ့ကို လမ်းမှန်ရောက်အောင် ညွှန်ပေးတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပေးပြီး တမင်းတစ်လုတ်ကို စားရအောင် လာခဲ့တာပဲ”

“ထားပါတော့ ... နောင် ဆရာကြီးနဲ့ကျွန်တော်ဟာ မိတ်ဆွေဖြစ်မလား၊ ရန်သူဖြစ်မလား”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ကျုပ် ခေင်ဆရာကြီးနဲ့ ကိုယ်တော်လေးမျှဟာ ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုး ဘယ်လိုအကျိုးနဲ့မှ မပတ်သက်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘယ်နှယ် ရန်ဘက်ဖြစ်နိုင်မလဲ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်မှာပေါ့၊ ကျွန်တော် ချွေးအောက်ခွမ်းနဲ့ ဇိတ်ထဲမှာ မိတ်ဆွေ ရန်သူ ခွဲခြားမရနိုင်တဲ့ အဆင့်မြင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ထပ်တိုးလာလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး၊ နောက်မှ ဆရာကြီးဆိုမှာ ထပ်မံ ဆွေးနွေးရဦးမယ်”

စကားဆိုသည်နှင့် ချွေးအောက်ခွမ်းက ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်မူကတော့သည်။

မိန့်မချောလေး ဝယ်ကြယ်ယီမှာ ရေချိုး သုံးစင်ပြီး အလှ

ပြင်နံ့စေ့ဝယ် အလှပြင်နေသည်မှာ ပန်းချီလက်ရာကောက် တစ်ယောက်၏ လှပလွန်းသော ပန်းချီကားမျှ ရုပ်ပုံလေးနှင့် တူနေလေသည်။ သူမ၏ ဆံပင်ရှည်ကို ပန်းပေါ်တင်ပြီး ကိုယ်လုံးပေါ်၌ ပါးလွှာသည့် ဓာအနီရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၍ သူမနှင့် ပထရနေသည်။

မိမိကိုယ်မိမိ အလွန် စိတ်နိုင်ပါသည်ဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်စေကာမူ ဤအခြေအနေကို တွေ့မြင်လိုက်ရပါက မိမိစိတ်ကို ထိန်းနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ရုတ်တရက် ဝမ်းကြွယ်ယိ၏ အခန်းတံခါးခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာရာ ဝမ်းသာစွာပြုံးသော မျက်နှာဖြင့် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးရင်း အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပျားသကကဲ့သို့ ချိုဖြူလွန်းသော အပြုံးဆောင်ထားသည့် မိန်းမချောလေး ဝမ်းကြွယ်ယိ၏ မျက်နှာက ရုတ်ခြည်း ပျက်ပြယ်သွားတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမ မျက်လင့်ထားသည့် ကိုယ်တော်လေး မျှူးဆောက်စွမ်း မဟုတ်ဘဲ တံခါးဝတွင် ရပ်နေသူမှာ စကားပြောရာတွင် နားမဝင်နိုင်သည့် တုံ့ရုံမေတစ်ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

တုံ့ရုံမေက မျက်နှာချိုသာစွာ ထားကာ မေးလာသည်။

သူမ၏ ဆက်ဆံမှုမှာ နေ့လယ်က တုံ့ရုံမေနှင့် လုံးဝ မတူပေ။

“ညီမတော်ဝမ်း ... အိပ်ရာဝင်တော့မှာလား။”

ဝမ်းကြွယ်ယိမှာ တစ်ခက်လှအား အားနာမူကြီးနေသဖြင့် နှစ်ထုတ်တန် မသင့်တော်ဟု ထင်ကာ အခန်းတွင်းသို့ဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရသည်။

“အစ်မတော်တုံ ... ကိစ္စရှိလို့လား။”

“ပထမဆုံး ပြောမည်တာကတော့ နေ့လယ်က ညီမတော်၏က ကြားဝင်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒုတိယအချက်ကတော့ ကျွန်မရင်ထဲက စကားနှစ်ခွန်း သုံးခွန်းကို ညီမတော်နဲ့ မပြောဆို ဆွေးနွေးချင်ပါတယ်။”

စကားကိုကြိုက်ကာ ဆက်လက် ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ညီမတော်ကို ကြည့်ရတာ ဟို မျှူးဆောက်စွမ်းကို မေတ္တာသက်ဝင်နေရုံ ရတယ်။ အကောင်းဆုံးက သူ့အပေါ်ကို စိတ်စွဲမှုမထားနဲ့၊ နောက်ဆုံး ညီမတော် မောပြီး ကျန်ခဲ့မှာပဲ။”

“ခုလို သတိပေး ပြောဆိုတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကိုယ်တော်လေးမျှူးနဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ ဒီကနေ့ည နိမ့်ဆိုထားခဲ့တယ်။ ဒီအတွက် အစ်မတော်တုံကို ကြာကြာ ချဉ်းမထားနိုင်တာကို နှင့်လွှတ်ပါ။”

တုံ့ရုံမေမှာ အံ့သြဟန် တစ်ချက်ပြုပြီး ထူးခြားသော မျက်လုံးအနုဖြင့် အလှပြင် ခြယ်သထားသော ဝမ်းကြွယ်ယိအား အက်ခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် တစ်ခြားစကားများကို လုံးလွှဲ ပြောဆိုလိုက်၏။

“ညီမတော်ဝမ်း ... သိုင်းလောကထဲမှာ ရတနာဓား အပြောက်အများ ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီ ရတနာဓားတွေ အပြောက်အခြားရှိတဲ့ အနက်က နားမည်အကြီးဆုံး ဓားကတော့ နှစ်လက်ပဲရှိတယ်။ အဲဒါ ညီမဝမ်း ကြားဖူးရဲ့လား။”

“ဟင့်အင်း ... အဲဒီ ရတနာဓားတွေနဲ့ ဝိသုတ္တံပြီး ကျွန်မ ဝိသိနားမလည်ဘူး။”

“ဒီ ရတနာစား၊ နှစ်လက်ဟာ တစ်လက်က မားလှိုင်းစားလို့
ခေါ်ပြီး ကျွန်တစ်လက်ကတော့ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားလို့ ခေါ်တယ်။
မားလှိုင်းစားကတော့ စကားရန်နန်းရှင် သောင်မေစုရဲ့ လက်ထဲမှာ
ရှိတယ်။ နောက်တစ်လက်ကတော့ ဈေးဆောက်စွမ်းလက်ထဲမှာ ရှိ
တယ်။ နောက်ပြီး ဈေးဆောက်စွမ်း လက်ထဲမှာရှိတဲ့ မားကို ဘာ
ဖြစ်လို့ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားလို့ ခေါ်တယ်ဆိုတာကော သိရဲ့လား။”

“ကျွန်မ စောစောက ပြောပြီးပါပကော၊ ဒီ ရတနာစားတွေ
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ မသိဘူး။”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ပြောပြမယ်။ အဲဒီ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားကို
ကိုင်တဲ့သူဟာ ပထမဦးဆုံးအချက်အဖြစ် မိန်းမကို ရှောင်ကြဉ်ရ
မယ်တဲ့။”

ဝမ်းကြွယ်ယီက တုံ့ရုံမေ၏ စကားအား နားမလည်ဟန်နှင့်
ကြားဖြတ် မေးလိုက်သည်။

“ရှင့်စကား အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ”

“ဝမ်းကြွယ်ယီ ကျွန်မပြောတာ ဆုံးသောင့်နားထောင်ပါဦး၊
ပထမဆုံးအချက်က ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ကိုင်ဆောင်သူဟာ မိန်းမ
ရှောင်ကြဉ်ရမယ်။ ဒုတိယအချက်ကတော့ အချစ်စိတ် မပျေးရဘူး၊
တတိယအချက်က တိုက်ခိုက် ယှဉ်ပြိုင်တဲ့အခါ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်
မှု ရှိရမယ်။ နောက်ဆုံးအချက်ကတော့ ပထမအချက်နဲ့ ဆက်စက်
နေတယ်။ အဲဒါက သားစဉ်မြေးဆက် အမျိုးမဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်”

ဝမ်းကြွယ်ယီ၏မျက်နှာ အနည်းငယ် ပျက်သွားကာ...

“တကယ်ပြောနေတာလား”

“ရှင် ယုံချင်မှ ယုံပါ။ တစ်စကကြာရင် ကျွန်မပြောတဲ့စကား”

မှန်မမှန် သိလာပါလိမ့်မယ်။ ဈေးဆောက်စွမ်းက ရှင့်အပေါ် မေတ္တာ
ထားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ရှင့်ရဲ့အလှအပကို မက်မောပြီး ရှင့်ရဲ့
မျိုမှုနဲ့ဆိုမျက်ကို လက်ခံတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့မှာ တခြားတည်ငြိမ်
မျက် ရှိကောင်း ရှိနေလိမ့်မယ်”

ဝမ်းကြွယ်ယီ၏ မျက်လုံးအနံ့မှာ ကလည်ကလည်နှင့် မျက်
မှောင်ကြွတ်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ခုလို သတိပေးစကား ပြောဆိုတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်။ ကျွန်မ ဝမ်းကြွယ်ယီက ဝိမို ဂရုစိုက်နေမှာပါ။ ကဲ... ကိုယ်
မကပ်လေးမျှူး လာတော့မှာမို့ ကိုယ်တော်လေးဈေးနဲ့ ပက်ပင်းတိုး
နေမယ်ဆိုရင် သိပ်မကောင်းဘူး။”

ဝမ်းကြွယ်ယီ၏ နောက်ဆုံးစကားက တုံ့ရုံမေအား အကြီး
အကျယ် ခေါ်သထွက်သွားစေသည်။

သို့သော် ခေါ်သခံတံကို မျိုသိပ်ကာ ဝမ်းကြွယ်ယီအား နှုတ်
ဆက်ပြီး အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ဝမ်းကြွယ်ယီက အခန်းတံခါး ပြန်ဝိတ်ပြီး အလှပြင်နံတွင်
ကျောမိုတ်တိုင်ကာ စဉ်းစားခန်း ထုတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် အခန်းတံခါး ရုတ်တရက် ပွင့်သွားကာ ဈေးဆောက်
စွမ်းတစ်ယောက် အခန်းဝတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

ဈေးဆောက်စွမ်းမှာ အပြာရောင်ဝတ်စုံကို တူညီ... နှုတ်ဆင်
ထားသဖြင့် ဈေးဆောက်စွမ်း၏ တည်ကြည်ခံ့ညားသော အလှများ
က ထင်ပေါ်နေသည်။

ချွေးအောက်ခွမ်းက ရုတ်တရက် ဝမ်းကြွယ်ယိဇာ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံများကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် အံ့အားသင့်သွားပြီး မေးလာသည်။
“လက်စသတ်တော့ မိန်းကလေးဝမ်းက အိပ်ရာဝင်တော့မှာကိုး”

“မဝင်သေးပါဘူး၊ ကျွန်မ ကိုယ်တော်လေးရဲ့အလားကို စောင့်မျှော်နေတာပါ”

ထို့နောက် စားပွဲတွင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသည့် သစ်သီးလေးမျိုး၊ ဟင်းလျာလေးမျိုး အပြင် နှစ်မျိုး အရက်အိုးတစ်လုံး၊ အရက်ပန်းကန် နှစ်ပန်းကန်နှင့် တွဲ သေသည့် အရာများကို အသင့်ပြန်စေရန် ပြင်ဆင်ပြီး ...

“ကျွန်မ ပြောသံကြားဖူးတာကတော့ ဒီဗြို့မှာ ဓမ္မစား တုကိုး ဇွန်းဟာ ကိုယ်တော်လေးကို ကြိုဆိုမည့်မိတ်အခါ ချန်ပွမ်းပြန်ရေပြင်ပေါ်မှာ မိန်းမဆယ်ယောက်က ကိုယ်တော်လေးကို ပြုစုစုတယ်လို့ ကြားပါတယ်၊ ဒီမှာကတော့ ဒီလောက် မကြီးကျယ်နိုင်ပါဘူး၊ ကဲ ... ကိုယ်တော်လေး အမောပြေ အရက်တစ်ခွက် သောက်လိုက်ပါဦး”

နှစ်ယောက်သား အရက်ခွက်ချင်း ထိလိုက်သော်လည်း ထူးဆန်းစွာ အသံမမြည်ဘဲ ရှိနေသည်ကို ချွေးအောက်ခွမ်း သတိထားမိလိုက်သည်။

အရက်ခွက်နှစ်ခွက်တွင် သေးငယ်ပျော့ပြောင်းသော ချည်မျှင်လေးများ ရစ်ပတ် ချည်ဆောင်ထားသောကြောင့် အရက်ခွက်ချင်း ထိသည့်အခါ အသံမထွက်ခြင်း ပြစ်သည်။

ချွေးအောက်ခွမ်းနှင့် ဝမ်းကြွယ်ယိဇာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း ...

“မိန်းမလေးဝမ်း ... ဒီကြိုးဟာ အလွန်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ ဟာဖြစ်ရယ်၊ နှုတ်ဖျတ်ကြိုးပါလား၊ အရက်ထဲဝင်သွားရင် တိုတတွေ မလွယ်ဘူး၊ အပေါ်ကို မော့မကြည့်နဲ့၊ ဒီလို အဆိပ် အသုံးပြုတဲ့ကောင်ကို ကျွန်မမမြဲမယ်”

ဝမ်းကြွယ်ယိဇာလည်း ချွေးအောက်ခွမ်းနည်းတူ နှစ်ကိုယ်ကြားလေးသံဖြင့် ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကိုယ်တော်လေး ... ကျွန်မလည်း တတ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီအချိန်မကောင်းလေးမှာ ကျွန်မ ကဗျာတစ်ပုဒ်လောက် ရေးချင်တယ်၊ နောင်အခါ အမှတ်တရ ကြည့်ရတာပေါ့၊ ကိုယ်တော်လေးကော ဝါသနာပါရဲ့လား”

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ဝမ်းကြွယ်ယိဇာ စိတ်ထားကို သိသဖြင့် အရက်ခွက်ကို အောက်သို့ချလိုက်ပြီး ဝမ်းသာဟန်နှင့် ဦးခေါင်းကို ညှိတ်ပြလိုက်ရင်း ...

“ဟာ ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ကျွန်လည်း ကဗျာရေးတဲ့ ဘက်မှာ အတော်ကို ဝါသနာပါတယ်”

ကောမြတ်တာ ပိုးချည်မျှင်လိမ် တစ်စကိုထုတ်ပြီး စာသို့ပေါ်ပြန်စင်း၍ ပြောပြန်သည်။

“မိန်းကလေးဝမ်း ... မင်း ကလောင်တံနဲ့ ဒီ ပိုးချည်မျှင်ပေါ်မှာ လှပတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရေးလိုက်ပါ”

ထိုအချိန် အဆိပ်ဟာဖြူ ချည်မျှင်ကြိုးလေးမှ အရက်ခွက်အပေါ်သို့ သုံးပေခန့် မြင့်တတ်သွားသည်။

အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် စောင့်နေသော ရန်သူများ ထွက်ခွာသွားသေးမှန်း သေချာနေသည်။

မိမိတို့နှစ်ယောက် မသေမချင်း ထိုလူ ထွက်ခွာသွားမည် မဟုတ်ကြောင်း နှစ်ယောက်သား ရိပ်စားမိလိုက်ကြသည်။

ဝမ်းကြွယ်မီမှာ စားပွဲပေါ်ရှိ ဝိုးချည်မျှင်လိပ်ပေါ်၌ စာမရေးခင် စဉ်းစားဟန်ဖြင့် စုတ်တံအဖျားကို အပေါ်သို့ ထောင်ထားပြီး စုတ်တံရက် လျှို့ဝှက်လေ့တံကို အသာနှိပ်လိုက်သည်။

တိုးညင်းသော လျှို့ဝှက်လေ့တံနှိပ်သံကို ကြားရပြီး လက်နက်ပုန်းအပ်များမှာ ကလောင်တံမှတစ်ဆင့် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ထိုးတက်သွားကြသည်။

“အား ...”

တစ်ဆက်တည်းပင် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ လူတစ်ယောက် နာကျင်စွာ တစ်ချက်ဆော်သံ ကြားရပြီး အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ တံစက်မြိတ်သို့ တစ်ခုနီးတစ်ခုနှင့် လိမ်ကွသွားကာ ဖြေပေါ်သို့ ဘုန်းခနဲ ကျရောက်သွားတော့သည်။

ချူးအောက်စွမ်း ကပ္ပာကယာ ခုန့်ထွက် ကြည့်လိုက်ရာ လိပ်လင်းနေသော မီးပုံများအောက်ရှိ ဖြေပေါ်တွင် လဲကွနေသော လူ၏ မျက်နှာမှာ မိုးရွှေနေပြီး ထိုသူ၏ အသက်မှာ သုံးဆယ်ခန့်သာ ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

သူ၏ လက်နှစ်ဖက်တွင်မူ ဆိတ်သားရေ လက်အိတ်တစ်ခု ခွပ်ထားကာ ဖားပြစ်အဆိပ် သင့်မည်နိုး၍ လက်အိတ်ခွပ်ထားကြောင်း ထင်ရှားနေလေသည်။

ထိုလူက ချူးအောက်စွမ်း ထွက်လာသည်နှင့် ရိပ်ခနဲ ပြေးလွှားပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ထိုလူ ပြေးလွှားရာနောက်သို့ ထပ်ကြပ်မကျွာ ပြေးလိုက်သွားတော့သည်။

မကြာမီ “စုပေါင်းတည်းခိုခန်း” ဆိုသည့် စကားလုံး ရေးသားထားသော တည်းခိုဆိုင်ရှေ့သို့ ချူးအောက်စွမ်း ရောက်လာခဲ့သည်။ စုပေါင်း တည်းခိုခန်းမှာ အခန်းငယ် အမြောက်အမြား ပွဲစည်းထားသည့် ဈေးနှုန်းသက်သာသော တည်းခိုခန်းပင် ဖြစ်သည်။

တည်းခိုခန်းမှ ဆိုင်အလုပ်သမားတစ်ယောက် ထွက်လာကာ ချူးအောက်စွမ်းအား တစ်ခါတသေ မေးလာသည်။

“ဆရာလေး ... ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်ပါသလဲ”

“ခေင်တုတ်တုတ် ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီမှာ စတင်စောင့်နေပါ။ ကျွန်တော် သွားစွာ လိုက်ပါဦးမယ်”

ဆိုင်အလုပ်သမားလေး ထွက်ခွာမည်အဖြေ နောက်ပြန်လှည့်လာကာ ပြောဆိုပြန်သည်။

“ခေင်ဆရာကြီး ဝမ်းတစ်ခွက်ဟာ ဒီကနေ ပွဲပေါက်တစ်ခု ဟိုလောက်ရှိ ချန်ခမ်းပြန်ဆိပ်က မိန်းမအဖော်ကစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး တည်းခိုခန်းမှာ ပျော်ပွဲဝင်နေပါတယ်”

စားဆုံးသည်နှင့် ဆိုင်အလုပ်သမားကလေးက တည်းခိုခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ တည်းခိုခန်းအရှေ့တွင် အတော့အကြိတ် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ဧကန်ဆရာကြီး၏ လှုပ်ရှား တိုက်ဖိုက်ဟန်များကို ကြည့်ခြင်း အားဖြင့် သိုင်းမညာ အထွတ်အထိပ် တတ်မြောက်ထားသူဖြစ်မှန်း သိသာ ထင်ရှားသည်။

ဤလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက အဘယ်ကြောင့် ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ် မထိန်း တိ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အပျော်ကျူးနေရသနည်း။

ထိုဖြင့် ဝမ်းတရုမ်းမှာ ဧကန်ဆရာ ဟန်ဆောင်ပြီး မည်သည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဤမြို့သို့ ရောက်လာရသည်ကို စဉ်းစား၍မရ ဖြစ်နေသည်။

မကြာမီ ဧကန်ဆရာကြီး ဝမ်းတရုမ်း ရောက်လာကာ ရယ်မော ပြောဆိုလိုက်၏။

“ကိုယ်တော်လေးမျိုးဟာ တကယ့် မောက်သည့်ကောင်ကြီး တစ်ယောက်ပဲ။ ညကြီးမင်းကြီးတောင်မှ ကျွပ် ဧကန်ဆရာ ဝမ်းတ ရုမ်းကိုရှာပြီး ဧကန်မေးမယ် ကြံနေတာလား။ ကဲ ... ဆိုစမ်းပါဦး။ ဘာကိစ္စများ ခြစ်လာပြန်ပြီလဲ”

“နုလို့ ဧကန်ဆရာကြီး စိမ်ကျနေတဲ့အချိန် ကျုပ် လာချော့၊ ယုတ်မိတဲ့အတွက် တောင်ပန်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက သိုင်းလောက ထဲက ဧကန်ဆရာ မဟုတ်လား။”

“ကိုယ်တော်လေးမျိုး ... ခင်ဗျားမေးတာ ဘယ်နှစ်ခါ ချီးမွမ်း ပြီလဲ။ ကျုပ် ဧကန်ဆရာ ဝမ်းတရုမ်းက ဘယ်နှစ်ခါ အမြေထပ် ပေးရဦးမှာလဲ”

ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ လက်ထဲတွင် ပုဝါဖြင့် ထုပ်ယူလာခဲ့သော အဆိပ်ဖားပြုပ်အဖျဉ်ကို မြှောက်ပြပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဆရာကြီး ... ဒါ ဘာလဲဆိုတာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး”

ဧကန်ဆရာကြီး ဝမ်းတရုမ်းမှာ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးအစုံ ကို ဝိုမို ပြူးကျယ်သွားအောင် လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဟေ ... မင်းလက်ထဲက ကိုင်လာတာဟာ ပဝါပါပဲ။ ဒါပေ မယ့် ဒီပဝါက မိန်းကလေးသုံးတဲ့ ပဝါတော့မဟုတ်ဘူး။ အမျိုးသား ပုဝါတဲ့ ပဝါပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... အဲဒီ ပဝါထဲမှာ ဘာထုပ်ထားသလဲ”

ဧကန်ဆရာကြီး၏ မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်သွားကာ ...

“ဒါ ... ကိုယ်တော်လေး ကျွပ်ကို သက်သက်မဲ့ အကြပ် ကိုလိုတာပဲ”

ဈေးဆောက်ခွမ်းက လေသံအေးအေးနှင့် ပြောလာသည်။

“ဧကန်ဆရာတွေဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် နတ်တန်ခိုးဖြစ်တယ် လို့ ပြောကြတယ်။ ခင်ဗျားကတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် နတ်လေးတောင် မဟုတ်ဘူး။ နတ်ကြီးလို့ သမုတ်ထားတယ်။ ကျုပ် ဒီအတွက် ခင်ဗျား ကို အကြပ်ကိုင်လို့ ရမတဲ့လား။”

“ကိုယ်တော်လေး ပြောတာ မမှန်ပါတယ်။ ကျွပ်ကို ဘယ်သူမှ အကြပ်ကိုင်လို့ မရပါဘူး။ ကိုယ်တော်လေး လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ပဝါ ထဲမှာ ထုပ်ထားတာက ခူးကျူးမြို့ကထွက်တဲ့ ငွေရောင်အပ်ချည် လေးပဲ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ပြောတာ မမှားဘူး မဟုတ်လား။”

“မှားတယ် ...”

“မှားရင် ကျုပ်ရဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို ခိုက်ခွဲပစ်လိုက်ပါ”

“ခင်ဗျားဆိုင်းဘုတ်က ဘယ်မှာလဲ။ တုတ်ပီး တစ်ခါတည်း

ပေးလိုက်၊ ကျုပ် ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်မယ်၊ ပြီးမှ ဒီပဝါထဲမှာရှိတဲ့ပစ္စည်း
ခင်ဗျားကို ထုတ်ပြမယ်”

“ကိုယ်တော်လေး... စကားအလိုတော့ ပြောနေပါနဲ့၊ ကျုပ်
ခောင်ဆရာကြီး ဝမ်းတစွမ်းဟာ တစ်ခါမှ မှားတယ်ဆိုတာ မကြုံခဲ့
သေးဘူး”

“ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားဟောကိန်း မှားသွားပြီ၊ ပဝါထဲမှာ
ထုပ်ထားတာက အဆိပ်ဖားပြုပ် ချည်ဖျင်ကြီးပဲ ဖြစ်တယ်”

ပထမတော့ ခောင်ဆရာကြီး ဝမ်းတစွမ်းမှာ အံ့အားသင့်သွား
ပြီး အတန်ကြာမှ ထူးဆန်းစွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ”

“ဆရာကြီး... ဘာများ ကောင်းတာတွေလို့ ကောင်းလေစွ
လို့ ရေရွတ်နေတာလဲ”

ဝမ်းတစွမ်း၏ ပြီးနေသော မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် ဣန္ဒြေဆယ်
လိုက်ပြီး...

“ကိုယ်တော်လေး... နောက်ထပ် အနည်းငယ် ငွေကုန်ကျမှု
မံနိုင်မလား”

“စောစောက ခင်ဗျားရဲ့ဟောကိန်း မှားနေတာကိုက လွန်နေ
ပြီ၊ အကျိုးမဲ့၊ ငွေအသပြာကို အကုန်အကျ မမံနိုင်တော့ဘူး”

“ငွေအသပြာ ငါးကျပ် အကုန်မံနိုင်မယ်ဆိုရင် စောစောက
ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို သေသေချာချာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဟောကိန်း
ထုတ်ပေးမယ်၊ နည်းနည်းလေးမှ မမှားစေရဘူး၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဟောကိန်း မှားသွားရင်...”

“မှားသွားရင် ဆိုင်းဘုတ်ကို မပြောနဲ့၊ ကျုပ် ဦးခေါင်းကို
ပြိတ်ပြီး ချော့ပိုး လုပ်လိုက်ပါ”

ဈေးအောက်စွမ်းမှာ အိတ်အတွင်းမှ ငွေငါးကျပ်ကို ထုတ်ယူ
ပေးလိုက်ပြီး...

“ကဲ... ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်း စကားတည်ပါစေ၊ ဈေး...
ဈေးငါးကျပ်”

ခောင်ဆရာကြီးက ငွေငါးကျပ်ကိုဖမ်းယူပြီး အိတ်ထဲသို့ ထည့်
လိုက်၏။

“စောစောက လူတစ်ယောက် သေ...တယ် မဟုတ်လား”

“မှန်တယ်”

“အဲဒီလူဟာ ဟုတ်ကဲ့ခွန်း လွတ်လိုက်တဲ့လုပ်၊ သူက မာမ္မာပြုပ်
ချည်ဖျင် အဆိပ်ကြိုးတစ်ကြိုးကို ယူလာခဲ့တယ်၊ အဲဒီ အဆိပ်ချည်
ဖျင်ကြိုးကို အဲဒီ ပဝါနဲ့ ထုပ်ထားတယ်၊ အဲဒီ ချည်ဖျင် အဆိပ်ကြိုး
ကို အောက်ဘက်ထိပ်တန်း အိပ်ခန်းက ချောင်ရက်မက လက်လှည့်
အတတ်ပညာနဲ့ ယူသွားတယ်”

ဈေးအောက်စွမ်းမှာ ထိတ်လန့် အံ့သြသွားပြီး လွတ်နေခဲ့ မေး
လိုက်မိသည်။

“တကယ်ပဲလား”

“လုံးဝ မှားယွင်းမှု မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခု ဟို ငွေရောင်
ချည်ဖျင် ကြိုးပေါ်မှာလည်း အဆိပ်မှုန့် ကပ်ထားတယ်၊ အရင်တွင်
နဲ့ ထိလိုက်ရင် ကြိုးပေါ်က အဆိပ်ဆေးမှုန့်တွေ အရက်ထဲ ပျံ့နှံ့ဆင်း
များပြီ...”

ဈေးဆောက်ခွမ်းက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ပြောဆိုနေသည်။

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ဒီနည်းကို သုံးတာလဲ”

“ကိုယ်တော်လေးအနေနဲ့ ရှောင်ရက်မေက ကိုယ်တော်လေးကို အဆိပ်ခတ်သတ်တယ်လို့ မထင်လို့နဲ့၊ ကြိုးပေါ်မှာ ကပ်ထားတဲ့ ဆေးမှုန့်တွေဟာ ကာမ ပြင်းထန်စေတဲ့ ဆေးမှုန့်တစ်မျိုး ဖြစ်တယ်။ သူက ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ဝမ်းကြွယ်ယိတို့ကိစ္စကို အောင်မြင်စေချင်တယ်”

ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြေးသွားကာ အေးစက်စက် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ခင်စုစား ဟောက်နီး၊ အမှန်ပဲလား”

“လုံးဝ အမှားအယွင်း မရှိစေရဘူး။ ကိုယ်တော်လေး မယုံကြည်ဘူးဆိုရင် ပုခုံးနဲ့ထုပ်ထားတဲ့ ချည်မျှင်ကြိုးကို အရက်ခွက်ဆီ စိမ်းလိုက်ပြီး အဲဒီအရက်ကို ကျွပ် ခုတ်ပေါ့က မိန်းမကို သောက်မိင်းလိုက်ပါ။ ခင်စုစားက ရေခွေးကြမ်းတစ်အိုးလောက် ကုန်တဲ့အချိန် အထိ ပွဲကြိုးပွဲတောင်း ကြည့်လိုက်ရတာပေါ့”

“မိန်းကလေး ရှောင်ရက်မေက ဒီလို ဘာလို့လုပ်ရတာလဲ”

“ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားနဲ့ လေပေ့စား ကွက်ကြောင့် ခုလို လုပ်ရတာပဲ။ တကယ်လို့ ကိုယ်တော်လေးသား ကာမဒတ် ကြွလာပြီး ရှောင်ခြင်းရေးမျိုးကို ချိုးဖောက်လိုက်ရင် ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ဓားပညာလည်း ဘယ်စွမ်းတော့မှာလဲ”

“ဆရာကြီးနဲ့ ပညာကို ကျွန်တော် လေးစားချီးကျူးပါတယ်။ နောက်ကိစ္စ တစ်ရပ်ကိုလည်း ဆွေးနွေးချင်ပါသေးတယ်။ ဆရာကြီး

ကျွန်တော့်အတွက် နောက်ထပ်ဟောတဲ့ ဟောက်နီးကို ကျွန်တော် ဈေးဆောက်ခွမ်းလောက် ထပ်ပေးဦးမလဲ”

“ကျုပ် တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်။ ကိုယ်တော်လေး ပေးမှ လေနိုင်ပါ့မလားလို့ စိုးရိမ်မိတယ်”

“တစ်ခု ခွဲပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး စွမ်းအောင် ရှာဖွေပေးပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ... ဒါဆိုရင် ကျုပ်အနေနဲ့ သောင်ဆရာ လက်ထဲမှာ နဲ့နေတဲ့ ဓားလှိုင်းစားကို လိုချင်တယ်”

ဈေးဆောက်ခွမ်းအဖို့ လုံးဝ မထင်မှတ်သည့် စကားကြောင့် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားကာ ...

“ဒါက ဆရာကြီး ဒီဗြို့ကို လာမှီတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် အမှန်ပဲလား”

“စားက နိုင်ဖုန်ဗြို့မှာ ငါက ဒီနေရာမှာ”

ဈေးဆောက်ခွမ်းအဖို့ နောက်ထပ် ဆက်လက်မေးမြန်းနေသော်လည်း မည်သို့မျှ ထူးခြားလာတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် မလွဲမရှောင်သာ ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော် အဲဒီစား ရရှိတဲ့အခါကျမှ ဆရာကြီးနဲ့ လာတွေ့ပါ့မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

“ကိုယ်တော်လေးဈေး ... စကနေပါဦး”

“စောင်ဆရာကြီး ... ဘာကိစ္စလဲ”

၁၂ ● ဘုန်းကြွယ်

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဟို ပဝါထဲက အပ်ချည်ကြီးတစ်ကြီးကို ငါ့အတွက် ချန်ထားပေးပါ”

ချူးဆောက်စွမ်းမှာ ဝမ်းတစ်ခွမ်း၏စကားကို မကြားဟန်ပြုပြီး အနောက်ဘက်အဆောင်ရှိ ရောင်ရက်စေ အိပ်ခန်းတံခါးဝသို့ ရောက်လာပြီး တံခါးခေါက်လိုက်သည်။

“ခေါက် ... ခေါက် ... ခေါက် ...”

“ဘယ်သူလဲ ...”

“ကျုပ် ချူးဆောက်စွမ်းပါ”

ရောင်ရက်စေက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း ...”

“ဘာကိစ္စလဲ”

ချူးဆောက်စွမ်းက မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြောဘဲ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။

အခန်းတွင်းရှိ စားပွဲတွင် ထိုင်မိသည်နှင့် ချူးဆောက်စွမ်းက ဂေါ်ထန်မာကျောစွာ မေးလာသည်။

“ရောင်ရက်စေ ... မင်း စကားအပိုတွေ မေးမနေနဲ့၊ ကျုပ် ချူးဆောက်စွမ်းနဲ့ မိန်းမပျိုလေး ဝမ်းကြွယ်ယိတို့ အခန်းထဲက ပြန်ဖုတ်နေတဲ့ကိစ္စတွေ မင်း သိပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ ... ဟို နတ်တန်ခိုးမျောင်းအကြောင်း ဆွေးနွေးခဲ့တဲ့ ကိစ္စလား”

ချူးဆောက်စွမ်းမှာ လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ပဝါကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ရင်း ပြန်ပြလိုက်၏။

ရောင်ရက်စေ၏ ဇုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားသော မျက်နှာက

မာန်လှိုင်စား (စာစဉ်-၂) ● ၁၃

မောင်ဆရာကြီး ဝမ်းတစ်ခွမ်း၏ ဟောကိန်း မှန်ကန်နေကြောင်းကို ပြနေသည်။

ငွေရောင် အပ်ချည်ကြီးက ပဝါကြားတွင် ခွေလွက်သားရှိနေသည်ကို တွေ့ရပြီး ချူးဆောက်စွမ်းက ရောင်ရက်စေ၏ မျက်နှာအား ချမ်းသာစွာ ကြည့်ကာ ...

“ရောင်ရက်စေ ... ဒီငွေရောင် အပ်ချည်ကြီးက မင်းရဲ့ပစ္စည်း မဟုတ်လား”

ရောင်ရက်စေ အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားပြီး ...

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင် ဘယ်လိုခုုပ် သိသလဲ”

“ကျုပ် တည်းခိုတဲ့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာမဆို အကုန်လုံးတို့ စောင်ဆရာကြီး ရောက်နေတယ် ဆိုတာကိုလည်း မမှမထားနဲ့ဦး”

“ရွှေစား တွက်စွန်းက လူလွတ်ပြီး ရှင်ကို သတ်ဖြတ်ဖို့လာတာ၊ ကျွန်မက ဒီငွေရောင် အပ်ချည်ကြီးနဲ့ အစားထိုးလဲလှယ်ယူထားလိုက်တာပါ၊ ဒါဟာ ရှင်အသက် သေမှာနီးလို့ ကယ်တင်လိုက်တယ်ဆိုတာ ရှင် နားမလည်ဘူးလား”

“ထားပါတော့၊ ဒီ အပ်ချည်ကြီးပေါ်က ဆေးတွေဟာ ဘာဆေးတွေလဲ”

ရောင်ရက်စေက ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း ...

“ကျွန်မ ဘာမှ မလိမီးရပါလား”

“အပ်ချည်ကြီးပေါ်မှာ ကာမစိတ်ကြွဆေးမှုန့် လူးထားသလား၊ အရက်ငွေ့နဲ့ ထိမိလိုက်တာနဲ့ အရက်ထဲ မိမိငါ့ပြီး ကျုပ်နဲ့ စည်းပေါက်သွားသော လုပ်နိုင်လောက်တာ မဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

သိုင်းဝညာ ပုကံစီးသွားရမယ်၊ ဒီကိစ္စ ကျုပ် မသိဘူးလို့များ ထင်နေသလား။”

“ဘာလဲ ... ဟိုစောင်ဆရာအဖွဲ့ကြီး ဝမ်းတစွမ်းက မှုန်ကို ပြောပြလိုက်တာလား၊ ရှင်တော့ ဟိုလူ ဆောက်တုန်းလိုက်တာကို နဲ့လိုက်တပြီ၊ တကယ်တော့ အပ်ချည်ကြီးပေါ်မှာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ် အပ်ချည်ကြီးကို အသေအချာ ကြည့်ခဲ့တယ်၊ အမှုန်လိုလို ဘာလို့လို့ အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေတာကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရတယ်။”

ရှောင်ရက်မေမှာ ပုဝါထဲရှိ ကြီးစေ့ ဆွဲယူလိုက်ပြီး အသားအသား ရယ်မောကာ ...

“ရှင် သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရာ အပ်ချည်ကြီးပေါ်တွင် ဘာမှ မရှိတော့ကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။”

တဖန် ရှောင်ရက်မေက ပုဝါတွင်းရှိ အပ်ချည်ကြီးကို အသေအချာ လက်နှင့် ပွတ်သပ်ပြရင်း၊ ချူးဆောက်စွမ်းအား စမ်းသပ်စစ်ဆေး ကြည့်ရှုခိုင်းလိုက်သည်။

မှန်ပေသည်။
အပ်ချည်ကြီးပေါ်၌ မည်သည့် ဆေးမှုန့် မည်သည့်အရာမျှ မရှိပေ။

သို့သော် ရုတ်တရက် ချူးဆောက်စွမ်း၏ နှာခေါင်းတွင်းသို့ အမွှေးရနံ့တစ်မျိုး ရှုရှိုက်လိုက်မိသည်။

ချူးဆောက်စွမ်းက ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားကာ အထက်ရှုရှိုက်မှုအားကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားချေပြီ။

ချူးဆောက်စွမ်း၏ ကိုယ်တွင်းရှိ ဆွေးများ စတင် ဆူပူကဲလာပြီး ကိုင်နေရာမှ မတ်တတ် ထ၊ရပ်ကာ ခေါသတကြီး ဝေါက်ငမ်း၊ မျှော့ဆိုလိုက်သည်။

“ရှောင်ရက်မေ ... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ယုတ်မာတဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်ရတာလဲ”

ရှောင်ရက်မေမှာ နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာသွားပြီး မြို့ဖွဲ့အားရသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလာသည်။

“ဒီလို ဖြူလုပ်တဲ့အတွက် မသင့်တော်ဘူးလို့ ကျွန်မတော့ မထင်ဘူး။”

ချူးဆောက်စွမ်းက ဓားကိုင်ရန် အားပြုလိုက်ရာ အမှန်တကယ်ပင် အားအင် မရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်လာ၏။

သို့သော် မှုန်စီရှေ့ရှိ ရှောင်ရက်မေ တစ်ယောက်အား အလွန်လှပ၍ ခုန်စေ့ယ် မိန်းကလေးအဖြစ် မြင်ယောင်လာနေမိတော့သည်။

ချူးဆောက်စွမ်း နားလည်လိုက်မိ၏။

သူ သတိလစ်၍ ဆေးမှုန့်များကို ရှုရှိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ မိန်းမဦးလေး ရှောင်ရက်မေမှာ နောက်ကိုယ်ကို အမျိုးမျိုးလှုပ်ရှားကာ ချူးဆောက်စွမ်းအား စတင်ဆွဲဆောင်နေတော့သည်။

အတန်ကြာ ချူးဆောက်စွမ်း၏စိတ်များ လှုပ်ရှားလာပြီဟု ယူဆမိ၍ ရှောင်ရက်မေက လက်ဖျောက်ဟစ်ဖျက် တီးလိုက်သည်။ လက်ဖျောက်သံ ဆုံးသည့်နှင့် ရှောင်ရက်မေ၏ အိမ်နီးအတွင်းရှိ လိုက်ကာအကြားမှ ဖျော်ဖြေဇာ ဝိန်းကလေး ရင်ရွှေဖျက်ပေါ်လာသည်။

ရင်ရွှေနှင့် ရောင်ရက်မေတို့မှာ ကြိုတင် ကြံစည် ဆွေးနွေးထားသည့်အတိုင်း ရင်ရွှေအနေဖြင့် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမည်ကို သိပြီး ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ရောင်ရက်မေ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားကာ အပြင်ဘက်မှ တံခါးပိတ်ပေးခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ချူးအောက်စွမ်းမှာလည်း စိတ်ရိုင်းကို ချွန်းချုပ်မရသကဲ့သို့ ခံစားနေရ၏။

ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ ဆေးမှုန့်များအား ရှုရှိုက်မိရာမှ ထူးခြားသော အစွမ်းသတ္တိများကို ချူးအောက်စွမ်း ခံစားလာရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စိတ်ဓာတ် နိုင်ကျည်လှသော ချူးအောက်စွမ်းမှာ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောတော့မည် အပြု ရုတ်တရက် အိပ်ခန်းတံခါး ဝှန်းခနဲ ပြည်လာကာ လူရိပ်နှစ်ရိပ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ တိုးဝင်ကာ ရောက်ရှိလာကြသည်။

တစ်ယောက်မှာ ဆပ်ပင်များ ဖြူးဆွေးနေသည့် ငွေရောင်ပုံပုလွေ အဘွားကြီးဖြစ်ပြီး ကွန်တစ်ယောက်မှာ မိန်းမဓရာလေး ဝမ်းကြယ်ယိပ်ပင် ဖြစ်သည်။

ငွေရောင်ပုံပုလွေ အဘွားကြီး၏ ဆွေးကြောပိတ်ဆို့မှု လက်ညှိုးထောက်ချက်မှာ လျှပ်စီးလက်သည့်အလား ချူးအောက်စွမ်း၏ မေ့ကြောတစ်နေရာကို ထိုးထောက် ပိတ်ဆို့လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ဝမ်းကြယ်ယိပ်ကမူ လက်တစ်ဖက်တွင် စုတ်တံနှစ်ချောင်းအား

ကိုိုင်ဆောင်ထားပြီး ရောင်ရက်မေကို ခူးစားခိုက်ခိုက်ဖြင့် ကြည့်နေလိုက်၏။

ရောင်ရက်မေမှာ မှင်ဆာသောဖြင့် ဝမ်းကြယ်ယိပ်တို့ နှစ်ယောက်အား ပြောဆို ခွပ်ခွဲလာသည်။

“ဝမ်းကြယ်ယိပ် ... ရှင်နဲ့ ငွေရောင်ပုံပုလွေ အဘွားကြီးတို့ဟာ ကျွန်မ အပ်ခန်းထဲ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်လာတာ သူဦးခါးပြဲနဲ့ တူမနေဘူးလား၊ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ”

ဝမ်းကြယ်ယိပ်က ...

“ရောင်ရက်မေ ... ရှင်ရုပ်ရည် သနားကောင်းနဲ့ ဒီလို အရှက်ကင်းမဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်မျိုးကို လုပ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး”

“ရင်တို့နှစ်ယောက်က ဘာအထောက်အထားနဲ့ ဝင်ရောက် နှက်ဖက်ရတာလဲ”

ငွေရောင်ပုံပုလွေ အဘွားကြီးက ...

“ငါ အဘွားကြီး နိုင်ဖုန်းဖြူကို ရောက်ခဲ့စဉ်က စကားရန်နန်းရှည် သောင်စေ့က ငါ အဘွားကြီးကို တာဝန်တစ်ရပ် ပေးအပ်လိုက်တယ်၊ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ လက်ထောက်နန်းရှင်လေး ချူးအောက်စွမ်းရဲ့ လုံခြုံရေးကို ဂရုတစိုက် စောင့်ကြပ်ပေးဖို့ပဲ၊ အဲဒီအတွက် ငါ အဘွားကြီးက လက်ပိုက် ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ရင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ခုချက်ချင်း အခန်းအပြင်ကို ထွက်သွားပါ၊ နိမဟုတ်ရင် ကျွန်မ ရောင်ရက်မေကို ရက်စက်လွန်းတယ်လို့ မပြောနဲ့”

ကေားဆုံးသည်နှင့် ရောင်ရက်မေက ညာလက်လက်ကို

တခြည်းခြည်း မြောက်တင်လိုက်ပြီး မျက်လုံးအနံ့မှ ထူးဆန်းသော အလင်းတန်းနစ်စု တောက်ပါလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအခါ ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးနှင့် ဝမ်ကြယ်ယိတို့ တိတ်တဆိတ် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

ရောင်ရက်မေ၏ မျက်လုံးအနံ့မှ ထွက်ပေါ်နေသော ထူးခြားသည့် အလင်းတန်းများမှာ အတွင်းအား အလွန်နက်ရှိုင်းနေကြောင်း ပြသနေသည့်နည်း ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

ထိုအခိုက် ရောင်ရက်မေက ဟိတ်ဟန်အပြည့်နှင့် ခက်ထန်စွာ ပြောလသည်။

“ကိုင်း... ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်သူ အလွင် သေပွဲဝင်မလဲ၊ ဝမ်ကြယ်ယိကိုတော့ ကျွန်မ လက်ဝါးချက် တစ်မျက်ဆက် ဝိုသုံးစရာ မလိုဘူး။”

ဝမ်ကြယ်ယိနှင့် ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးတို့နှစ်ယောက်မှာ ရုတ်တရက် တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ငြိကြပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရောင်ရက်မေ၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် မျက်လုံးအရောင်ကြောင့် သူမသည် သိုင်းပညာ အလွန်နက်ရှိုင်းပြီး အတွင်းအားအရာရှိလည်း ခန့်မှန်းမရနိုင်အောင် ရှိနေသည်ဟု ခံစားမိကြသည်။

ထိုအခိုက် စောင်ဆရာကြီး ဝမ်တရုန်းလည်း အိပ်ခန်းတွင်းသို့ မထင်မှတ်ဘဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။

ဝမ်တရုန်းက ရောင်ရက်မေအား အသာအယာ ပြောဆိုရောင်း ဖွဲ့လိုက်သည်။

“လုံမလေး ရောင် ... ဒေါသမီးကို ငြိမ်းသတ်လိုက်ပါတော့၊ ဒီလို မြန်ရတာဟာ ကျွပ် စောင်ဆရာကြီး ဝမ်တရုန်းနဲ့ လက်ချက်ကြောင့် မြန်ပေါ်လာတာပါ။ ကျွပ် စောင်ဆရာကြီးကလဲ ဒီအစွပ်အစူး ပြဿနာကို မြန်လည် ရုပ်သိမ်းပေးပါရစေ”

ထိုစကားကြောင့် ရောင်ရက်မေက အပေါ်သို့ မြောက်တင်ထားသော ညာလက်အား ဆောက်ပြန်ချလိုက်ရင်း အေးခက်ခက်လေသဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“စောင်ဆရာကြီး ... ရှင့်စကား အဓိပ္ပာယ်က ဘယ်လိုလဲ”

“ကျွပ် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောမယ်၊ ကျွပ်ဟာ တွေ့သမျှ လူတွေကို ရောင်ရက်မေဟာ သိုင်းပညာ မတတ်ဘူးလို့ လိမ်လည်ပြောဆိုခဲ့တယ်၊ အမှန်က လုံမလေးရောင်ရဲ့ အတွင်းအား နက်ရှိုင်းမှုဟာ ဒီသိုင်းလောကထဲမှာ ဖြိုင်ခံစား ဖြစ်နေပါတယ်၊ တကယ်လို့လျှင် အရမ်းမဲ့ တိုက်ခိုက်လိုက်မယ်ဆိုရင် လုံမလေးရောင်ရဲ့ လက်ဝါးအောက်မှာ ဘယ်သူမဆို အသက်ပျောက်သွားနိုင်တယ်”

ရောင်ရက်မေက မကျေမနပ် အမူအရာဖြင့် ...

“စောင်ဆရာကြီး ... ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို အရမ်းမဲ့ ကျောက်ပြောတာလဲ”

“လုံမလေးရောင် ... ကျွပ် အရမ်းမဲ့ လျှောက်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ ... ကိုယ်တော်လေးနူးကို ဓားကညာ နှစ်ယောက်က အခန်းထဲကို ပြန်ခေါ်သွားကြပါ၊ ဟို အဘွားကြီးနဲ့ မိန်းမလေး ဝမ်ကြယ်ယိတို့လည်း ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်သွားကြပါရစေ”

ရောင်ရက်မေက မကျေနပ်သေးဘဲ ...

“ရှင် ... ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ ဖျောင်းဖျာလို့ ဘယ်လောက် ကျွန်မအခန်းကို ချိုးဖောက် ဝင်ရောက်တဲ့ကိစ္စက ဘယ်လိုအဆုံး သတ်မှာလဲ”

“လုံမလေးရှောင် ... ဒီကိစ္စအတွက် ကျုပ် လက်သမား တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်ပြင်နိုင်လောက်ပါ့မယ်။ လုံမလေးရှောင်က အပြစ်ရှာမယ်ဆိုရင် ကျုပ် ခောင်ဆရာကြီး ခေါင်းပေါ်ကို ခုပြုလာပါလိမ့်မယ်”

“ဒီမယ် ခောင်ဆရာကြီး ... ရှင်က ရှင်ကိုယ်ရှင် မျက်နှာ သိပ်ကြီးတယ်လို့ ထင်နေသလား။ ဒါပေမယ့် ဒီကနေ့ ညနေက ချူးဆောက်ရွမ်းကို ရွှေစား တုန်းစွန်းအိမ်ကို မသွားနိုင်အောင် ဟန့်တားပေးတဲ့အတွက် အဲဒီမျက်နှာကိုအောက်ပြီး ရှင်းအပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်”

သို့သော် စားကညာ ဟိုယုံမေနှင့် မိန့်ဆိုင်ယီတို့ နှစ်ယောက်တို့ကမူ မကျေမနပ် ပြစ်လာပြီး ...

“မျှော်ရက်မေ ... ကျွန်မတို့ စားကညာနှစ်ယောက်ဟာ လက်ထောက် နန်းရှင်လေးကို ပြုစု ခောင်ရှာကိစ္စ တာဝန်ရှိတယ်။ ဒီအတွက် ရှင်ကို ကျွန်မတို့က လက်ဝိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။ အဲဒါကို ရှင် သဘောပေါက်ထားဦး”

ရှောင်ရက်မေ၏ မျက်နှာက အေးစက်တင်းမာသွားကာ ...

“မကျေနပ်တော့ကော ရှင်တို့နှစ်ယောက်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

အသက်ငယ်ပြီး စိတ်ဆတ်သူ ဟိုယုံမေက ...

“ရှင်ကို သင်ခန်းစာလေး နည်းနည်းလောက် ပေးခဲ့ရမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် စားကညာ နှစ်ယောက်က ညှိနှိုင်းထားသည့် အလား ဘယ်ညာခွဲကာ စားဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။

ရှောင်ရက်မေကမူ ဧရာမ တောင်ကြီးတစ်တောင်အလား မကျေနပ်လှဘဲ တည်ငြိမ်စွာ ရပ်နေပြီး ခက်ထန်မာကျောစွာ လှမ်းမျှော်လိုက်သည်။

“စားကညာ နှစ်ယောက် ... ရှင်တို့အဖို့ လုံးဝ မလှုပ်ရှားဘဲနေကာ အကောင်းဆုံးပါ။ ဒါမှမဟုတ် ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဒီနေရာက မျက်နှာသွားလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

စားကညာ နှစ်ယောက်ထံမှ ပြိုင်တူ ပြောဆိုသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သခင်အတွက် အသက်ပေး ကာကွယ်ရင်း သေသွားလည်း မေရကျိုး နပ်ပါတယ်”

ရှောင်ရက်မေက သဘောကျစွာ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရင်း ...

“အင်း ... တကယ့်ကို သစ္စာရှိတဲ့ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်မာန်ကို ကျွန်မ ချီးကျူးပါတယ်။ တကယ်တော့ ချူးဆောက်ရွမ်း တစ်ယောက် သတိမေ့ရတင်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီအတွက် ချူးဆောက်ရွမ်းကို အစွန့်မချွေး သတ်လို့ရတယ်ဆိုတာကို သတိထားပြီး ရှင်တို့ သခင်လေး အကျိုးမဲ့ မသေစေချင်ရင် ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်ခေါ်ယူတာ အကောင်းဆုံးပါ”

ခောင်ဆရာကြီး ဝန်တရွမ်းကလည်း သူ့အိတ်အတွင်းမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူကာ ကညာခင် နှစ်ယောက်အား လက်ပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ်တော်လေးချေးမှာ အလွန်ပြင်းထန်တဲ့ ဖိတ်ကြွဆေး

မှုန့် ရှုမိထားတယ်။ ဒီဆေးကို အရက်နဲ့ဖျော်ပြီး တိုက်လိုက်ပါ။ နှစ်နာရီအကြာ သူ့စိတ်တွေ အလိုလို ပြန်ကောင်းလာလိမ့်မယ်”

ကညာခင်နှစ်ယောက်မှာ ဈေးဆောက်စွမ်းအား ပျံ့ချီ ခေါ်သွားလပြီး ရွှေငင်ရက်မေ၏ အခန်းတွင်းမှ လျှောက်လှမ်းထွက်ခွာ သွားတော့သည်။

ရွှေငင်ရက်မေ၏ အခန်းမှ လူအားလုံး ထွက်သွားသည်တွင် ဧဝခင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရုမ်းမှာ တဟီဟီ ခုယ်မောကာ ရွှေငင်ရက် မေအား ပြောဆိုလာသည်။

“မိန်းကလေး ရွှေငင် ... မင်း အခက်အခဲကို ငါ ကယ်တင် ပေးလိုက်ပြီ၊ မင်း ဒီအတွက် ငါ့ကို ဆုချတဲ့အနေနဲ့ ဟို အခန်းထောင့် က ဆွတ်ပြေရေး မိန်းမပျိုလေး ရင်ရွှေကို ငါ့အတွက် ဆုချလိုက်ပါ”

“အဘိုးကြီး ... ရှင်မီးခပ် ဝိတ်ထားလိုက်စမ်း၊ ဒီလို ယုတ် မာ အောက်တန်းကျတဲ့ ကောင်းတွေ ကျွန်မ နားမထောင်ချင်ဘူး”

ရွှေငင်ရက်မေက ဧဝခင်ဆရာကြီးအား ခုခက်ကြည့်လိုက် ရင်း ဆက်လက် ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“အဘိုးကြီး ... ရှင်အတွင်းရေတွေကို ကျွန်မ အကုန် အသေ စိတ် သိထားတယ်၊ ကိုယ်တော်လေး ဈေးဆောက်စွမ်းကလည်း ရှင် ဟာ ဝက်ပါဂိုဏ်းထဲက ရွှန်ကွက်အင်း သိုင်းပညာ တတ်တယ်ဆို တာကို နိပ်စားမိသွားပြီ၊ ရှင် ဘယ်လိုပဲ နာမည်ပြောင်းပြောင်း ရှင် ဒီဗြို့မှာ မှီအောင်းချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲရှိပြီ ရှင် တစ်ခု သိ ထားဖို့က ကျွန်မကို ထိပါးမလာဘူးဆိုရင် ကျွန်မကလည်း ရွှန် အတွင်းရေတွေကို ထုတ်ဖော်မပြောဘူး၊ အကောင်းဆုံးက ကိုယ့်ကို ကိုယ် အကျိုးမရှိတဲ့ အလုပ်မျိုးကို ရှင် မလုပ်ပါနဲ့”

“လုံမလေးရောင်ဟာ တကယ်ကို နားမျက်စိ အလွန်လျှင် မြန် ပါ၊ နေပေါလား၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် အဘိုးကြီးကလည်း လုံမ လေးရဲ့ အတွင်းရေ အားလုံးလိုလိုကို သိထားတယ်၊ ခုချိန်ထိ တယ်သူ့ကိုမှ ထုတ်ဖော် မပြောခဲ့သေးဘူး၊ တကယ်တော့ လုံမလေး ရောင်ဟာ သိုင်းပညာ လုံးဝ မတတ်ဘူး”

“ရှင်မယ့်ရင် မော်ကြည့်နိုင်တယ်”

ကောင်းဆိုးသည်နှင့် ရွှေငင်ရက်မေက ညာလက်ကို မြှောက်ရင်း လုံမ၏ မျက်လုံးအနံ့က တစ်မက်လူအား ဝိညာဉ်မြှောက်တော့မည့် အလား ထူးဆန်းသော အလင်းရောင်တန်းနှစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက် ရသည်။

သို့သော် ဧဝခင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရုမ်းကမူ သဘောကွစွာ ရယ်မော၍ ...

“လုံမလေးရောင်ရဲ့ ဒီ အပြုအမူဟာ တစ်ကံလူကို တကယ် ပဲ ဖြစ်မြောက်နိုင်ပါတယ်၊ စောစောက ငွေရောင်ပုံလွှေ အဘွားကြီး နဲ့ ဝမ်းကြယ်ယိတ်ကလည်း အဲဒီ မျက်လုံးကိုကြည့်ပြီး မလုပ်ခဲ့ကြ ဟူး၊ တကယ်ဆိုရင် သူတို့က လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းထုတ်ပြီး တိုက် နှိပ်လိုက်ရုံနဲ့ လုံမလေးရောင်ကို လဲကျသွားအောင် ပြုလုပ်နိုင်တယ်၊ က ... ကျုပ် ဧဝခင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရုမ်းဟောတာ မမှန်ဘူးလား”

ဧဝခင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရုမ်း၏ ဟောကိန်းမှာ တကယ်တော့ မှန်သွားလေသည်။

တင်းမာ နက်ဆန်နေသော ရွှေငင်ရက်မေ၏ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းလာပြီး ...

“ကောင်ပြီ... ရွှင်ကတိအတိုင်း ရှင်တည်ပါစေ”

“အားလုံး အကြောင်းရင်းကို ထုတ်ဖော်မပြောဘူး ဆိုတာဟာ အားလုံးအတွက် အကျိုးရှိပါတယ်၊ ကဲ... ဒါဆိုရင် ရင်ရွှေကို ကျပ်လက်ထဲ မိုးဖြင့်လိုက်ပါတော့”

ရှောင်ရက်မေ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ခေင်ဆရာကြီး ဝမ်တရွှမ်းမှာ ရင်ရွှေအား ခေါ်ကာ စုပေါင်း တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်သွားတော့သည်။

ရင်ရွှေနှင့် ခေင်ဆရာကြီး ဝမ်တရွှမ်းတို့မှာ စုပေါင်း တည်းခိုခန်းမှ အိပ်ခန်းထဲတွင် အတူတူနေကြသည်။

ရင်ရွှေက ဝမ်တရွှမ်းအား တီးတိုး မေးလာသည်။

“ဝမ်တရွှမ်း... ရှင်က ရှောင်ရက်မေကို သိုင်းပညာ မတတ်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ရှောင်ရက်မေက ကျွန်မရဲ့ အဝတ်အစားတွေထုပ်ပြီး ရှင်ကို ပစ်ပေးလိုက်တဲ့အခါ...”

“အေး... အဲဒီ အဝတ်အစားတွေ ပစ်ပေးလိုက်တဲ့အခါမှာ အရှိန်အဟုန် မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါက သက်သက်မဲ့ ယိမ်းယိုင်ပြလိုက်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီ အချိန်မှာ ငါ အခန်းအပြင် ထွက်လိုက်တာနဲ့ ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးရမ်း ဝမ်ကြယ်ယီတို့ နှစ်ယောက်က ကြော်တစ်ဖက်နဲ့ တိုင်ကြီးဘေးမှာကွယ်ပြီး ရောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုနေတဲ့အတွက် ဟန်ဆောင် ယိမ်းယိုင်ပြလိုက်တာပါ၊ ရှောင် အမျိုးသမီးဟာ သိုင်းပညာ မတတ်ပေမယ့် ထူးဆန်းတဲ့ လောကီပညာ အစာတိကိုတော့ တတ်ထားတယ်၊ သူ လက်မြောက်

ဟိတ်ဟန်ပြတဲ့အခါ သူ့မျက်လုံးအနံ့က ထွက်နေတဲ့ အရောင်ကို ကယ်လို သိုင်းသမားမျိုးမှ မတုန်လှုပ်ဘဲ မနေခဲ့ကြဘူး”

“ငါနဲ့ ရှင်က အပြင်ဘက်မှာ ရှောင်ရက်မေ သိုင်းပညာ မတတ်ဘူးလို့ အသံလွှင့်ထားတယ်၊ တစ်ခါ ရှောင်ရက်မေကိုပဲ ရှင် ကပြန်ပြီး အကာအကွယ် ပေးနေတာဟာ ဘာသဘောလဲ”

“ငါ ဒီလို အသံလွှင့်ရတာဟာ သူ့အကြောင်းကို ငါသိတယ် ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး သက်ရောက်အောင် တမင် ပြောဆိုတာပဲ၊ နောက်ကယ်ကိစ္စမျိုးမဆို ငါ့အပေါ် ရှောင်ရက်မေ လွှမ်းမိုးမှုမပြုနိုင်အောင် ရှည်ရှည်ပြီး ငါ ပြောဆိုတာပဲ”

ခေင်ဆရာကြီး ဝမ်တရွှမ်းက စကားခြုတ်ကာ ညည်းညူရေရွတ် ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“အေး... ဒီအထဲမှာ သနားစရာ အကောင်းဆုံးကတော့ ချွေးအောက်စွမ်းပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို အများက ငါးစာအဖြစ် နှိုင်းပြီး သတ်ဖုတ်နေတဲ့ အတွက်ပဲ”

ထိုအခါ ရင်ရွှေမှာ စိတ်မရွည်နိုင်တော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ...

“တော်ပြီ... ရှင်ပြောတဲ့ စကားတွေကို နားမထောင်စွင့်တော့ဘူး၊ ဟိုတစ်ယောက် သနား၊ ဒီတစ်ယောက် သနားနဲ့၊ ကျွန်မကိုကွတော့ သနားစရာလို့ ရှင် မမြင်ဘူးလား၊ ရှင်က ကျွန်မကို နှုတ်ခမ်းမြစ်ပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေနိုင်ဦးမှာလဲ”

ခေင်ဆရာကြီး ဝမ်ရုရှမ်းက မျက်နှာချိုသွေးကာ ရော့စရာပုံပြောဆို နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“ရင်ရွှေ... သိပ် မလောပါနဲ့၊ တို့ ရည်မှန်းချက် အောင်တာ

နီးပါပြီ။ နင် ဟို ရှောင်ရက်မေ့ရဲ့ လက်ထဲက ဆေးပုလင်းကို မြင်လိုက်သလား။”

“မြင်လိုက်တယ်။ အဲဒီ ဆေးပုလင်းပုစံက ဘူးသီးခြောက်ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်ပြီး ကျောက်စိမ်းပုလင်းနဲ့ တူတယ်။”

“အေး... ဆေးပုလင်းပေါ်မှာ ဘာစာတွေ ရေးထားတယ်ဆိုတာ နင် သိသလား။”

“မသိဘူး။”

“အေး... နင် ဒီမြို့ကို ရောက်လာတာ နှစ်ဝက်ကျော်ခဲ့ပြီ။ နင် ဘာတစ်ခုမှ ငြိမ့်တတ်သော မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ရွှေအေး တုန်းစွန်းနဲ့ ဈေးဆောက်ခွမ်းတို့ ကျောက်စိမ်း ရွက်လှေပေါ်မှာ ဘာတွေ ပြောဆိုခဲ့တယ် ဆိုတာကိုလဲ နင်မသိဘူး။ နို့အော်နဟာ ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်မှန်းလည်း၊ နင် မသိဘူး။ ငါ ... နင့်ကို နောက်ထပ် သေသေချာချာ မှာလိုက်မယ်။ အဲဒီ ဆေးပုလင်းပေါ်ကစာကို သတိထားပြီး ကြည့်နဲ့...”

“ကျွန်မ ဟိုပုလင်းပေါ်မှာ စာရေးထားတာကို တွေ့ခဲ့တာကတော့ ဆန္ဒဖြစ်သေးလို့ ရေးထားတာပဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်မ ရှင်ကို ပေါင်းရတာ ဘုန်းကြီးခေါင်းမှာ သန်းရှာနှိုင်းသလို ရှင်က ကျွန်မကို သက်သက် နှိမ့်ချဖို့ စိတ်ကူးနေတာပဲ။”

စောင်ဆရာကြီး ဝမ်းတစွမ်းမှာ သူ့ကောင်း အနည်းငယ်လွန်သွား၍ ရင်ရွှေအေး ပြန်လည်ချော့မော နှစ်သိမ့်လိုက်ရင်း ပြောလာပြန်သည်။

“ရင်ရွှေ... ရှောင်ရက်မေ့ဆို အဲဒီလို ဆေးပုလင်းမျိုး သုံးပုလင်းရှိတယ်။ ပုစံကလည်း တစ်ပုံစံတည်းပဲ။ တစ်ခုရှိတာက ပုလင်း

ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ စာတွေဟာ ကွာခြားမှု ရှိနေတာပဲ။ ငါ အဲဒီပုလင်းပေါ်က ရေးသားထားတဲ့ စာတွေကို သေသေချာချာ ကြည့်ရုံရရင် သူ ဘယ်ကလာတဲ့သူဆိုတာ ငါ ခန့်မှန်းလို့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် မွက်စိအောက်မှာ အဓွန့်အရေးရပေမယ့် နင့်ကြောင့် လက်လျှောက်သွားခဲ့ရတယ်။ မနက်ဖြန် ဖိုးလင်းလို့ မင်း ချန်ဝမ်းမြစ်ပေါ်ပြန်ရောက်ရင် ဟိုစွန့်ကို ပြောလိုက်ပါ။ သူ့ကိုလွှတ်ပြီး မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး မျှိုင်ကျင်ထန်ကို သတင်းပေးလိုက်။ မနက်ဖြန် ညဉ့်အချိန်မှာ ချန်ဝမ်းမြစ်ကမ်းပေါ်မှာ တို့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြမယ်လို့ မင်း ဆက်ဆက် ပြောလိုက်ပါ။”

ရင်ရွှေက ...

“ဒီကိစ္စကို ဟို ကြယ်စုနစ်လုံး လက်ဆောင်းသိုင်းပညာရှင် မျှိုင်ကျင်ထန်က စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ မျှိုင်ကျင်ထန်ဟာ အခုနေ စိတ်စွပ်ထွေးနေတယ်။ အဲဒီအတွက် စိတ်ဖြေဖို့ရာ သူလိုလားတောင့်တနေမှာ အမှန်ပဲ။ တာပဲဖြစ်ဖြစ် မျှိုင်ကျင်ထန်ဟာ မိန်းမပျိုလေး ဟိုစွန့်ကို လာတွေ့ပါလိမ့်မယ်။”

“ဘယ်လိုလဲ ... ရှင် သူ့ကို ရှင်းပစ်ခင်လိုလား။”

“သူ့ကို ငါ ကောင်းကောင်း အသုံးပြုရော ရှိသေးတယ်။”

“ဒီမှာ ဝမ်းတစွမ်း ... ရှင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပေးသီးတွက်မနေနဲ့။ ဟို မျှိုင်ကျင်ထန်ဆိုတဲ့လူဟာ တုန်းစွန်းရဲ့ တပည့်အသင်း ဖြစ်တယ်။ ရှင်က ဘယ်လိုပဲပြောပြော ရှင် စိမ်တာကို ချက်လက်မမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ မျှိုင်ကျင်ထန်ကို ငါအသုံးပြု တုန်းစွန်းကို

၆၈ ● ဘုန်းကြွယ်

လည်း ကြည့်စီစဉ်ရမှာပဲ။ မင်းက ဟိုစွန့်ကိုသာ ပြောလိုက်ပါ။
ချိုင့်ကျင်ထန်က သူ့နဲ့တွေ့ဆုံပြီးတဲ့နောက် ထုံးစံအတိုင်း ငါ့ဆီကို
သတင်းပို့ခိုင်းလိုက်။ ငါ့မှာ အကြံကောင်းရှိနေတယ်”

စကားဆုံးသည့်နှင့် ဓဇာင်ဆရာကြီး ဝမ်တရုမ်းမှာ ပင်ပန်း၊
နွမ်းနယ်မှုဒဏ်ကြောင့် နှစ်နှစ်ဖြိုက်ဖြိုက် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။
တစ်ယောက်သောသူက သိုင်းလောကမှာ ဆင်းသက်လာသည့်
ဓဇာင်ဆရာကြီး ဝမ်တရုမ်း။

လွန်တစ်ယောက်ကမူ ဈာန်ဂုဏ်မြစ်ကမ်းပေါ်တွင် ပျော်မြေရေး
ပိန်းမအဖြစ် ဟန်ဆောင်နေသည့် ဝမ်တရုမ်း၏ ဓနီး ရင်ရွှေ၊
သူတို့နှစ်ယောက်ကို မည်သည့် သိုင်းလောကသားများမှ ဓနီး
မောင်နှံအဖြစ် မသိရှိကြပေ။

* * *

အခန်း(၂)

အချိန်ကာလမည်သည့် တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်စေပြီး ပြန်သည်။
ထိုအတူ အေးဇွမ်းတည်းခိုခန်း အပြင်ဘက်မှ နာရီသံချောင်း
ခေါက်သံ လေးချက်တိတိ ထွက်ပေါ်လာနေသည်။
ထိုအချိန်တွင် အနောက်တောင်ဘက်၏ အပြင်ဘက် ပန်းခြံ
တွင်းဝယ် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ဈေးအောက်စွမ်း တည်းခိုနေသော အခန်းနှင့် ရောင်ရက်ပေ
မည်၊ ခိုနေသော အခန်းကမူ မီးရောင်များ ပြာထွက်နေလေသည်။
ကျွန်တည်းခိုခန်းများက မီးရောင်များ ထွက်ပေါ်ခြင်း မရှိဘဲ
အိပ်ရာဝင်နေသည့်အလား မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြ
သည်။

သံချောင်းခေါက်သံ လေးချက် ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဆိုင်
အမှုထမ်း အဘွားကြီး အနောက်ဘက် အခန်းမှ နှေးကွေးသော
မြဲလှမ်းများဖြင့် ဝလျှောက်လှမ်းထွက်လာသည်။

လက်တစ်ခက်တွင်မူ မီးပုံးကိုင်ထားပြီး ကျန် လက်တစ်ခက်
က တောင်ဝှေးတစ်ချောင်း ကိုင်ထားကာ အရွေ့ရွေ့ လေးလက်လှမ်း
လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုဆိုဒ်အဖွဲ့ထဲမှာ အဘွားကြီးမှာ တစ်ခွေခွေ လျှောက်လှမ်းလာရာမှ အိပ်ခန်းနှစ်ဖက် ကြိုလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ထွန်းညှိထားသော မီးပုံးများအား လိုက်၍ ငြိမ်းသတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်းတစ်ခုရှေ့အရောက် မီးပုံးကို ငြိမ်းသတ်ပြီးသည်နှင့် ရွှေဆက်လျှောက်လှမ်းလာရာ အဘွားကြီး၏ မြေထောက်အနံက တစ်နံတစ်ခုကို ဝင်ရောက်တိုက်မိလိုက်သည်နှင့် အသေအရာ အောက်ပုံကြည့်လိုက်ရာ လူသေအလောင်း တစ်လောင်းဖြစ်နေကြောင်း ထိတ်လန့်စွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

အဘွားကြီးမှာ ကာတွန်ကယင် မြေလှမ်းများဖြင့် ရွှေဆက်လျှောက်လှမ်းလာရာ ရောင်ရက်မေ၏ အခန်းရှေ့ရောက်လာသည်နှင့် အခန်းတံခါး စုတ်တရက်ဖွင့်လာပြီး နှုတ်ဆက်စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အဘွား... ဒီကနေ အဘွား အလွန်ကွဲတာလား”

အဘွားဆိုမှာ အသံတစ်ချက်ပြုပြီး...

“ဆို... လုံလေးက မသိပ်သေးဘူးလား၊ အဘွားကို ဘာများမှာရောရှိနေလို့လဲ”

ရောင်ရက်မေက အားနာဟန်ဖြင့်...

“အဘွားကို ရေခန်းတစ်အိုးလောက် ယူနိုင်အောင်လို့ပါ”

“ရှိပါတယ်၊ မီးရုံခန်းမှာ အဘွား သွားယူပေးပါမယ်၊ လုံမလေးက ခဏလောက်တော့ စောင့်ရလိမ့်မယ်၊ စကြိုပေါ်က မီးပုံးတွေ အားလုံး မီးငြိမ်းသတ်ရဦးမယ်၊ နှိမဟုတ်ရင် ဆိုင်ရွက်က သိပ်စကားများတဲ့သူပဲ၊ လေးနာချီတိုးလို့မှ မီးပုံးမငြိမ်းသေးတာ တွေ့ရင် အဘွားကို ဆွဲလိမ့်မယ်”

အဘွားဆိုက စကားဆုံးသည်နှင့် ရွှေလျှောက်လှမ်းထွက်ခဲ့သည်။

ရောင်ရက်မေသည် အခန်းတံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

အဘွားဆိုမှာ ဆံပင်များ ဖြူးမွှေးနေပြီး အသားအရေများ ကျုံ့နေကာ အသက် မြောက်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသည်။

သို့သော် အဘွားဆို၏ မြေလှမ်းများက သန်မာလွှဲကပ်ပင် နှိမ့်သေး၏။

မကြာမီအချိန်အတွင်း လက်တစ်ဖက်က ရေခန်းကြမ်းအိုးနှင့် ကျန်လက်တစ်ဖက်က ရေခန်းပုံးတစ်ပုံးကို ဆွဲလာကာ ရောင်ရက်မေ၏ အခန်းဝသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“လုံမလေး... ရေခန်းကြမ်းနဲ့ ရေခန်းပုံး ရောက်လာပြီ”

ရောင်ရက်မေက အခန်းတံခါး ထွေင့်ပေးသည်နှင့် အဘွား၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

အခန်းထဲ ဝင်ရောက်မိသည်နှင့် အဘွားဆိုမှာ ရုတ်တရက် လေသံ တီးတိုးစွာဖြင့် အရေးတကြီး ပြောဆိုလာသည်။

“ဓမ္မ... နင် ခပ်ပေါ့ပေါ့နေလို့ မပြန်ဘူး၊ တကယ်လို့ ဟိုလူတွေနဲ့ ထိပ်တိုက်ရှင်ဆိုင်းတိုးမိရင် သူတို့က နင့်ကို ဟိတ်ဟန်ပြုပြီး ငြိမ်းခြောက်နေမှန်း သိသွားမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ နင့်အတွက် ပြဿနာတွေ ပိုများလာလိမ့်မယ်”

ရောင်ရက်မေက အလျဉ်း ကြောက်စိတ်မရှိဘဲ မျက်နှာထား ပြိုရွက်စွာနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အဘွားတစ်ယောက် ရှိနေမှတော့ မြူးဖြစ်သူက အယ်သူ့ကို မကြောက်ရတော့မှာလဲ”

သူတို့၏ လေသံကို နားထောင်ခြင်းအားဖြင့် မြေးအဘွား နှစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

အဘွားအိုက တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းခေါရမ်းရင်း...

"အေး... ဟုတ်တယ်၊ အဘွားကတော့ မြေးကို သူတစ်ပါးက အမွှေးတစ်မျှင် ထိတာတောင် အတိမမနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တတ်နိုင် သမျှ တစ်ဖက်လူက မိမိသိုင်းပညာမတတ်တဲ့ လျှို့ဝှက်မျက်ကို မသိတာ ပိုကောင်းတာပေါ့"

"ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မ အဘွားရဲ့ ဧကားကို နာခံပုံမယ့် နောက်နောင် သူတို့ကို အနည်းငယ် အလေ့ရာပေးလိုက်ရုံပဲ ရှိတာ ပေါ့၊ ဓားစာတုန်းက ကျွန်မ အဝတ်အစားထုပ်ပြီး ဟို လျှာသိပ်ရှည် တဲ့ သိုင်းလောက စောင်ဆရာကြီးကို ပစ်ပေးလိုက်တဲ့အခါ သု လှမ်းမခံပြီး ယိမ်ယိုင်သွားအောင် ပြုတာ ဘာသဘောလဲ"

"ဒါက လူတစ်ဖက်သားကို မျက်စိလှည့်တဲ့ သဘောပဲ၊ ဟို ငွေရောင် အဘွားကြီးနဲ့ ဝမ်းကြယ်ယိတို့ နှစ်ယောက် စကြိုတစ်ဖက် ထိပ်က တိုင်ကြီးဆေးမှာ ကွယ်ပြီး ကြည့်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလို လုပ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ငါ့မြေးရဲ့ သိုင်းပညာ ပိုမိုနက်ရှိုင်း ကြောင်း သိသွားအောင် ပုံမှားရိုက်လိုက်တဲ့ သဘောပဲ"

"အင်း... တယ်ထူးဆန်းပါလား၊ ဒီဇောင်ဆရာက ဘာဖြစ် လို့ ကျွန်မအတွက် အကာအကွယ် ပြုပေးနေတာလဲ မသိဘူး"

"မြေးလေး၊ ရွာကတစ်ခုနဲ့မှာ အကြောင်းမဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့ ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့လူ မရှိဘူး၊ ဒီဇောင်ဆရာမှာလည်း တခြား ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခု ရှိနေလို့ဖြစ်မှာပေါ့"

"အဘွားရဲ့ အမြင်က သူဟာ ဝက်ပါဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် လို့ ဖြစ်တာလား"

"မမြင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့လက်ရာက ဝက်ပါဂိုဏ်းထဲက မှုန်ကွက်အင်း သိုင်းကွက်နဲ့ တစ်ဆယ့်ရာတည်း ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ အတော့်ကို ထူးဆန်းနေတယ်"

"အဘွားက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ဝက်ပါဂိုဏ်းကလူ မဟုတ်မှန်း သိတာလဲ"

"သူ့ရဲ့ အပြောအဆို အမူအရာကအစ ဝက်ပါဂိုဏ်းသား တစ်ယောက် လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းချက်တွေနဲ့ ကိုက်ညီတာ မတွေ့ရဘူး၊ မြေးလေးမေန... သူ့ရဲ့သိုင်းပညာကို ကြည့်ရတာ သာမန်ဝက်ပါဂိုဏ်းသားတွေဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်ပြီး ထောင်နဲ့တဲ့ အကျင့်မျိုးက တစ်ရက်နှစ်ရက်တည်းနဲ့ ပြုမြင်လို့ ဘယ် ရနိုင်မှာလဲ"

"အဘွား... ဒီလူသိတဲ့ ကိစ္စတွေဟာ အလွန်ပဲ များပြားနေ တယ်၊ နောက်ဆုံး ကျွန်မ သိုင်းပညာ မတတ်တာကအစ သူသိနေ တယ် လေ"

အဘွားအိုက ရောင်ရမ်းအေးအေး ပိုမို တိုးကပ်သွားပြီး တီးတိုး မပြောဆိုပြန်သည်။

"ဇေန... ဒီကနေ့ည ဟိုဆေးကိုအသုံးပြုတဲ့အခါ မျက်မျက်ရ မိန်းကလေး ရင်ရွေးရွေးမှာ အသုံးပြုတာလား"

"ဟုတ်ကဲ့... ဒါပေမယ့် အဘွား စိတ်ချနေပေ သူဟာ ဟို ပုလင်းပေါ်က ဓာတ် လုံးဝမတွေ့နိုင်ပါဘူး"

“အင်း... ဒါဆိုလည်း အဘွား၊ စိတ်ချပါပြီ၊ အဘွား၊ အထင်တော့ ဟိုခောင်ဆရာကြီးနဲ့ ရင်ရွှေတို့ဟာ တစ်ပိုင်းထဲကလူလို့ ထင်တာပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဘွား”

“မေန... နင်တွေ့နေရတာက ရွှေကတွေ့နေရပေမယ့် ငါ အဘွားလေးက နောက်ဘက်ကီပဲ မြင်နေတယ်၊ ကံ... အိပ်တော့ မိုးလည်းလင်းတော့မယ်”

“စကားဆုံးသည်နှင့် အဘွားအိုက ရှောင်ရက်မခေါ်၊ အခန်းထဲမှ လျှင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားသည်။

ရှောင်ရက်မကလည်း ခုတင်ပေါ်တက်ကာ အိပ်ခက်အနားယူလိုက်သည်။

မိုးလင်းလာသည်နှင့် ရင်ရွှေအား မြင်းလည်းတစ်စီးဖြင့် ဝမ်းတစ်စင်းက ပြန်လည်ပို့ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် မြင်းလည်းအတွင်းမှ ရင်ရွှေအား ကျွေးစင်ဟန်တစ်ယောက် အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်နေသည်။

ဆိုင်အမှုထမ်းလေးမှာ ကျွေးစင်ဟန်က မြင်းလည်းတွင်းမှ လိုက်ပါလာသော ရင်ရွှေကို စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွေးစင်ဟန်မှာ လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ကိုယ်တော်လေး... မြင်းလည်းထဲက အမျိုးသမီးလေးကို မှက်စိကွနေသလား”

“အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ဘယ်မိသားစုထဲကလဲ”

“ကိုယ်တော်လေးကျေး... အဲဒီမိန်းကလေးဟာ မာန်ပိုင်စားကြီးမဟုတ်ဘူး၊ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဆုတ်ပြေးရေး မိန်းကလေး ရင်ရွှေဆိုတာပဲ”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားပြီး

“ဟေ့... ဒီရင်ရွှေဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ တုံ့ကုံးစွန်းရဲ့ တိတ်တိတ်နဲ့ အချစ်တော်မဟုတ်လား၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် တည်းခိုခန်းကို လိုက်လာရတာလဲ၊ တုံ့ကုံးစွန်းသာ သိသွားရင် သူ့ရဲ့ မနာလိုဝန်တို့ကို ချိုးကြီးတော့ ပေါက်ပွဲတော့မှာပဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ အဲဒီ ရင်ရွှေဟာ မနက်က ဟိုခုခေါင်းတည်းခိုဆောင်ကြီးထဲမှာ တည်းတဲ့ ခောင်ဆရာကြီး လိုက်ပို့တာတွေရတယ်”

ကျွေးစင်ဟန် ရင်ထိတ်သွားကာ ကပျာကယာ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ် ခောင်ဆရာကို ပြောတာလဲ”

ဆိုင်အမှုထမ်းလေးက မနစ်မြို့သည့် လေသံဖြင့်...

“ခောင်ဆရာကြီး ဝမ်းတစ်စင်းခေါ်တဲ့ သူ့ကို ကိုယ်တော်လေး မသိဘူးဆိုရင် ပိုကောင်းတယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် ခောင်မေးစေ ငွေကြေးကုန်နေဦးမယ်”

ဆိုင်လူလင်လေးမှာ စကားမြတ်ရင်း ကျွေးစင်ဟန်အား အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျေး... ညက တည်းခိုခန်းမှာ ပြန်မအိပ်ဘူးလား”

“အေး... မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ စကားလက်ဆုံကုန်နေလို့ ဟိုမှာပဲ အိပ်လိုက်တယ်”

“ကိုယ်တော်လေး... မသေ့ညက အနောက်ဘက် အထက်တန်း

၇၆ ● ဘုန်းကြွယ်

အိပ်ခန်းကို သူခိုးတက်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဘယ်သူ့လက်ချက်လည်းတော့ မသိဘူး။ အဲဒီသူခိုးကို အဆိပ်အပိတ်မရှိသွားတာကြောင့် ခြေလက်လေးချောင်း မိုးပေါ်မျှော်ပြီး သေနေတာကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒါ သန့်ရှင်းရေး အတွင်းကြီး မိုးလင်းတော့မှ မြင်တဲ့အတွက် အတော်လေး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေတယ်။

ထိုစကားကြောင့် ယမန်နေ့ည ဤနဂါးတွင် မည်သည့် ကိစ္စများ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်ကို ကျူးစင်ဟန်က သိချင်စိတ်များ ပြင်းပြနေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆိုင်အမှတ်လေးနှင့် စကားဆက်မပြောတော့ဘဲ လျင်မြန်စွာ အနောက်ဘက်အထက်တန်း အိပ်ခန်းဆီသို့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ကျူးစင်ဟန် အိပ်ခန်းများဆီသို့ ရောက်သွားသောအချိန်မှာ နံနက် ဆယ်နာရီပင် ကျော်နေသော်လည်း အိပ်ခန်းတံခါးများကမူ အားလုံးလို့လို့ ပိတ်ထားကြ၏။

ထို့ကြောင့် တုံရဲမေ တည်းခိုနေသည့် အိပ်ခန်းတံခါးအား ခေါက်ကာ ...

“တုံရဲမေ ... ကျွပ် ကျူးစင်ဟန်ပါ။ တံခါးခဏဖွင့်စမ်းပါ။”

“တံခါး ချိတ်နေထားတယ်။ လူစွမ်းကောင်းလေးကျွေး ဝင်လာနိုင်ပါတယ်။”

ကျူးစင်ဟန်က တံခါးတွန်းဖွင့်ဝင်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“လူစွမ်းကောင်းလေး ကျွေး၊ ရှင် မနေ့ညက ညလုံးပေါက်အိပ်ရာမဝင်ခဲ့ဘူးနဲ့ တူတယ်”

မာန်တိုင်စား(စာစဉ်-၂) ● ၇၇

“ဟုတ်တယ် ... ဒါနဲ့ မနေ့ညက ဒီတည်းခိုခန်းမှာ ပြဿနာတက်တယ်ဆို ...”

တုံရဲမေက မနေ့ညက ဖြစ်ပွားခဲ့သော ကိစ္စများအား ကျူးစင်ဟန်ကို အစအဆုံး ပြောပြလိုက်သည်။

ကျူးစင်ဟန်မှာ တုံရဲမေ၏ စကားများကို နားထောင်နေစဉ် အတွင်း မျက်နှာအမူအရာ အမျိုးမျိုးပြောင်းကာ စကားပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် သံသယဝင်ပြီး ထိတ်လန့်နေဟန်တူသည်။

တုံရဲမေ၏ စကားဆုံးသည့်နှင့် ကျူးစင်ဟန်က အံ့သြဟန်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“တုံရဲမေ ... မင်းပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေထဲက ကိစ္စသုံးခုကို သံသယဖြစ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဘယ်ကိစ္စ သုံးခုကို ပြောတာလဲ”

“ပထမကိစ္စက ဝမ်းဆန့်တောင်ဆရာကြီးရဲ့ သမီးဆိုတဲ့ ဝမ်းကြွယ်ယိဟာ နာမည်ငှားတပ်ထားသလို ဖြစ်နာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ဝမ်းဆန့်ဆရာကြီးရဲ့ လက်ရေးပုရန်းကို ရယူဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဝမ်းကြွယ်ယိဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဟာလည်း အကျဖြစ်နိုင်တယ်”

တုံရဲမေမှာ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားပြီး မျက်နှာနှစ်ဖက် ပင့်တက်သွားသည်။

“လူစွမ်းကောင်းလေးကျွေး ... ဒါဆို ဝမ်းကြွယ်ယိရဲ့ အကြောင်းကိစ္စက ဘယ်လိုရှိနေလို့လဲ”

ကျူးစင်ဟန်က ရုတ်တရက် စကားပြန်မပြောဘဲ တစ်နားခံရာကို တွေးမိသည့်အလား ညည်းညူရေရွတ်နေသည်။

“ဝမ်း... ကြယ်... ယိ၊ ခြောက်... ဝမ်းကြယ်ယိ...”

“လူစွမ်းကောင်းလေးက ကျွန်းက ဘာကို စဉ်းစားမိလို့လဲ”

“တုံ့ရုံပေ၊ ဒီကိစ္စက မနိုးမှန်းလို့ မလွယ်ဘူး”

မိန်းမပျိုလေး တုံ့ရုံပေမှာ ကျွန်းစင်ဟန်က အပြေမပေးစွပ်ရှု လှိုးလှိုးပြောဆိုလိုက်ဖူးနိုး သိသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် မမေးတော့ဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက် သည်။

“အေး... ခုတိယကိစ္စကတော့ ဝေဒင်ဆရာဆိုတဲ့ ဝမ်းအမျိုး အနွယ်ထဲက လုပ်၊ ဒီလူလည်း ခေတ်လူတော့ မဟုတ်ဘူး၊ တတိယ ကိစ္စကတော့ ရှောင်အမျိုးအနွယ်ထဲက ရှောင်ရက်မပဲ၊ သူဟာ နာမည်ကြီး ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းထဲက ထွက်လာတဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါ ကြောင့် သူ့မှာ ဒီလိုစိတ်ထားမျိုး ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ ဘာကြောင့် ဒီလောက် အောက်တန်းကျတဲ့ လုပ်ရပ်မျိုးနဲ့ ချူးအောက်စွမ်းကို အဆိပ်ခတ်ရတာလဲ”

“လူစွမ်းကောင်းလေး ကျွန်း၊ ကျွန်မ ပြောခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေအား လုံးဟာ တကယ် ဖြစ်ဖျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေပဲ”

“အင်း... တော်တော်ကို ထူးဆန်းတယ်၊ ဟို စိတ်ဆန့်ပြင် ခေတ် ဆေးက စိတ်ထားဖွန်မြတ်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ခေါ်မှာ ဆောင်ထားနိုင်တဲ့အရာမဟုတ်ဘူး၊ အေးလေ ဘယ်လို မှ စဉ်းစားလို့ မရအောင် အံ့သြစရာပဲ”

ကျွန်းစင်ဟန်အား တုံ့ရုံပေက တစ်စကား အကဲခတ်ကြည့် ရင်း...

“လူစွမ်းကောင်းလေး ကျွန်း၊ လူစွမ်းကောင်းလေးရဲ့ တစ် ကိုယ်လုံးမှာလည်း ရန်တွေနဲ့စည်းပါလား၊ မနေညက အသွားအပြန် ခရီးဟာ အတော်ဝေးလှိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“မှန်တယ်... မိန်းကလေးရဲ့ ဗျက်လုံးက အလွန် လှည့်တာ ပါနိုး”

“လူစွမ်းကောင်းလေး ကျွန်းရဲ့ဟိုလျှံနောက် လိုက်သွားတာ တကယ်အောင်မြင်မှုများ ရရှိခဲ့သလဲ”

ကျွန်းစင်ဟန်မှာ အနိုးငယ် အံ့အားသင့်သွားပြီ...

“မိန်းကလေး... မင်းရဲ့ မေးခွန်းတွေက အတော်ကို များလွန်း ခန့်ပါလား”

“ပြဿနာက အလွန် အရေးကြီးနေတယ်လို့ လျှို့ဝှက်သင့် တယ်ဆိုရင်လည်း လူစွမ်းကောင်းလေး အခြေပေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မလည်း ဘယ်လိုအပြစ်တင်တဲ့ စကားမှ မပြောပါဘူး”

“မင်းစကားအရဆိုရင် ငါဟာ အခြေမပေးလို့ မမြစ်တော့ ဟူး၊ ဒီတစ်ခေါက် ခရီးထွက်လိုက်ရတာ အလဟဿ မမြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အောင်မြင်မှုလည်း သိပ်မရခဲ့ဘူး၊ တစ်ခုရှိတာက ချူး အောက်စွမ်းရဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေကို ပိုမိုနားလည်တာပဲ ရှိတယ်”

“ကျွန်မကို ပြောပြနိုင်မလား”

“ဒါထက် ဘာမှအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သေခံ မရက တုကိုးစွန်း သုတ်သင်ဖို့ ချူးအောက်စွမ်းကို အမိန့်ပေး တားရမယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး၊ ရှောင် မှက်မရဲ့ လေးဆယ့်ကိုးရက် စားအသုံးပြုခွင့် မရှိတဲ့ ကန့်သတ်ချက် ကိုပဲ ချူးအောက်စွမ်း မဲယူခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါနဲ့ စာရေးပြီး မားကညာရွာဟိုလုံးကို စကစုခံနဲ့သောက်
ဝေရသီ အစီရင်ခံနိုင်၊ လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဘယ်ပုံဘယ်နည်း လုပ်ဆောင်ရမယ်ဆိုတဲ့ အကြံဉာဏ်ကောင်းတာပဲ
ဖြစ်မယ်”

တုံ့ရုံမက ကျူးစင်ဟန်အား ကြည့်ကာ အကုသညီကောင်း
သည့်ဟန်ဖြင့် ပြောလာသည်။

“ကျွန်မ ဒီမြို့ကို ရောက်လာရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ကျွန်မ
မောင်အတွက် ဈေးဆောက်ရမ်းကို လုပ်ကြံဖို့ဆိုတာ ရှင်လည်း သိပါ
တယ်၊ ဒီကိစ္စ ဆောင်မြင်ရင် သူသေရမယ်၊ မဆောင်မြင်ရင်တော့
ကျွန်မ အသေခံသွားမယ်၊ ကိစ္စက ခုတလော အလွန်ရှုပ်ထွေးနေပါ
တယ်၊ အဲဒါ ကျွန်မ ဘယ်လို ဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ လူစွမ်းကောင်း
လေးက အကြံဉာဏ်ပေးပါဦး”

“ဒါကတော့ ပြောင်းလဲမှုဆိုတဲ့ အခြေအနေကို စိတ်အေးအေး
ထားပြီး စောင့်ကြည့်ရမယ်၊ ကဲ ... မင်းလည်း အနားယူပါဦး၊ ကျွန်
မပေါင်းတည်းခိုခန်းဆောင်သက်ကို သွားလိုက်ဦးမယ်”

စုပေါင်းတည်းခိုခန်း။
စုပေါင်းတည်းခိုခန်းအတွင်း တည်းခိုကြသူများ၊ အပြင်သို့
ထွက်နေကြပြီဖြစ်၍ ငြိမ်သက်နေသည်။
ကျူးစင်ဟန်က ဌာနခိုခန်းတွင်းသို့ ခြေချလိုက်မိသည်နှင့်
ဆိုင်အလုပ်သမားလေး တစ်ယောက်က ဆီးကြိုမေးလာသည်။
“ကိုယ်တော်လေး ဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်ပါသလဲ”

“ဒီတည်းခိုခန်းမှာ တည်းခိုနေတဲ့ စောင့်ဆရာကြီး ဝမ်းတစွမ်း
ကေတွေ့ချင်ပါတယ်”

အလုပ်သမားကလေးက အတွင်းဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး
“ဟိုဆူက တတိယအခန်းဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုယ်တော်လေး ဝင်
သွားပါ၊ နမ့်နီဆိုရင် စောင့်ဆရာကြီးအိပ်ရာက နိုးဦးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျူးစင်ဟန်က ဆိုင်အလုပ်သမားလေး ညွှန်ပြသော တတိယ
အိပ်ခန်းတံခါးကို အရောက် မျက်နှာ နှစ်ချက်ဆင့်ခေါက်လိုက်သည်။
တံခါးခေါက်သံ ဆုံးသည်နှင့် အိပ်ခန်းအတွင်းမှ အသံထွက်
ပေါ်လာသည်။

“တံခါးနေထားတယ်၊ ဝင်လာနဲ့ပါ”

ကျူးစင်ဟန်က အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်သည်နှင့် စောင့်
ဆရာကြီး ဝမ်းတစွမ်းအား အိပ်ရာမှန်းနေပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်း
တွေ့လိုက်ရသည်။

စောင့်ဆရာကြီးက ကျူးစင်ဟန်အား ကုလားထိုင်ကို လက်ညှိုး
တိုပြကာ ထိုင်ရန်ပြောဆိုလိုက်သည်။

ထိုနောက် ကျူးစင်ဟန်ကို တစ်ခဏကြည့်ပြီး အေးအေးစွာ
ပြောလာသည်။

“ကျွန် စောင့်ဆရာကြီး ဝမ်းတစွမ်းက လူစွမ်းကောင်းလေး
ရောက်လာမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်သိထားတဲ့အတွက် အိပ်ရာက နော
နော ထပြီး ကြိုဆိုနေပါတယ်”

ကျူးစင်ဟန်၏ မျက်လုံးအနံ့တွင် အံ့သြဟန်များ ပေါ်ပေါက်
လာကာ အမှန်တကယ်ပင် မှန်ကန်အောင် ပဟာန်ခံသည့် စောင့်
ဆရာကြီးဖြစ်နေကြောင်း ကြိုက်၍ ချီးကျူးမိသည်။

“လူစွမ်းကောင်းလေးနဲ့ အမျိုးအနွယ်ဟာ ကျွေးအမျိုးအနွယ် ဖြစ်ပြီး နာမည်က ခင်ဟန်လို့ခေါ်တယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ ကျုပ်မြော့ ဟာ မမှားပါဘူးနော်”

ကျွေးခင်ဟန်မှာ စိတ်တွင်း၌ ထပ်မံ အံ့သြသွားပြန်သည်။ သို့သော် ရုတ်တရက်ပင် အံ့သြစိတ် ပျောက်ကွယ်သွားကာ...

“ဧဝံခင်ဆရာကြီး ဒီကိစ္စက သိပ်မထူးဆန်းပါဘူး။ ကျုပ်တည်းခိုနေတဲ့ တည်းခိုဆိုင်းမှာ သွားရုံစမ်းရင် ကျုပ်နာမည် သိလာရမှာ”

ဧဝံဆရာကြီး ဝမ်းတရုန်းက တဟီးဟီးရယ်မောကာ...

“ယုံတာ မယုံတာကတော့ လက်တွေ့စမ်းသပ်လည်း ရနိုင်ပါတယ်။ အဲ... ဧဝံ လက္ခဏာ မေးချင်သပေဆိုရင် အလွင်ဆုံးငွေကို လာဘ်အဖြစ် တင်လိုက်ပါ”

ကျွေးခင်ဟန်က ဦးခေါင်းခါယမ်းမြဲလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ကတော့ မဟုတ်ကဟုတ်က လျှောက်ပြောနေတာကို ယုံလိမ့်မယ်ထင်နဲ့”

ဧဝံဆရာကြီး ဝမ်းတရုန်းမှာ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ရင်း...

“ဒါဆို သိပ်ထူးဆန်းသွားပြီ။ ခင်ဗျားက ဧဝံလက္ခဏာကို အယုံအကြည် မရှိဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို လာရှာတာလဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ စကား တစ်စွန်းနှစ်စွန်းလောက် ပြောချင်လို့ပဲ”

“ကျုပ် ဧဝံဆရာကြီး ဝမ်းတရုန်းဟာ ပါးစပ်ဟပြီး ထမင်းစားရပါတယ်။ အမေးရှိရင် အဖြေရှိရမှလား။ အဖြေပေါ်ရှိ ပါးစပ်ကို အလုပ်ပေးရတယ်။ အဲဒီအတွက် ငွေမယူလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ”

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားပေးတဲ့အဖြေ မမှန်ဘူးဆိုရင် ငွေခတော့ မပေးနိုင်ဘူး။ မှန်လို့ကတော့...”

ပြောပြောဆိုဆို အင်္ကျီအိတ်တွင်းမှ ငွေအသပြာ ငါးပြားခန့် စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး...

“ဟောဒီမှာ ငွေအသပြာ ငါးပြားချထားတယ်။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ပေးတဲ့ အဖြေကို မှန်အောင် ဟောနိုင်မယ်ဆိုရင် အဲဒီငွေကို ခင်ဗျားယူနိုင်တယ်”

ဧဝံဆရာကြီး ဝမ်းတရုန်း၏ မျက်လုံးအခုံက စားပွဲပေါ်မှ ငွေအသပြာကို စူးစိုက်ကြည့်နေပြီး...

“ကိုင်း... မေးရာကို ကျေးဇူးပြုပြီး အဖြေမေးပေတော့၊ ဟောဟို စားပွဲပေါ်မှာရှိတဲ့ ငွေအသပြာတွေက ကျုပ်စိတ်ကို ရိုးတုံး ပူတဖြစ်အောင် လုပ်နေတယ်”

“ခင်ဗျား ဟိုအနောက်ဆောင် အထက်တန်း တည်းခိုဆောင်ထဲက မိန်းကလေး ရောင်ရုန်းမေကို သိုင်းပညာ မတတ်ဘူးလို့ မဟာနဲ့တာ တကယ်ပဲလား”

“မှန်တယ်”

“အင်း... ခင်ဗျား ဟောကိန်း မှန်ကန်ပါပေတယ်”

ဧဝံဆရာကြီး ဝမ်းတရုန်းက သဘောကျနွှာ တဟီးဟီး ရယ်မောနေလေသည်။

“ဟောကိန်း မှန်မမှန် ခုချိန်မှာ ပြောတာတော့ စောလင်းတယ်”

ဆိုကောင်းပြီဆို ကျွေးခင်ဟန် မျက်နှာမျက်သွားပြီး...

“ခင်ဗျား ကေး အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ”

“ခရီးရောက်မရောက် နောက်မှသိမယ်ဆိုတဲ့ ကောင်းအတိုင်း ဟိုရောင် အမျိုးအနွယ်က သိုင်းပညာ တတ်မတတ် ဆိုတာကိုလည်း အချိန်ပိုင်းအတွင်း စောင့်ကြည့်ရင် အကောင်အထည် ပေါ်လာမှာပဲ။ မျက်မှောက်ကာလအထိမှာတော့ ရောင်မိန်းကလေးဟာ ဘယ်သူ့နဲ့မှ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုခဲ့ဘူး”

“ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်ရမှာလဲ”

“ခါကတော့ ရောင် မိန်းကလေးဟာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ရင်ဆိုင် မတိုက်ခိုက်တဲ့အချိန် မရောက်မချင်း ဆိုပါတော့”

“ခင်ဗျား စကားမှားနေပြီ၊ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်တဲ့ အချိန်အထိ စောင့်နေပြီး တကယ်လို့ ရောင်မိန်းကလေး အရင် အသက်သေဆုံး သွားတယ်ဆိုရင် သူ့သိုင်းပညာ လုံးဝမတတ်ဘူးလို့ ပြောလို့ရတာပေါ့၊ တကယ်လို့ တစ်ဖက်လူသာ သူ့လက်ချက်နဲ့ အသက်ပျောက်သွား တယ် ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားလက်ချက်နဲ့ အသက်ပျောက်သွားတယ် ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား ဟောကိန်း မှားယွင်းသွားပြီ၊ ဒီအတိုင်း မဟုတ် လားလို့”

“အေး... မင်းပြောမှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိတာက ရောင်မိန်းကလေး သူ့လက်တစ်ချက် ထုတ်ပြလိုက်တာနဲ့ သိုင်းပညာ တတ်မတတ်ဆိုတာ တစ်ခါတည်း သိနိုင်တယ်”

“ဧဒင်ဆရာကြီး ဒီစကားကို ခင်ဗျား ပြောတာနော်”

ဧဒင်ဆရာကြီးမှာ အံ့အားသင့်သွားပြီး...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါ့ပါးစေပ်က ပြောတာမှ ငါပြောတာ မဟုတ်ဘဲ ဘယ်သူပြောတာဖြစ်မလဲ၊ နေခမ်းပါဦး။ မင်းက ဒီစကား ငါ့ကို မေးတာက ...”

“မနေညက ခင်ဗျား ရောင်ရက်မေရဲ့ အခန်းထဲက ထွက် များအချိန် ခင်ဗျားကို အဝတ်အစားထုပ် တစ်ထုပ် ပစ်ပေးလိုက် ကိုအခါ ခင်ဗျား ဖမ်းယူလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ ဓမ္မာကိုယ်က ယိမ်းယိုင်သွားပြီး လိက္ခမတတ် ဖြစ်သွား တယ်။ အဲဒီ အထောက်အထားက ရောင်ရက်မေဟာ သိုင်းပညာ တတ်တယ်ဆိုတာ သက်သေထုတ်အပြင် ရောင်ရက်မေရဲ့ သိုင်းပညာ နဲ့ အတွင်းအား အဆင့်ဟာ အတော်ကို နက်ရှိုင်းနေတယ်ဆိုတာ တင်ရှားနေတယ်”

ဧဒင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရှမ်း၏ မျက်နှာထားမှာ အနည်းငယ် ကြောက်ရွံ့လာပြီး သံသယဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဆရာလေးကျွန်း ခင်ဗျား မှောင်ရိပ်ထဲက တွေ့လိုက်ရလို့ လား”

“မှန်တယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ ဟောကိန်း မှားနေတာကို ကျွန်ုပ် မြင်ရတာပါ”

အင်း... အမှန်က ဒီလိုပါ။ အဲဒီအချိန် ကျုပ် ခြေမမြဲလို့ မျှော်လံကျမလိုလို ဖြစ်သွားမိတာပါ။

“ခင်ဗျားက အခုချိန်ထိတောင် ကောက်ကွန်ပြီး ခြင်းနံ့ချင် သေးတာကိုး”

ဧဒင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရှမ်း၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရုတ်တရက် အေးစက်စက်ဖြစ်လာပြီး ခက်ထန်စွာ ပြောလာသည်။

“ယုံတာ မယုံတာ ခင်ဗျားသဘာဝလေး ကျုပ်တို့အား ဆက် ပြောဖို့ ပျင်းလာပြီ”

“မပြောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ပြောကို ပြောရမယ်၊ ဟို ရှောင်စက်မဟာ သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်မြင့် တတ်ကျွမ်းထားတယ်၊ ဒါကို ခင်ဗျားက သိုင်းပညာ မဟတ်ဘူးလို့ အကြီးအကျယ် သတင်းလွှင့်ထားတာက တစ်ဖက်လူကို ဖျားစေပြီး သေဋ္ဌာနီနိုင်နေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်၊ ကဲ ... ခင်ဗျား ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး ငြင်းခုံနဲ့ပို့မကြိုးစားနဲ့တော့”

ဧဝင်ဆရာကြီး ဝမ်တရုန်းက စဉ်းစားမရဟန်ဖြင့် ပြန်လည်မေးလာသည်။

“ဆရာလေးကျွေး၊ ခင်ဗျား ဒီကနေ့ရောက်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘဲပဲလား။”

“ဒီမြို့ထဲက သိုင်းရဟာက စိုက်အဖွဲ့အသီးသီး၊ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်း လူအင်အား နုဆောင်းနေကြတယ်၊ အဲဒါကြောက်စွံဖွယ်ကောင်းတဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကြီး ဖြစ်ပွားလာတော့မယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်၊ အဲဒီလို အရေးကြီးနေတဲ့ အချိန်ကာလမှာ ခင်ဗျားလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ဒီမြို့မှာ ခြေချဖို့ အခွင့်အရေး မပေးနိုင်ဘူး”

ထိုကေားကြောင့် ဧဝင်ဆရာကြီး အံ့အားသင့်သွားပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အေးစက်စက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာလေးကျွေး၊ ခင်ဗျားစကားက တယ်ရမ်းကားလွန်းပါလားဗျ”

“ကျုပ်က စကားကို ဒီလိုပဲ တဲ့တိုးပြောတတ်တယ်၊ ဒီစားပွဲပေါ်က ငွေသားကို ခင်ဗျားရဲ့ ခရီးစရိတ်အဖြစ် ယူထားလိုက်”

“စိတ်သာဓု၊ အဲဒီငွေကို ကျုပ် ယူကိုယ့်မှာပဲ၊ ဒီနေရာက ထွက်ခွာသွားဖို့ မသွားဖို့ဆိုတာ ကျုပ် ဝါသနာပေါ်မှာ မူတည်တယ်”

“မသွားချင်လည်း ရပါတယ်၊ ကျုပ်လက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ခေါက်ယပ်တောင်ကို ခင်ဗျား လက်ခံနိုင် မခံနိုင် မေးရဦးမယ်”

စကားဆုံးသည့်နှင့် ဝှစ်ခန့် အသံတစ်ချက် ပေါ့ပေါ့ကဲလာကာ ကျွေးစင်ဟန်၏ လက်တွင်းသို့ ခေါက်ယပ်တောင်တစ်ချောင်း ပျံ့လွှက်သွား ရောက်ရှိလာသည်။

ဤကား ကျွေးစင်ဟန် ရောက်လာရသည့် ရည်ရွယ်ချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ကေားဖြင့် အတင်းအဓမ္မအနိုင်ယူပြီး တစ်ဖက်လူအား အတင်းအဓမ္မ လက်နက်ခွဲကိုင် တိုက်ခိုက်နိုင်ပြီးနေောက် တစ်ဖက်လူ၏ လက်ရာကိုကြည့်ပြီး မည်သည့်တိုင်းအဖွဲ့အစည်းက ပုဂ္ဂိုလ်ဟု သိရှိနိုင်အောင် ပြုလုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွေးစင်ဟန်က ခေါက်ယပ်တောင်ကို ဖြန့်လိုက်ရာ ဧဝင်ဆရာကြီး ဝမ်တရုန်းမှာ အမှန်တကယ်ပင် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။ သို့သော် ထိတ်လန့်ခြင်းမှာ တဒါအချိန်မျှသာ ဖြစ်၏။

ဧဝင်ဆရာကြီး ဝမ်တရုန်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ထိတ်လန့်မှုက ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အမူအရာ အစားဝင်လာ၏။

“ဆရာလေး၊ ကျွေးရဲ့ ခေါက်ယပ်တောင်ထဲမှာ အဆိပ်အပိတ်နက်ပုန်းတွေများ ရှိနေသလား”

ကျွေးစင်ဟန်က အေးစက်စက် ပြန်ပြောလာသည်။

“ဒါကတော့ ခင်ဗျား စမ်းကြည့်မှ သိမှာပဲ”

“ဆရာလေးကျွေးကို ကျုပ် သတိပေးစကား ပြောနေတာမယ်၊ မနေ့ညက အနောက်ဘက် အထက်တန်း ဝှစ်ခန့်မှာ လူတစ်

www.burmeseclassic.com

ယောက် လုပ်ကြံမိလိုက်ရတယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးလည်း အဆိပ်အပ်တွေ မှနေအောင် နိုက်နေပြီး သက်ဆိုင်ရာ ဌာနတွေက တရားမဲ့ကို မမ်းမိနိုင်းပို့ အမှုတပြင်း လိုက်လံစစ်ခမ်းနေတယ်။”

ဝမ်တရုန်း၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ကျွေးစင်ဟန် ကိုင်ထားသော ခေါက်ယပ်တောင်လေးဆီမှ အသံတစ်သံ ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာပြန်သည်။

ခေါက်ယပ်တောင်မှာ ဖွင့်ထားရာမှ ပြန်လည် ပိတ်လိုက်ပြီး ဓားတိုလေး တစ်ခုပမာ ဖြစ်လာကာ ဝမ်တရုန်း ရင်ဝတ်သို့ တချိန်ထိုး တိုးဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဓောင့်ဆရာကြီး ဝမ်တရုန်းကမူ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး ထိုင်နေလျက်ရှိနေသည်။

အကယ်၍ သိုင်းပညာ နိမ့်ကျသောလူဖြစ်ပါက ကျွေးစင်ဟန်၏ တိုက်ကွက်အား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ရွှောင်ကွင်း၍ ရမည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော် ဝမ်တရုန်းကမူ အလောတကြီး ဟန်အမူအရာမရှိဘဲ ကျွေးစင်ဟန်၏ ခေါက်ယပ်တောင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဆီသို့ ထိခိုက်တော့မည့် အချိန်သို့ ရောက်လာတော့မှ ရုတ်ခြည်း ကုလားထိုင်နောက် သုံးပေခန့်အကွာသို့ ကျွမ်းပစ်ထွက်သွားသည်။

ထိုအခါ ကျွေးစင်ဟန်၏ တိုက်ကွက်က လေထုကို ဝိုးခနဲ ဖြတ်ကျော်သွားကာ အလဟဿဖြစ်သွားရတော့၏။

ကျွေးစင်ဟန်ကလည်း ဤတိုက်ကွက်အား ရာနှုန်းသုံးဆယ်ခန့်သာ အသုံးပြု တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ဖက်လူ၏ သိုင်းပညာက မိမိ၏

တိုက်ခိုက်မှုကို မဲနိုင် မဲမဲနိုင် မသိသေး၍ ဤသို့ လျော့တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုမူ ဓောင့်ဆရာကြီး ဝမ်တရုန်းသည် မည်သည့် ဝိုင်းအဖွဲ့အစည်းကဟု မသိရသေးသော်လည်း အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လာရသည်။

ထို့ကြောင့် မာန်တစ်ချက် တင်းလိုက်ရင်း ခေါက်ယပ်တောင်ကို ငှစ်ခနဲ ဖြန့်ကာကာ ဓားပမာ ဓောင့်ဆရာကြီး၏ ဦးခေါင်းဆီသို့ ဖျံ့ချလိုက်တော့သည်။

ဝမ်တရုန်းကလည်း ကျွေးစင်ဟန်၏ တိုက်ကွက်ကို ရှောင်တမ်းပေးရင်း အရှိန်မသတ်နိုင်သေးခင် ကျွေးစင်ဟန်၏ ဒုတိယတိုက်ကွက်က ကြယ်ကြောသည့်အလား ထပ်မံဝင်ရောက်လာသည်။

ထိုအခါ ဓောင့်ဆရာကြီးကလည်း ကြယ်ကြောသည့်ထက်ပင် လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် အိပ်ခန်းတံခါးအပြင်ဘက်သို့ ခုန်လွှားထွက်သွားကာ ကျယ်လောင်စွာ ဆက်တိုက် လှမ်းဆော်လိုက်၏။

“ကယ်တော်မူကြပါဦး... ကျုပ်ကို သက်သက်မှ လာသတ်နေတယ်”

ထိုအော်သံကြောင့် ကျွေးစင်ဟန်မှာ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားပြီး တစ်ဖက်လူမှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဤကဲ့သို့ ကျယ်လောင်စွာ ဆော်ဟစ်အကွအညီတောင်းမည်ဟု မထင်မိပေ။

ဓောင့်ဆရာကြီး ဝမ်တရုန်းက အိပ်ခန်းအပြင်ဘက် ရောက်ရှိကာ ကျွေးစင်ဟန်၏ မြေလှမ်း အိပ်ခန်းတံခါးဝသို့အရောက် ဝမ်တရုန်း၏ ဆော်ဟစ်သံကြောင့် လူအများ ရောက်ရှိလာကာ ဝိုင်းဝန်း ခေါ်ဖြန်းကြတော့သည်။

ရောက်လာသည့် ပရိသတ်မှာ မနည်းလှပေ။ ဧဝံဆရာကြီးက ကျယ်လောင်စွာ လှမ်းအော်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကိုယ် သက်သေလုပ်ရမှာပဲ။ လူ့သတ်မှတ်တဲ့ လူဟာ မဟာဘီ ကျွေးစင်ဟန်ဆိုတဲ့ လူငယ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။”

စုပြုံရောက်ရှိလာကြသော လူများမှာ ကျွေးစင်ဟန်ကို မြင်လိုက်သည့်နှင့် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်မှန်း သိရှိနားလည်ကြကာ လူအားလုံး မပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်နေကြပြီး မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ အနီးကပ်ရုံကြပေ။

သို့သော် သိုင်းသမား မဟုတ်သူ သာမန် ခရီးသည်များကမူ နားလည်သံ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ဝိုင်းဝန်းဝေးမြန်း ပြောဆိုလာကြသည်။

ထို့ပြင် ကျွေးစင်ဟန် ထွက်မည့်လမ်းကိုလည်း ဝိုင်းဝန်း ပိတ်ဆို့ ဟန့်တားထားကြ၏။

တချို့ ခရီးသွားများကြားမှ လျှာသွက်အာသွက်ရှိဟန်တူသူများက ပြောဆိုလာကြသည်။

“ဒီက ဆရာလေးက ဘယ်လို အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စများရှိနေလို့ပါလဲ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောဆိုရင်လည်း ရပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ နေ့စဉ်ကြောင့်တောင် လူသတ်ဖို့ ကြိုးစားရတာလဲ၊ ခင်ဗျားအသက် ပြန်အသတ်ခံရမှာ မကြောက်ဘူးလား။”

သာမန်ခရီးသွားများ၏ ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုမှုကြောင့် ကျွေးစင်ဟန် တစ်ယောက် တိတ်တဆိတ် ၃ ကျွဲမြစ်နေ၏။

“အင်း... ဒီသာမန် ခရီးသွားတွေဟာ သိုင်းလောက်အကြောင်း ဘာမှလည်း သိကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခက်တာပဲ၊ ဒီလူပုဂံမှာ အဘိုး

ကြီးက ငါ့ကို တမင်အကွက်ဆင်ပြီး သူ့အမှုပတ်သောင် လုပ်တာပဲ ဖြစ်မယ်”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ သူ့အကြံအစည်ကို ဖျက်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ခေါက်ယပ်တောင်အား အသာပြန်ပိတ်ကာ လူအုပ်ကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့က ဒီဧဝံဆရာ ထင်ရာလျှောက်ပြောနေတာကို မယုံကြည်ကြပါနဲ့၊ သူဟာ ကျွန်တော့်ဆီက ငွေအသပြာ အချပ်ငါးချပ်တိတ် လိမ်ညာယူခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီငွေကို ပြန်တောင်းတာ သူနိုးက လှပြန်ပြီး လူသတ်တယ်လို့ သက်သက်အော်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ လူတစ်ဖက်သားကို အကြောင်းမဲ့သက်သက် သတ်မယ့်လူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ယုံကြည်ကြပါ။”

မှန်ပေသည်။ လူအားလုံးက ကျွေးစင်ဟန်အား ဝိုင်းဝန်း အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျွေးစင်ဟန်၏ ရုပ်ရည်မှာ တည်ကြည်ခံ့ညားသော သန်ပြန့်သည့် ရုပ်ရည်ပိုင်ခိုင်ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် လူသတ်နိုင်လောက်သည့် ဓားလက်နက်ပစ္စည်း ကိုင်ဆောင်ထားခြင်းကိုလည်း သာမန်အားဖြင့် မတွေ့ရပေ။

ထို့ပြင် ကျွေးစင်ဟန်၏ စကားက တည်ကြည်မှန်ကန်မှုလည်း ရှိနေ၏။

ထို့ကြောင့် လူအချို့၏ စကားသံများ ထွက်တတ်လာသည်။

“ဒီက ဆရာလေးကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်နောင်တ တရား

www.burmeseclassic.com

၉၂ ● ဘုန်းကြွယ်

ရပါ။ သိုင်းလောကထဲက ခေင်ဆရာတွေဟာ ဒီလိုချည်ပါပဲ။ ဆယ်
ယောက်မှာ ကိုးယောက်ဆိုသလို အားလုံး လိမ်ညာတာတွေချည်းပဲ။
နောက်နောင် သတိထားပေါ့ဗျာ”

ကျွေးဇင်ဟန်က လူအုပ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ပြီး လက်နှစ်ဖက်
ကို ယှက်ကာ ...

“အားလုံးရဲ့ ဖွန်မြတ်တဲ့ စေတနာကို နားလည်ပါတယ်”
စကားဆုံးသည်နှင့် လူအုပ်ကြီးကို တိုးဝင်ကာ ခေင်ဆရာ
ကြီး ဝမ်တရုမ်းအနားသို့ ကျွေးဇင်ဟန် တိုးကပ်သွားသည်။

ခေင်ဆရာကြီး ဝမ်တရုမ်းက ကျွေးဇင်ဟန်အား တဟိဟီး
ရယ်မောကာ ပြောလာသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကျွေးအမျိုးအနွယ်ထဲကလူ၊ ခင်ဗျား လူသတ်
ချင်သေးလား၊ ဒီနေ့ပြည်တော်မှာ တရားဥပဒေဆိုတာ ရှိနေတယ်ဗျ၊
မင်းမဲ့နယ်မြေ မဟုတ်ဘူး”

ကျွေးဇင်ဟန်က အေးစက်စက် လေးသံဖြင့် ပြန်လည်ပြောဆို
လိုက်သည်။

“ခေင်ဆရာကြီး၊ ... စောစောက ခင်ဗျား ရွှေဝင်တိမ်းလိုက်
တဲ့ အတတ်ပညာကိုကြည့်ပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ဒီကနေ့
သိုင်းလောကထဲက နာမည်မြှုပ်ထားတဲ့ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်
ယောက်ဆိုတာ သေချာတယ်။ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရမှာကို ကြောက်
ရွံ့တဲ့အတွက် ဒီလို အောက်တန်းကျတဲ့ လုပ်ရပ်မျိုး လုပ်လိမ့်မယ်
လို့ ကျုပ် မထင်ခဲ့မိဘူး။” ခင်ဗျား လုပ်ရပ်က တကယ့်ကို ရယ်စရာ
ကြီးပဲ။ ဒီကနေ့ ခင်ဗျား ကံကောင်းတယ်မှတ်ပါ။ ခင်ဗျား ဒီပြိုင်တော်
မှာ ဆက်လက်နေထိုင်ဦးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်အတွက် အခွင့်အရေး

မာန်လွှဲစား(စာစဉ်-၂) ● ၉၃

အများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီအချိန်ကွမှ ကျုပ် ကျွေးဇင်ဟန်ရဲ့
ခေါက်ယပ်တောင် အလွန် ရက်စက်တယ်လို့ အပြစ်ဆိုမလာနဲ့”

စကားဆုံးသည်နှင့် စပေါင်းတည်းခိုဆိုင် အပြင်ဘက်သို့ ကျွေး
ဇင်ဟန် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ခေင်ဆရာကြီး ဝမ်တရုမ်းထံမှ ခပ်သုံးသုံးလေး လောင်မြှောင်
ရယ်မောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သို့သော် ကျွေးဇင်ဟန်က သူ့ကို အရေးမလုပ်တော့ဘဲ အေး
ချမ်းတည်းခိုခန်းဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

တည်းခိုခန်း ဝင်းမြို့သို့ မြေချလိုက်မီသည်နှင့် ချောမောလှပ
သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ပတ်ပင်းတိုးမိပြန်သည်။

ကျွေးဇင်ဟန်က ထိုချောမောလှပသည့် မိန်းမပျိုလေးအား
တစ် ဖက်သို့ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သော်လည်း အမျိုးသမီးလေးမှာ
ရှုတ်စပွယ် ပြုံးပြလိုက်၏။

အတန်ကြာမှ ကျွေးဇင်ဟန်က သတိရသည့်အလား မိန်းမချော
လေးအား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးက အနောက်ဘက် အထက်တန်း တည်းခိုခန်း
မှာ တည်းခိုနေတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်လား”

ကျွေးဇင်ဟန်က နှုတ်ဆက်စကား ပြောဆိုလာသည်နှင့် ဝမ်
ကြယ်ယီမှာ ကနဲကလျ ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကွန်မမာမည် ဝမ်ကြယ်ယီ ဖြစ်ပါတယ်။ မနေ့ညက
ဒီတည်းခိုခန်းကို လာရောက်တည်းခိုခဲ့ပါတ်။ ရှင့်ကို တစ်ခါလောက်
မျက်နှာမျင်းဆိုင် တွေ့ဖူးတယ်လို့ အောက်မေ့တယ်။ ဝန်နုနုမှာမည်
တစ်ဝတ်လောက် ပြောပြနေချင်ပါတယ်”

“ကျုပ်ကို ကျူးစင်ဟန်လို့ ခေါ်တယ်၊ ဒီအနောက်ဘက် အထက်တန်းအိပ်ခန်းမှာပဲ တည်းခိုပါတယ်၊ မိန်းကလေး တဲ့ရဲ့မေ့ရဲ့ ပြောပြရက်အရ ဟိုဝမ်ဆန်းဘိုးတော်ရဲ့ မျိုးဆက်ဖြစ်တယ်လို့ ကြားသိရပါတယ်၊ အဲဒါ အမှန်ပဲလား”

“ဝမ်ဆန်းဘိုးတော်မှာ ကျွန်မ မခင် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကွယ်လွန်သွားတာ ကြာလှပါပြီ၊ ကဲ... ဒီမှာရပ်ပြီး စကားပြောရတာ ဣန္ဒြေမလွန်းပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့အခန်းကို လိုက်ခဲ့ပါလို့ မိတ်ခေါ်ပါရစေ”

ကျူးစင်ဟန်မှာ ထိုမိတ်ခေါ်မှုကိုကြောင့် ရင်ထဲ၌ တိတ်တဆိတ် ထိတ်လန့်သွားမိသော်လည်း သူ့အတွက် လက်ခံရော ဖြစ်နေ၏။

ကျူးစင်ဟန်က အားနာသည့် ဟန်ပြုနေသဖြင့် ဝန်ကြယ်ယီက တည်ငြိမ်စွာ ပြောလာပြန်သည်။

“လူနွမ်းကောင်းလေးကျွေးဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ ကွင်လည် ကျက်စားနေတဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်မလည်း သိုင်းလောကထဲ ဝင်ထွက်သွားလာနေတဲ့အတွက် ဘာမှ အားနာရော မလိုပါဘူး၊ ယောက်ျား မိန်းမလည်း ခွဲနေရောမလိုဘူး၊ ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းဘယ်မှမရွေ့ ဆိုသလိုပေါ့ကွာ”

ကျူးစင်ဟန်မှာ စောစောက တုံ့ရဲ့မေ့ထဲမှ ကြားသိခဲ့ရသော ညအချိန် ဝမ်ကြယ်ယီနှင့် မျှူးအောက်စွမ်းတို့ အခန်းတွင်း ဖျိန်းတွေ့ ခဲ့ကြသည့် အကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်နေသည်။

သို့သော် မည်သည့်စကားမျှ ပြောဆိုမနေသဘဲ ဝမ်ကြယ်ယီ ဦးတောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား အခန်းထဲသို့ ရောက်လာသောအခါ တစ်မျိုး တည်းလိုလိုမှာပင် အိပ်ခန်းသုံးလုံးမှ တံခါးများ ပွင့်လာပြီး ဦးခေါင်းများ ပြိုင်တူ ထွက်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဈေးမောလှပသော မိန်းမပျိုလေးယောက် ခေါင်းဖြူကြည့် လာကြသည်နှင့်အမျှ ဓားကညာ ဟိုယုံမေနှင့် မိနီဆိုနယ်တို့နှစ်ယောက်မှာလည်း အခန်းတစ်ခုတွင်းမှ ခေါင်းဖြူကြည့်လာသည်။

ထို့အတူမ ရှောင်ရက်မေနှင့် တုံ့ရဲ့မေတို့ကလည်း သူမတို့၏ အိပ်ခန်းအသီးသီး ခေါင်းဖြူကြည့်လာကြ၏။

ကျူးစင်ဟန်ဟန်မှာ အံ့အားသင့်သွားကာ ရှက်ရွံ့မိတ်နှင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မိန်းတိန်းဖျိန်းတိန်း ဖြစ်သွားပြီး မျက်နှာကမူ ထူအမ်းသွားကာ မိမိကိုယ်မိမိ မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကိုပင် မသိနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရတော့၏။

သို့သော် မထူးတော့ပြီမို့ ဝမ်ကြယ်ယီ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ကျူးစင်ဟန်က ဓမ္မမျက်နှာ နောက်ထားကာ လိုက်ပါဝင်ရောက်သွားတော့သည်။

ဝမ်ကြယ်ယီက အိပ်ခန်းတံခါးအား အတွင်းမှ အသေအရှာ မိတ်လိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သား ဓားပွဲဝိုင်းတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဓားပွဲတွင် ထိုင်မိသည်နှင့် ကျူးစင်ဟန်က အသာအယာ ရယ်မောကာ...

“ပြောသံကြားရတာကတော့ မိန်းကလေးဆိုမှာ ဝမ်ဆန်းဘိုးတော်ရဲ့ ပင်ကိုမှရင်း လက်ရေးစာမှ ရိုတယ်လို့ ကြားဖူးသိပါ၊ အဲဒါ ကျုပ် ဗဟုသုတရစေရဲ့ နေတ္တမကြည့်ရဘူးလား”

မိန်းမဈေးလေး ဝမ်ကြယ်ယီက ခပ်သဲ့သဲ့ နှုတ်မောရင်း...

www.burmeseclassic.com

“လူစွမ်းကောင်းလေးကျွေးက ကျွန်မဟာ ဝမ်းဆန်းဘိုးတော်ရဲ့ သမီးဆိုတာ မယုံဘူးနဲ့ တူတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခွေအစစ်ဟာ မီးမကြောက်ဘူး၊ ကျွန်မ ရွတ်ကို အထောက်အထားပြပါမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဝမ်းဆန်းတောင်၏ နှလုံးသားမြေခံရသည် ဝှေ့နှုတ်ခင်းဖြစ်သော ဝိုးသားပလတ်စတစ်ပန်းဖိုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ကျွေးစင်ဟန် အသေအချာ ကြည့်လိုက်တာ တကယ်ပင် ဝမ်းဆန်းဘိုးတော်၏ လက်ရာအစစ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ သူက အဆက်မပြတ် ချီးကျူးရင်း...

“အင်း ... ပညာရှင်ရဲ့ စုတ်တံက လောကအလှကို ဖန်ဆင်းနိုင်ပါသေးတယ်”

ကျွေးစင်ဟန်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ဝမ်းကြယ်ယိက အလှပန်းမျိုးကားဝိုးလိပ်အား ခေါက်သိမ်းကာ အင်္ကျီထဲသိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။

“လူစွမ်းကောင်းလေးကျွေးဟာ ကျွန်မ ဖခင်ရဲ့ လက်ရာကို အင်မတန် သဘောကျတယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်မမှာလည်း ဖခင်အမွေဆိုလို့ ဒီစုတ်တံတစ်ခုပဲရှိတယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် လူစွမ်းကောင်းလေးကို လက်ဆောင်ပေးပါတယ်”

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် အရက်သုံးလေးမွက်စန့် သောက်ပြီးပြီလေပြီ။

စကားပြောရင်း နောက်လက်သောက်နေစားကြရာ ဝမ်းကြယ်ယိ၏ မျက်နှာ အမူအရာနှင့် ကိုယ်ဟန်အနေအထားတို့မှာ တက်ကြွလာပြီး ကျွေးစင်ဟန်အား ဆွဲဆောင်သကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

ထို့ပြင် ချိုမြိန်သာယာသော ညတုတုစကားများ အဆက်မပြတ် ပြောလာချိန်၌ ကျွေးစင်ဟန်၏ စိတ်ထဲတွင်လည်း အကြံအညံနှင့် ဖြစ်၍ ကျေနပ်သလိုဖြစ်မိ၏။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းကြယ်ယိအား တိုညှင်းသော လေသံဖြင့် ပြောလာသည်။

“မိန်းမချောလေးဝမ်းရဲ့ ဂျယ်ဒြင်းနဲ့ ချိုမြိန်တဲ့ စကားလှလှ လေးတွေကြောင့် ကျုပ် ကျွေးစင်ဟန်တစ်ယောက် အရက်နည်းနည်းပဲ သောက်ရသေးတယ်၊ မူးနေပါပြီ”

ဝမ်းကြယ်ယိအနေနှင့် တစ်ဖက်လှက ဤစကားမျိုး ပြောထွက်လာမည်ဟု မထင်မိရာ မျက်နှာအမူအရာပင် မထိန်းနိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီး ဝမ်းကြယ်ယိ မျက်နှာပေါ်၌ သွေးရောင်လျှမ်းလာကာ စိတ်ဆန္ဒများ ပိုမိုပြင်းထန်လာခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် ခန္ဓာကိုယ်ကလေးအား ကန့်ကလှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ကျွေးစင်ဟန်ရှိရာသို့ ဟန်ပါပါ လျှောက်လှမ်းလာတော့သည်။

“လူစွမ်းကောင်းလေး ကျွေးမြောတာ တကယ်လား”

ကျွေးစင်ဟန်ကလည်း စိတ်မထိန်းနိုင်ဟန်ဖြင့် သူမလက်မောင်းနှင်ဖက်ကို ဆွဲယူရင်း မောဟိုက်စွာ ပြောလာသည်။

“မိန်းကလေးဝမ်းရဲ့ မျက်နှာဟာ ချယ်ရီပန်းလို လှပနေပါတယ်၊ အငွေ့အသက်ကလည်း ကရုဏာ နံသာဖြူလို့ပဲ၊ ကျုပ်မူးရဲတင် မကတော့ဘူး၊ အကြီးအကျယ် ရင်ခုန်နေရပါပြီ”

ဝမ်းကြယ်ယိက ခိုးနိုးခမ်းခမ်း ရယ်မောကာ ခန္ဓာကိုယ်က အလိုအလျှောက် တစ်ဖက်လှ၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ကျရောက်သွားတော့၏။

ဘေးသို့သိမ်းခံရသော ပါးနုနုကလေး နှစ်ဖက်ကိုလည်း ကျွေးစင်ဟန်နီ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာအနီးသို့ တိုးကပ်သွားတော့သည်။

ကျွေးစင်ဟန်အနေဖြင့် တခြား ရယ်စွယ်မျက်၊ တခြား စိတ်ဆန့်များ မရှိသော်လည်း၊ ယခုအချိန်၌ ဆန့်ကျင်ဘက် သာယာမှု အထိအတွေ့ကြောင့် အသက်စွပ်ပင် မဖုန်တော့၊ စိတ်ထဲတွင် တကယ်ပင် လှုပ်ရှားလာတော့သည်။

သို့သော် နှစ်ယောက်သား အထိအတွေ့ကို ယစ်မှူးသာယာဟန်ဖြင့် တင်းကြပ်စွာ ဖျှေခက်ထားပြီး ကြည့်ရှုနေမိကြသည်။

ကျွေးစင်ဟန်က လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဝမ်းကြွယ်ယိ၏ နုထွေးသိမ်းခံရသော မျက်နှာလေးအား လက်ချောင်းများဖြင့် ပွတ်သပ်ကွဲစယ်နေရင်း ဝမ်းကြွယ်ယိ မျက်နှာပေါ်ရှိ အခဲပြားကို မသိမသာ ညှစ်ကြည့်လိုက်ရာ ပါးလွှာသော အရေပြားတစ်ချပ် ချိနေမှန်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။

ဝမ်းကြွယ်ယိကလည်း အလွန် လျင်မြန် ဖျတ်လတ်လွန်းသူလေးပင်။

ကျွေးစင်ဟန်အား သိုင်းမက်တားသော ညာလက်ညှိုးနှင့် လက်မနှစ်ချောင်းကို ကျွေးစင်ဟန်နီ ပန်းသွေးကြောတစ်နေရာသို့ နှိပ်ချလိုက်သည်။

“ကျွေးစင်ဟန် ... ရင် လှုပ်ရဲရင် လှုပ်ကြည့်စမ်း၊ ရင်ကိုယ်တစ်ခြမ်း မသန်မစွမ်း ပြစ်သွားနေမယ်”

ကျွေးစင်ဟန်ကလည်း ဝမ်းကြွယ်ယိ၏ မျက်နှာပေါ်ရှိ မျက်နှာတု အရေပြားကို ညှစ်၍ ကျန်လက်တစ်ဖက်က သုမ၏ သေကြော

သေကြက် တစ်နေရာကို အသာထောက်ထားကာ တီးတိုးပြောဆိုလာသည်။

“မိန်းကလေး မင်း ငါ့ကို ဒက်ရာဖြစ်အောင် လုပ်မှာ အရေးကြီးဘူး၊ ငါကလည်း မင်းအသက်ကို ဖြည့်ယူနိုင်တယ်”

ထိုအခါ ဝမ်းကြွယ်ယိ၏ လေသံက အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းလာကာ...

ကျွေးစင်ဟန် ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဘာရန်ငြီးမှ မရှိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲဆိုတော့ ဝမ်းဆန့်ဘိုးဘိုးဟာ တစ်သက်လုံး မိန်းမ မယူခဲ့ဘူး၊ မင်းက သူ့သမီးအယောင်ဆောင်တာ အများကြီး မှားသွားပြီပေါ့၊ မင်း စောစောက ဝမ်းဆန့်ဘိုးဘိုး ရေးဆွဲခဲ့တဲ့ လက်ရာဆိုပြီး ငါ့ကိုပြခဲ့တဲ့ ပန်းမျိုးကား လက်ရာက တကယ်တော့ ချွေးအောက်စွမ်းရဲ့ ဖခင် ချွေးလှချွန် ရေးဆွဲခဲ့တဲ့ ပန်းမျိုးကားလက်ရာပဲ၊ မင်းဟာ သူ့များကို လှိုမိလို့ရပေမယ့် ငါ့ကို လှိုမိလို့မရဘူး”

ဝမ်းကြွယ်ယိမှာ ထိုစကားကြောင့် ကြောက်ရွံ့သော အရိပ်အယောင် အလည်းမရှိဘဲ အေးစက်စက် ပြန်လည်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွေးစင်ဟန် ရှင်သိထားတာတွေက မနည်းပါလား၊ ရှင်အနေနဲ့ သူများတကာရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိလို့ ကျွန်မကလည်း ရှင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သိထားတယ်”

ထိုစကားကြောင့် မျက်နှာလွက်သွားရသူမှာ ကျွေးစင်ဟန်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဘာ ... ငါ့မှာ ဘာလျှို့ဝှက်ချက် ရှိလို့လဲ”

www.burmeseclassic.com

၁၀၀ ❀ ဘုန်းကြွယ်

“ရှင်ဟာ အခွင့်အရေးကို စွာကြံပြီး ချူးဆောက်ခွမ်းကို ချဉ်းကပ်တယ်။ တစ်မျိုးတည်းမှာပဲ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ထိခိုက်မယ်လို့ အကြောင်းပြပြီး မိန်းကလေး တုံ့ရမက ချူးဆောက်ခွမ်းကို မသုတ်သင်ဖို့ စွင့် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ရွှံ့ရဲ့ ချဉ်းကပ်မှုကို ချူးဆောက်ခွမ်းဆီက ချွေးချိုးဆက်ပစ္စည်းတစ်ခုကို လိုချင်တယ်” မဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်ပြောတဲ့ စကား လုံးဝမဟုတ်ပါဘူးနော်”

ကျူးစင်ဟန်မှာ ထိုစကားကြောင့် အကြီးအကျယ် မှက်နာပျက်ရ ခဲ့ပြီ။

မှန်ပေသည်။

ချူးဆောက်ခွမ်းနှင့် ဝမ်းကြွယ်ယီတို့ နှစ်ဦးမှာ အကြံတူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံး မိမိတို့၏ အကြံအစည်များအား သေသပ်ပီပီစွာ မိုးကွယ်ထားနိုင်ခဲ့သည်။

သိုင်းလောကမှ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှလည်း ရုပ်ရည် တည်ကြည်ခံ့ညားပြီး မြှောင့်မတ်ဟန်ရှိသူ ကျူးစင်ဟန်အား ဤကဲ့သို့သော စိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိလိမ့်မည်ဟု မည်သူကမျှ ထင်မြင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။

ထို့အတူ ကြွေရုပ်ကလေးကဲ့သို့ ချောမော လှပလွန်းပြီး ဣန္ဒြေကြီးမားသူ အလှပိုင်ရှင်ကလေး ဝမ်းကြွယ်ယီကိုလည်း ဤသို့ မမှန်ကန်သည့် စိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိလိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ ထင်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

ယခုမှာမှ မြွေမြွေမျှင်း မြွေမြင်းဆိုသကဲ့သို့ သေသပ်ပီပီလှသူ နှစ်ဦး၏ အကြံအစည်များ ပေါ်ပေါက်လာရတော့သည်။

မာန်လှိုင်စား(စာစဉ်-၂) ❀ ၁၀၁

သူတို့နှစ်ဦးမှာ မည်သည့်အကြံအစည်၊ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် စကားစစ်နန်း လက်ထောက်နန်းရှင်လေး ဖြစ်သူ ချူးဆောက်ခွမ်းအား ချဉ်းကပ်နေခြင်းကို သူတို့ နှစ်ယောက်မှ တစ်ပါး အခြားမည်သူမျှ သိနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

* * *

လုပ်ချင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မပြောတဲ့ စကား လုံးဝ မမှားပါဘူးနော်”

ကျွန်းစင်ဟန်မှာ ထိုစကားကြောင့် အကြီးအကျယ် မျက်နှာ မျက်ရံချပြီး

မိန်းမချောလေး ဝမ်းကြယ်ယိတ်မှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာ ပြန်သည်။

“ကျွန်းစင်ဟန် ရွှင်အနေနဲ့ ကျွန်မကို နှုတ်ပိတ်လိုက်လို့ ဒီ လျှို့ဝှက်ချက် မပြန်လွှင့်ဘူးလို့မထင်နဲ့၊ ဒီကိစ္စကို တခြားလူ တစ်ယောက် သိသေးတယ်၊ သူက ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်ရင် ရှင် ရည်မှန်းချက်တွေအားလုံး အထမမြောက်နိုင်တော့ဘူး”

ကျွန်းစင်ဟန်မျက်နှာ တစ်မျိုးပြောင်းသွားပြီး ...

“ငါသိတယ်၊ အဲဒီလူဟာ တည်းခိုခန်းထဲမှာ ခိုတယ်”

“ရှင်သိရင်လည်း ပြီးတာပဲ၊ ကျွန်မ သေသွားတာနဲ့ ရွှင်နဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေအားလုံး သတင်း ပြန်လွှင့်သွားလိမ့်မယ်၊ တခြားလူကို မပြောနဲ့၊ ချွေးအောက်စွမ်း သိသွားရင် ရွှင် ဒီတစ်သက် လိုချင်လွန်းလှတဲ့ ပစ္စည်း မရနိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒီ ပစ္စည်းဟာ ရှင်အတွက် သိပ်အရေးကြီးနေတယ် မဟုတ်လား”

“မိန်းကလေးအတွက်လည်း ဟိုပစ္စည်း သိပ်အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား”

“စိတ်ချ ... ကျွန်မက အဲဒီပစ္စည်းကို မလိုချင်ဘူး၊ တခြားရည်ရွယ်ချက်တွေ ကျွန်မမှာရှိတယ်”

“မင်းက ဘာလိုချင်တာလဲ ...”

ဝမ်းကြယ်ယိတ် မျက်နှာအမူအရာက တစ်ခဏပြောင်းသွား

အခန်း(၃)

မိန်းမချောလေး ဝမ်းကြယ်ယိတ်

ဝမ်းကြယ်ယိတ်မှာ ကျွန်းစင်ဟန်၏ စကားများမှာ မိမိ လျှို့ဝှက်အကြံအစည်များအား ဖော်ထုတ်လိုက်သော် စကားများဖြစ်သော်လည်း ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ် အလွှဲမရှိဘဲ အေးဆေးစွာ ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်းစင်ဟန် ... ရှင်ဟာ ကိစ္စ အတော်များများကို သိထားပါလား၊ ချီးကျူးစရာပါပဲ၊ ရွှင်အနေနဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိထားသလို ကျွန်မကလည်း ရှင်နဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သိထားပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် အမှန်တကယ် မျက်နှာပွက်သွားရသူမှာ ကျွန်းစင်ဟန်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဘာ ... ငါ့မှာ ဘာလျှို့ဝှက်ချက် ရှိနေလို့လဲ”

“ရှင်ဟာ အခွင့်အရေးကို ရှာကြံပြီး ချွေးအောက်စွမ်းကို ချဉ်းတပ်တယ်၊ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို တိုက်ခိုက်မယ်လို့ အကြောင်ပြု၊ မိန်းကလေး တုံ့ရုံမက ချွေးအောက်စွမ်းကို မသုတ်သလို ရှင်တားမြစ်ခဲ့တယ်၊ တကယ်တော့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ချွေးအောက်စွမ်းဆီက ရှေးက ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ရှင်

သည်။ ပန်းနုရောင် သမ်းသွားသော မျက်နှာနှင့် ဝမ်းကြယ်ယိုက် နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံဖြင့် ပြောလာသည်။

“ကျွန်မ လိုချင်တာက ကိုယ်တော်လေး ချွေးအောက်ခွမ်းကိုပဲ။ သူ့ရဲ့ ဥဇာပစ္စည်းကို ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး။”

“ငါပေးမယ်။ ခုနက ဝါရဲ့ အချစ်ကို မင်း ရယူနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်မဟုတ်လား။”

“ရှင် မှာသွားပြီ၊ အော်အော်က ကျွန်မ ဟန်ဆောင်လိုက်တာပဲ။”

“ကဲ ... ဒါဆို မင်းနဲ့ငါ နားလည်မှုယူကြမယ်။ မင်းက ငါ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို စောင့်ထိန်းပေးမယ်။ ငါ့အမျိုးရင်းရဲ့ ရန်မမူရဘူး။”

“ရှင် ကတိတည်တယ်နော် ...”

“တည်တယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးက လောဘသိပ်မကြီးနဲ့။”

“ရှင်ကို ကျွန်မ တစ်ခုပြောရဦးမယ်။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ တည်းခို ဆိုင်ထဲမှာ အတူတူနေရင် တစ်ယောက် အခန်းကို တစ်ယောက်က အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်သွားလာခွင့်ရှိတယ်။ နောက် ကျွန်မက ရှင်ကို ရင်းနှီးတဲ့ အပြုအမူမျိုး လုပ်ခွင့်ရလည်း ရှင် မငြင်းရဘူး။”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ မျက်နှာအမှူအရာမှာ အကြီးအကျယ် ပျက် သွားကာ ထိတ်လန့်တကြီး ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး ... မင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ။”

“ဘာရည်ရွယ်ချက်လည်းဆိုတာ ရှင် မေးရာမလိုဘူး။ ကျွန်မ ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာနိုင်မလား။ မလိုက်နာနိုင်ဘူးလား ဆိုတာပဲ သိချင်တယ်။”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ ဂီနီပီချွတ်ချယ်ခံရသည့်အလား မလွန်ဆန် နိုင်ဟန်ဖြင့် ...

“ကောင်လေး ... မင်းရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ငါ လိုက်လျော ကြည့်မယ်။ ဒါပေမယ့် လူအများစုမှာ ငါ့ကို ယုတ်မာတဲ့ ရင်းနှီးမှု မျိုး မပြစ်အောင်တော့ မင်း လျှောင့်လှုပ်မိမယ်။”

“ရှင်လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းဟာ ချွေးအောက်ခွမ်းနဲ့အတူ ရှိနေသေး။”

“မင်း တကယ်ပြောတာလား။ ဒါဆို ငါ ဒီကိုလာနဲ့ရတာ အလကားဖြစ်နေပြီ။”

“ကျွေးစင်ဟန် ရှင်လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းဟာ ချွေးအောက်ခွမ်းရဲ့ ရွေးချယ်ဆက်က ထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ချွေးအောက်ခွမ်း နဲ့အတူ မရှိပေမယ့် ဘယ်မှာထားတယ်ဆိုတာ ချွေးအောက်ခွမ်း သိ တယ်။ ဒါကြောင့် ရှင် ချွေးအောက်ခွမ်း ကိုယ်ပေါ်ကနေပြီး သေခြေခံ သံလွန်စ ယူရမယ်။”

“မင်းအနေနဲ့ အဲဒီပစ္စည်းဟာ လူ့လောကမှာ အမှန်တကယ် ရှိသေးတယ်လို့ ပြောနိုင်လား။”

“မှန်လှီသေးမတယ်။ ရှေးက ပစ္စည်းကို ချွေးအောက်ခွမ်းဟာ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ မဆွန့်ပစ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ခု အဲဒီ ပစ္စည်းကို သိပ်အလေးမထားဘူး။ နောက်ပြီး အဲဒီပစ္စည်းက လူနှစ်ယောက်ရဲ့ အသက်နဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့ ရှင် မထင်မိဘူးလား။”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ မျက်လုံးလှိုင်းစက်သွားအောင် ပြူးကွယ်သွား ဖြီး ကပျက်ဟာ မေးလာသည်။

“ဟေ့ ... လူနှစ်ယောက်အသက်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ သံလွန်စ ဟုတ် လား။ မင်း ဘယ်သူ့ကို ...”

၁၀၆ ○ ဘုန်းကြွယ်

“ဒီအထက်တန်းအိပ်ခန်းမှာ မိန်းမချီလေး ရှောင်ရက်မေ တစ်ယောက် တည်းခိုနေတယ်။ ရှင်က သူ့အကြောင်း ဘယ်လောက် သိထားသလဲ”

“နည်းနည်းတော့ သိထားတယ်”

“အင်း... ဧဝံဆရာကြီး ဝမ်းဘာရမ်းက ရှောင်ရက်မေဟာ သိုင်းပညာစာစီစက်မှ မတက်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီကောလကို ရှင် ယုံသလား”

“နုနုကပဲ ငါ ဒီကိစ္စအတွက် ဝမ်းဘာရမ်းကို သွားဆုံးမလိုက် ပြီ”

“ဒါဆို ရှောင်ရက်မေဟာ သိုင်းပညာ တတ်တာပေါ့”

“အင်း... ရှောက်ရက်မေဟာ ဟိုအလွင်တုန်းက လက်ချောင်း လက်ဝါးသိုင်းသမားကြီး ကျောက်ကုိုရုံးနဲ့ ခြွေစုကဲ့တို့ ခန်းမောင်နဲ့ ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်တယ်။ ရှောက်ရက်မေရဲ့ ညာလက် ဟာ သူ့အမေရဲ့ ပန်းခြောက်ခက်လက်ဝါးသိုင်းပညာ အောင်မြင်ပြီး သူ့ဘယ်လက်က အမေဖြစ်သူရဲ့ လက်တစ်ဆောင်းသိုင်း တတ်မြောက် အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ အဲ... ဆိုလိုတာက လက်ချောင်း လက်ဝါးသိုင်း နှစ်မျိုးစလုံးကို ရှောင်ရက်မေဟာ တတ်မြောက်အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ သိုင်းပညာ တတ်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ မျက်မှောက်စေတဲ့ရဲ့ ပထမတန်း အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားထဲမှာတောင် ပါဝင်ကောင်း ပါဝင်နိုင်တယ်”

“လူစွမ်းကောင်းလေးကျွေး ရှင်သိတာတွေ မနည်းပါဘူး။ ဒါ ပေမယ့် ရှင် သူ့အကြောင်း မသိသေးဘူး။ ရှောင်ရက်မေဟာ လွန် နဲ့တဲ့ နှစ်တုန်းက ထူးဆန်းတဲ့ ရောဂါတစ်ခု ရခဲ့ပြီး သိုင်းပညာ လုံးဝ ကွယ်ပျောက်သွားတဲ့အပြင် အတွင်းအားလည်း ထုတ်သုံးလို့

မာန်ရိုင်းစား(စာစဉ်.၂) ○ ၁၀၇

မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဟို ဧဝံဆရာကြီး ဝမ်းဘာရမ်းက ရှောင် ရက်မေ တစ်ယောက် သိုင်းပညာ မတတ်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တာပေါ့”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ မထင်မှတ်ထားသော ကောင်းများကြောင့် မယုံ နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည့်-

“ရှင် သိပ်အံ့သြနေသလား၊ မနေ့ညက ငွေရောင် ဝံပုလွေ အဘွားကြီးနဲ့ ရှောင်ရက်မေတို့ တိုက်ခိုက်လုလု ဖြစ်ခဲ့တဲ့။ အဲ... ရှောင်ရက်မေက ညာလက်ဝါး မြှောက်ပြီး တိုက်ခိုက်တော့မယ့်အချိန် မှာ ကျွန်မနဲ့ ငွေရောင်အဘွားကြီးတို့ ကြောက်ရွံ့သွားပြီး နောက် ဆုတ်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒါ ကျွန်မကြောက်လို့ နောက်ဆုတ်သွားတယ် ထင်ရင် ရှောင်ရက်မေ မှားသွားမယ်”

“ဟုတ်တယ်လေး မင်းရဲ့ စုတ်တံ လက်နှစ်နဲ့ သူ့ကို သတ် လိုက်ရင် လွယ်လွယ်လေး ရသားပဲ”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ သူ့ကို မသုတ်သင်လိုသေးဘူး၊ သူ မှာ သိုင်းပညာ ကွယ်ပျောက်သွားပေမယ့် သိုင်းပညာ အလွန်မြင့် မားထက်မြက်တဲ့ လူတစ်ယောက်က ကွယ်ရာကနေ သူ့ကို စောင့် ရှောက်နေတယ်”

“အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲ”

“ရှောင်ရက်မေရဲ့ အဘွားက ပန်းခြောက်ခက် လက်ဝါးကို တီထွင်ခဲ့တာပဲ၊ နောက်ပြီးမှ ရှောင်ရက်မေရဲ့ အမေ ခြွေစုကဲ့ကို သင်ပေးခဲ့တာ၊ ရှင်က သူ့ရဲ့ နာမည်ကို မကြားဖူးဘူးလား”

ကျွေးစင်ဟန်က မျက်စိကျုံ့၍ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစား နေပြီးမှ...

၁၀၈ ○ ဘုန်းကြွယ်

“ဟိုအလျှင် အခြွေအမည်း ဂိုဏ်းနှစ်ခုကြားမှာ သောင်းကျန်း ခုံတဲ့ ပန်းခြောက်ခက် နတ်သမီး ရှိစင်ရန်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ အဘွားကြီးကို ပြဿနာရှာလို့ ကောင်း တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင် သိတယ်မဟုတ်လား”

“မင်းဆိုလိုတာက ရှောင်ရက်မလည်း မျှူးအောက်ခွမ်းရဲ့ ဟိုရွေးပစ္စည်းကို လိုချင်တယ်ဆိုတဲ့သ သဘောလား”

“ဟုတ်တယ်... သူမလိုချင်ဘဲ ဘယ်ရှိပုံမလဲ၊ အဲဒီပစ္စည်းဟာ ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါး ရောဂါအားလုံး ကုသနိုင်တဲ့အပြင် သူများ မကုသနိုင်တဲ့ ရောဂါမျိုးကိုလည်း အဲဒီပစ္စည်းနဲ့ ကုသနိုင်တယ်၊ ဘယ်သူ အောင်ပွဲခံနိုင်မယ်ဆိုတာ ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

ကျွန်းစင်ဟန်က ရုတ်တရက် စကားမပြောဘဲ မျက်နှာကျက် ဆီသို့ မော့ကြည့်နေသည်။

ထို့အနီးက တီးတိုးစကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်းစင်ဟန် ဖွင့် အသစ်တွေ့နေပြီ၊ အဟောင်းကို မမှေဘူး လို့ ကျွန်မ ဖျော်လင့်တယ်၊ ကျွန်မဟာ ဇွန်ပယ်ခံ မဖြစ်လိုဘူး”

ကျွန်းစင်ဟန်မှာ ဝမ်းကြယ်ယိမ်းစိ စကားကို သဘောမပေါက် ပေ။

ဝမ်းကြယ်ယိမ်းစိ စကားဆုံးသည်နှင့် အိပ်ခန်း အပြင်ဘက်ဆီ မှ တိုးညှင်းသော ခြေသံများ တဖြည်းဖြည်း ပေးသွားသံ ကြားလိုက် ရတော့မှ ဝမ်းကြယ်ယိမ်းစိ တမတ်သက်သက် အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်မှ လူကြားအောင် ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရတော့သည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်းစင်ဟန် သက်ပြင်းချကာ ...

“ဝမ်းကြယ်ယိမ်းစိ ... မင်း ငါ့ကို ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ပေးခဲ့ပါ လား”

“တစ်ခေတ်မှာ တစ်ယောက် ထွန်းပေါက်လာတဲ့ သံရတီတံ ရှင်ရဲ့ နောင်လာနောက်သားဟာ ဆေးဆရာကြီး ကျွေးရွှေကယ်ခံရဲ့ နောင်လာနောက်သားကို လက်ထပ်တာဟာ လိုက်ဖက်ညီပါတယ်၊ ရှင် ဘာလို့ သက်ပြင်းချတာလဲ၊ ခုဆို ရှင်ဟာ ရေနဲ့ ဆေးကြော လို့လဲ မစင်တော့ပါဘူး၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အတူတူ တွဲဖက်ပြီး ကပြ သွားရတော့မယ်”

ကျွန်းစင်ဟန်က ရေရွတ်ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“အင်း ... တစ်ခေတ်မှာ ဟယ်ယောက် ယောပေါက်လာတဲ့ ဆေး ဆရာကြီး ကျွေးရွှေကယ်ဟာ လူပေါင်းများစွာရဲ့ အသက်ကို ကယ် တင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မကုသနိုင်တဲ့ ရောဂါ ရလာတာဟာ ကံကြမ္မာပေါ့ပဲ ပုံချရတော့မှာပဲ”

ပြောဆိုစေ့တံ့ပြီးသည်နှင့် အိပ်ခန်းအပြင်ဘက် လျှောက်လှမ်း သွားတော့သည်။

ဝမ်းကြယ်ယိမ်းစိ ကျွန်းစင်ဟန်ရှေ့သို့ လွှားခနဲ ရောက်လာ ကာ ...

“ဇွန်ပန်းကောင်းလေး ကျွေး ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကတိကြီး ကို မဖျက်လိုက်နဲ့နော်”

ကျွန်းစင်ဟန်က စိတ်မရွည်စွာ လက်ခါယမ်းပြရင်း ...

“မိန်းကလေး ... မင်း ငါ့ကို ဓားမြှောင်နဲ့ ထောက်တာဟောင်း ငါ ကတိမဖျက်တော့ဘူး၊ ငါဟာ ငါ့အဖေ ရောဂါအကျက် လူပန်း

စိတ်ပန်း ခြစ်ခဲ့ရပြီး မင်းလည်း ကတိမဖျက်ဖို့ ကြပ်ကြပ်သတိထားပါ။

စကားဆုံးသည်နှင့် ကျွေးခင်ဟန်က အိပ်ခန်းအပြင်ဘက် ခြေသို့ လျှောက်လှမ်းထွက်ခွာသွားတော့သည်။

အပြင်ဘက်ရောက်သောအခါမှ ကောင်းကင်းသို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ နေမှန်းတည့်လုန်းပင် ရောက်လာ၍ ဝမ်ကြယ်ယီ၏ အခန်းထဲ၌ မိမိ တစ်နာရီကျော်မျှ အချိန်ပြုန်းခဲ့ကြောင်း သတိရလာခဲ့သည်။ ကျွေးခင်ဟန်မှာ အတုန်ငယ် မောပန်းလှသည်ဟု မဲစားမိကာ မိမိအိပ်ခန်းပြန်၍ အတွင်းအားများ ကျင့်ရန် စိတ်ကူးပြီး အိပ်ခန်း တံခါး ဖွင့်လိုက်သည်။

အိပ်ခန်းတံခါး ဖွင့်သွားသည်နှင့် ကျွေးခင်ဟန်မှာ တအံ့တဩ ဝေးကြောင်သွားရသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိအိပ်ခန်းထဲဝယ် မိန်းမချောလေး တစ်ယောက် ထိုင်နေကာ သူမ မျက်လုံးအိမ်ထဲဝယ် ခေါသ အချိပ်အငွေ့များ ယှက်သန်းနေပြီး အေးစက်စက် ပြောလာသည်။

“ရှင် ဒီတစ်ခေါက် အလဟဿမဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ ဟို ဝမ်ကြယ်ယီရဲ့ အကြောင်းမှန်တွေကို ခုံစမ်းမိခဲ့ပြီလား။”

“အင်း ... ဝမ်ကြယ်ယီဟာ တကယ်ပဲ ဝမ်းဆန့်ဘိုးဘိုးရဲ့ သမီးဖြစ်တယ်၊ ငါ မနက်က ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ မှာသွားပြီ”

တုံ့ရုံမက နေ့တိုတဲ့ ရယ်မော၍ ...

“အင်း ... ရှင်က အမြဲတမ်းပဲဆိုတော့ ဒီလိုပဲ ပြောတော့မှာပေါ့”

ယခုမှပင် ခုနက ဝမ်ကြယ်ယီ၏ အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်မှ ခြေသံစဉ်မှာ မိန်းမဦးလေး တုံ့ရုံမေ့ ပြန်ရမည်ဟု တွေးမိပြီး ...

“မိန်းကလေး ... မင်း တို့ကို အထင်လွှဲနေပြီး နောင်အခါမင်း အလိုလို သဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်”

တုံ့ရုံမက လေသံဖြတ်ဖြင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“တော့ပြီ ... ရက်မဟာ ရှင်ရဲ့ ရုပ်ရည်ကိုကြည့်ပြီး ရှင်စကား နားထောင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ရှင်ဟာ ရုပ်ရည်ချောမောသန့်ပြန့်သရလောက် စိတ်ထားက အတော့်ကို မကောင်းပါလား၊ ကျွန်မတော့ လူပေါင်းများပြီး ခုချိန်ကစပြီး ရှင် ကျွန်မ ကိစ္စထဲ ဝင်မခွက်ခက်ခဲ့တော့”

“မိန်းကလေးတုံ့ ... တကယ်လို့ ကျုပ် မျောင်းဖူးပြောဆိုတာကို နားထောင်ပြီးမှ ဒီနေရာက ထွက်ခွာသွားပါ၊ ဒါပေမယ့် မင်းအတွက် ကောင်းကျိုးသောရှိပြီး ဆိုးကျိုး မရှိနိုင်ဘူး၊ တကယ်လို့မင်း စီမှာ ဆက်နေမယ့်ဆိုရင်တော့ ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုးပဲရှိလိမ့်မယ်”

“ရှင် ကျွန်မကိစ္စထဲ ဝင်ခွက်ဖို့ မလိုတော့ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ခေါ်ကြီး မောကြီးဖြင့် အခန်းအပြင် ထွက်ခွာသွားပြီး အိပ်ခန်းတံခါးအား ဝန်းရံ ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ကျွေးခင်ဟန်ကမူ ခုတင်ပေါ်ဝယ် မျက်စိမှိတ်ပြီး တင်ပျဉ်မထိုင်ကာ အတွင်းအား ကျင့်ခတ်များကို သွေးလည်ပတ်မှုများ ပြုလုပ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရင်းသည်။

ကျွေးခင်ဟန်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေရာမှ ကမယ်ကတန်း ထ

လိုက်ပြီး တံခါးခွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ဓားကညှာ မိန့်ဆိုငယ် ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

မိန့်ဆိုငယ်က ခါးညှော်ပြီး အစိုအသေပြုရင်း...

"ကိုယ်တော်လေး ကျွေးကို ကျန်မလို့ ခုန်းရှင်လေး ချွေးက မိတ်မခေါ်လိုက်ပါတယ်"

ထိုကောားကြောင့် ကျွေးစင်ဟန်မှာ မိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ အုံ့သွားသော အမူအရာများ မျက်နှာပေါ်တွင် အထင်သွား ပေါ်ပေါက်လာသည်။

မနေ့ကပင် ချွေးအောက်ခွမ်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည့် ယနေ့ သူငယ်က ဓားကညှာကို လွှတ်ကာ မိမိအား မိတ်မခေါ်နိုင်သည့်အတွက် ကျွေးစင်ဟန် အုံ့အားသင့်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ချွေးအောက်ခွမ်းတွင် အရေတကြီး ကိစ္စများ ဖို့နေ၍ ယခုကဲ့သို့ ဓားက မိတ်မခေါ်လာခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ကျွေးစင်ဟန် ထင်မှတ်မိသည်။

"မိန့်ကလေးမိန့်၊ ခုန်းရှင်လေးချွေး အနည်းငယ် မကျွန်းမစား ဖြစ်နေတာက သက်သာသွားပြီလား"

"သက်သာသွားပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ခုန်းရှင်လေးကိုယ်တိုင် လာမမိတ်နိုင်တဲ့အတွက် ကိုယ်တော်လေးကျွေးက နွှဲလွှတ်နေချင်ပါတယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွမ်းကလည်း ကိုယ်တော်လေးချွေးကို တွေ့ချင်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တော်လေး ချွေး အနားယူနေတာကို အနားအယူက ပေးရန်ကျမှာမို့လို့ မလားရောက်တာပါ၊ ခုပဲ သွားတွေ့လိုက်ပါ့မယ်"

ကောားအုံ့သည်နှင့် အိပ်ခန်းတံခါးပိတ်ကာ ချွေးအောက်ခွမ်း ဖို့နေသည့် အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ စုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော်လည်း ကျွန်းမာရွှင်လမ်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မနေ့ည အနုမြင်းပြုဆေး မိန့်သော်လည်း ဘာမျှမဖြစ်သကဲ့သို့ အကောင်းမကတိ တွေ့နေရ၏။

ကျွေးစင်ဟန်က ချွေးအောက်ခွမ်းအား တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် များများသလဲ ပြောဆိုလိုက်သည်။

"ညီတော်က မိတ်မခေါ်နိုင်လို့လိုက်တယ်ဆိုလို့ အစ်ကိုတော် ရောက်လာခဲ့ပါပြီ"

ကျွေးစင်ဟန်၏ ကောားများမှာ မနေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ကိစ္စ များကို မိတ်ထဲ နှံ့ မထေးသကဲ့သို့ ဤသို့ ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ချွေးအောက်ခွမ်းကလည်း လိုက်လံနား ပြီးရယ်ရင်း...

"အစ်ကိုတော်ကျွေး မနေ့ကဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စ ညီတော်ကို နွှဲလွှတ်နိုင်ပါ့မလား"

"သိုင်းလောကသားအချင်းချင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါ အထင်မှားပြီး ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားတာဟာ ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး"

ချွေးအောက်ခွမ်းက ...

"အစ်ကိုတော် ပြောသံကြားရတာက မနေ့ညမှာ အစ်ကိုတော် ကျွေး တည်းခိုဆိုင်မှာ မရှိဘူး"

"ဟုတ်တယ် ... ဒီနေ့ မနက်မှ အပြင်က ပြန်ရောက်လာတယ်"

“ဒါဆို အစ်ကိုတော်ကျွေး မနေ့ညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေ ကြားပြီဦးလား။”

“မိန်းကလေး တဲ့ရဲမေဆီက အနည်းငယ်တော့ ကြားခဲ့တယ်။”

“ရွှေဘားတုန်းကလေးက လူလွတ်ပြီး အစ်ကိုတော်ကို အဆိပ် ခတ်တာကို အပြစ်မတင်နိုင်ပေမယ့် မိန်းကလေး ရွှေငွေရက်မဟာ တိတ်တဆိတ် စိတ်နုမြင်းပြေးဆေး ညီတော်ကိုတိုက်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက် က ညီတော်ရဲ့ သိုင်းပညာအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားစေဖို့ ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ အစ်ကိုတော် ကျွေးက ဒီကိစ္စကို ဘယ်လို ပြင်ပုံသလဲ။”

“လူတွေမှာ ကျေးဇူးနဲ့ ရန်ငြိုးဆိုတာ ရှိနေကြတယ်။ အစ်ကို တော် အနေနဲ့ အပြစ်လူဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီကိစ္စကို အရမ်းမဝေဖန်ရဲ တဲ့။”

“အစ်ကိုတော် ကျွေး... တစ်ခါက ညီတော်ကို ပြောမိတဲ့ ကောင်း မှတ်မိသေးလား။ ရွှေငွေရက်မဟာ ညီတော်ကို လုပ်ကြံချင် တဲ့ သတင်းကို အစ်ကိုတော် ဘယ်က ရလတာလဲ။”

“တစ်ဆင့်ကောင်း တစ်ဆင့်ကြား ဆိုသလိုပါကြားခဲ့ရတဲ့အတွက် အဲဒီသတင်း မှန်ချင်မှ မှန်မယ်။”

ချူးဆောက်စွမ်းမှာ အနည်းငယ် တွေဝေခင်းစားပြီး...

“အစ်ကိုတော်ကျွေး... အလွတ်တစ်ခါ ပြောတုန်းက သက်သေ အထောက်အထား အတိအကျနဲ့ ပြောတယ်။ အခုကတော့ ဝေလည် ကြောင်ပတ် ပြောတယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ။”

“အလွတ်တစ်ခါ ပြောတုန်းက ညီတော်ချူးအတွက် သတိ ထားဖို့ ပြောခဲ့တာပါ။ အခု ညီတော်ချူးဟာ ရွှေငွေရက်မေရဲ့ အဆိပ်

BURMESE CLASSIC

တော်မြင်း ခံရတယ်ဆိုတော့ ညီတော်ချူးဟာ ပြဿနာရဲ့ အရင်းအမြစ် အထိ ရှာတော့မယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။ ဒီတော့ အစ်ကိုတော် အရမ်းမပြောခဲ့ဘူး။”

ချူးဆောက်စွမ်းက ကျွေးဝင်ဟန်အား ခဏမျှ စိုက်ကြည့်ပြီး တစ်လုံးချင်း ပြောလာသည်။

“အစ်ကိုတော်ကျွေး... ဒီမြို့ကို ရောက်လာတာ အလကား သက်သက် ရောက်လာတာတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကလည်း အစ်ကိုတော်ကျွေးရဲ့ တပည့် ရည်ရွယ်ချက်ကို မမေးချင်ဘူး။ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းရသလောက် အစ်ကိုတော်ကျွေးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ လွယ်ကူတဲ့ကိစ္စတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နို့မဟုတ်ရင် အစ်ကိုတော်ကျွေးဟာ ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရွေးဆိုရိုး ကောင်းရှိတယ်။ သစ်တစ်ပင်ဟာ သစ်တောတစ်ခု မဖြစ်နိုင်ဘူး မဟုတ် လား။ အကူအညီ အခတ်သမတ်ရှိတာ ပိုကောင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အစ်ကိုတော်ကျွေးနဲ့ အလဲအလှယ် လုပ်ချင်တယ်။ အစ်ကို ကျွေးက ကျွန်တော်အတွက် တစ်ကြိမ်ဆောင်ရွက်ပေးရင် ကျွန်တော် ကလည်း အစ်ကိုကျွေးအတွက် တစ်ကြိမ် ဆောင်ရွက်ပေးမယ်။”

ကျွေးဝင်ဟန်မှာ ထိုကောင်းကြောင့် စိတ်လွှပ်ရှားသွားပြီး လေး လံစွာ မေးလာသည်။

“ညီလေးချူး အစ်ကိုကျွေးအတွက် တကယ့်ကို ဆောင်ရွက် ပေးနိုင်ပါ့မလား။”

“အစ်ကိုကျွေး သဘောတူမယ်ဆိုရင် အစ်ကိုကျွေးအတွက် ညီလေး တစ်ကြိမ်ဆောင်ရွက်ပေးမယ်။ ညီလေးကိုသာ ကြိုက်သလို နှိုင်းစေပါ။ လုံးဝ မမြင်းမယ်ပါဘူး။”

ကျွန်းစင်ဟန်မှာ စိတ်လွပ်ရှားလွန်းကာ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“ညီလေးချွေး ကြိုက်သလို နိုင်းမပေါဆိုတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်က အင်မတန် ကျယ်ဝန်းပါတယ်”

ချွေးအောက်စွမ်းက ...

“အစ်ကိုတော် ကျွေး ... သိုင်းလောကထဲမှာ နို့နေသရွေ့ အကြီးအကျယ်ဆုံး ကိစ္စဟာ သုတန်းပါးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တဲ့ ကိစ္စပဲ။ အစ်ကို တော်ကျွေးအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တဲ့ ကိစ္စမျိုးတော့ နိုင်းမယ်အောင်ပါဘူး”

“ညီလေးချွေး ... အစ်ကို အလွင်ဆုံး နားထောင်ချင်တယ်။ ညီလေးချွေးက အစ်ကိုတော်ကို ဘာများလုပ်ခိုင်းမလို့လဲ”

ချွေးအောက်စွမ်းက ...

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်က ရှောင်ရက်မပေကို သွားသတ်ခိုင်းရင်ကော ...”

ကျွန်းစင်ဟန်မှာ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုသတ်ရမှာလဲ ...”

“အစ်ကိုတော်ကျွေးပဲ ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ရှောင်ရက်မပေက ကျွန်တော့်ကို လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်မှာကြောင့် ကျွန်တော်က လက်ဦးမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာလေ”

“မိန်းကလေးရှောင်ဟာ သိုင်းပညာ အင်မတန် ထက်မြက်တယ်”

“အစ်ကိုတော်ကျွေး ... မိန်းကလေးရှောင်ဟာ သိုင်းပညာမတတ်ဘူး၊ သူ့ကို လုပ်ကြံရမှာ အင်မတန် လွယ်ကူပါတယ်”

“လက်စသတ်တော့ ညီတော်ချွေးက ဟိုဓားခင်ဆရာရဲ့ စကားကို ယုံကြည်နေတာကို”

“မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သူ့ကို သိုင်းပညာတတ်မတတ် ခန်းသပ်မိသေးတယ်။ ရှောင်ရက်မပေဟာ တစ်ခက်ကလေးမှ သိုင်းပညာ မတတ်ဘူး”

ထိုအချိန်အထိ ကျွန်းစင်ဟန်မှာ ရှောင်ရက်မပေ မျော ရှောင်ဂါတန်နုကြောင့် သိုင်းပညာများ လုံးဝမဟုတ်ကွယ်သွားသည့် လျှို့ဝှက်မျက်ကို ထုတ်ဖော်မပြောချင်သေးပေ။

ကျွန်းစင်ဟန်က ချွေးအောက်စွမ်းအား ရှောင်ရက်မပေ၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းများကို မေးလာသည်။

“ညီလေးချွေး ... ရှောင်ရက်မပေရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို သိသလား”

“မသိဘူး ...”

“ညီလေးချွေး ... ဟိုအလွင် သိုင်းလောကထဲမှာ နာမည်ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ လက်ချောင်လက်ဝါး သိုင်းသမားကြီး ခန်းမောင်နုကို ကြားဖူးရဲ့လား”

ချွေးအောက်စွမ်းက တခုတည်းသေသံဖြင့် ...

“တာလဲ ... ရှောင်ရက်မပေဟာ ကျွတ်ကံကိုခုံးရဲ့ အမျိုးအနွယ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ရှောင်ရက်မပေဟာ သူ့အဖေရဲ့ ပန်းခြံဇာတ်ဇာတ် လက်ဝါးသိုင်းနဲ့ သူ့အဖေရဲ့ လက်တစ်ချောင်း သိုင်းပညာကို ကျွမ်းကျွမ်းကုင်ကုင် တတ်တယ်”

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ ထိုစကားကြောင့် မီးတောက်ကွသွားပြီး ...

www.burmeseclassic.com

“အစ်ကိုတော်ကျွေး ပြောတာ မမှားဘူးဆိုရင် လေးဆယ့်ကိုး ရက်တိတိ မားမကိုင်ဖို့ ကတိထားဖို့တောင် မလိုဘဲ သူက ကျွန်တော် ကို သေအောင်သတ်နိုင်တယ်။ နောက် ကျွန်တော်ကို စိတ်ပြင်းပြ ခေတဲ့ ဆေးတစ်မျိုးခေါ်ပြီး ကျွန်တော်ကို ဖျက်ဆီးဖို့ ကြံစည်တယ်။ နောက်တစ်ခါ ကြောင်းလက်သည်းအောက်က ကြက်လို ကျွန်တော် ကို သဘောထား လှောင်ပြောင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”

“အစ်ကိုတော် အနေနဲ့ မိန်းကလေး ရှောင်ရက်မေ့ကို မသုတ် သင်နိုင်ပေမယ့် ဒီဖို့က ထွက်သွားအောင်တော့ မောင်၊ ထုတ်နိုင် တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်အတွက် ဒေါသပြေနိုင်လိမ့်မယ်။ အစ်ကိုတော်ကို အမှားကြီး ကျူးစားတင်ပါတယ်။ အစ်ကိုကျွေး ကျွန် တော်အတွက် ဒီကိစ္စတစ်ခု လုပ်ဆောင်ပေးရင် ကျွန်တော်ကလည်း အစ်ကိုကျွေး နှိုင်းသမျှ လုပ်ပေးမယ်”

ကျွေးဝင်ဟန်က အနည်းငယ် ခြင်းစားပြီးမှ ...

“အစ်ကိုတော်ဟာ ညီလေးချင်းဆီက ပစ္စည်းတစ်မျိုးသာ လို ချင်ပါတယ်”

“အစ်ကိုကျွေး မတောင်းဆိုခင်မှာလည်း လှသုံးယောက်လည်း ဒီပစ္စည်းကို လိုချင်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး။ အစ်ကိုတော်ကျွေးအတွက်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ။ ကျွန်တော် အစွမ်း ကုန် ကြိုးစားပေးပါမယ်”

“ညီလေးချင်း အစ်ကိုတော်အနေနဲ့ တောင်းဆိုမယ့်ပစ္စည်းဟာ ဘာလဲဆိုတာ ညီလေး၊ သိသလား”

ချွေးအောက်စွမ်းက တစ်ချက် ရယ်မောကာ ...

“ဘာပစ္စည်းဖြစ်မလဲ၊ သောင်းပေစု လက်ထဲက လေလွှဲင်း မားမြတ်တော်ပဲပေါ့”

ကျွေးဝင်ဟန်က နှေးကွေးစွာ ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ပြီး ...

“မဟုတ်ဘူး...”

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ အကြီးအကျယ် တဆုံတသြဖြစ်သွားကာ “ဒါဆို ဘာပစ္စည်းလဲ”

“အစ်ကိုတော် ကျွေး လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းကတော့ ချွေးမောင်း၊ နုတ်တံတစ်ချောင်း။ မင်သွေးကျောက်ပြားတစ်တုံးနဲ့ မင်အတုံးအပိုင်း အစ ဒါတွေပါပဲ”

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ ကျွေးဝင်ဟန်၏ တောင်းဆိုချက်များကို ခြင်းစားခြင်းမပြုဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကျွေး စိတ်သာချင် ဒီပစ္စည်း အသေးအမွှားတွေဟာ ကျွန်တော် ဖခင် ချန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော် ကပ်စေး မခဲ့ပါဘူး။ အချိန်တန်ရင် ညီတော်ကိုယ်တိုင် ယူဆောင်ပေးပါမယ်”

ကျွေးဝင်ဟန်မှာ ချွေးအောက်စွမ်းအား လက်သီးဆုပ် ဂါရဝ ပြုရင်း ...

“ကဲ ... ဒါဆို အစ်ကိုတော် သွားမယ်။ ညီတော်အတွက် တစ်ခါတည်း အလုပ်တစ်ခု ပြီးပြတ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်မယ်”

ကျွေးဝင်ဟန်မှာ နေ့မှန်းတည့်လပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဆာလောင် ဖြိုးကိုပင် မေ့ပျောက်နေခဲ့သည်။

မိမိ၏ ဖခင် နာတာရှည်ရောဂါအတွက် ဆူးသောက်ခွမ်း၏ နဂါးသရေမွှေး ကိုးပိုင်တောင်မှ ကျောက်ချဉ်နက်နှင့် ရောစပ်ကာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ သိုလှောင်ထားသော ဆန်နီမွှေးတို့ ရောစပ်၍ အထူးဖော်စပ်ထားသည့် နဂါးသရေမင်နှင့် ကုသမှု မိမိ ဖခင်၏ ရောဂါမှာ ပျောက်ကင်းနိုင်မည် မြစ်သည်။

ယခု မင်အတုံးအတိုင်းတစ်စပ် လက်ထဲ မရရှိသေးသော်လည်း လမ်းစောင့်ထားပြီဖြစ်၍ ကျူးစင်ဟန်မှာ အလွန်ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင် သွားမိသည်။

ကျူးစင်ဟန်မှာ အမြဲတမ်း စိုးသားပွင့်လင်းခဲ့သော်လည်း နာတာရှည် ဖခင်အတွက် လိမ်ညာရပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ရှောင်ရက်မေ အိပ်ခန်းတံခါးဝသို့ ရောက်လာပြီး တိုးညှင်ဖွဲ့ တံခါးခေါက်လိုက်သည်။

တံခါးပွင့်လာပြီး မိန်းမပျိုလေး ရှောင်ရက်မေ ထွက်လာကာ အနည်းငယ် ထူးဆန်းအံ့သြဟန်ဖြင့် ...

“ကိုယ်တော်လေး ... ဘယ်သူ့ကို လာရှာတာလဲ”

“မင်းဟာ ရှောင်ရက်မေ ထင်တယ်၊ ကျုပ် ကျူးစင်ဟန်ပါ၊ မိန်းကလေးနဲ့ အစောတကြီးကိစ္စ ဆွေးနွေးစရာရှိနေတယ်”

အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ကျူးစင်ဟန် ဝင်ရောက်မီသည်နှင့် မထင်မှတ်သော မေးခွန်းတစ်ခု မေးလာသည်။

“မိန်းကလေး မှင်းရဲ့ရောဂါ သက်သာသွားပြီလား”

ရှောင်ရက်မေမှာ ထိုအမေးကားကြောင့် မျက်လုံးပြေးကျယ်သွားပြီး တဆုံတပြဲ ပြန်လည်မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရှိနေသားပဲ၊ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မ နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောရတာလဲ”

ကျူးစင်ဟန်က မျက်နှာအမူအရာပြောင်းပြီး တည်ကြည်လေးနက်စွာ ပြောလာသည်။

“တကယ်လို့ ကျုပ်က ဆေးဝိဇ္ဇာကြီး ကျူးရောက်ထင်ရဲ့ အမျိုးအနွယ်ဖြစ်မှန်းသိရင် မင်း ဒီလိုပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

ထိုကားကြောင့် ရှောင်ရက်မေမှာ အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားသွားရသည်။

ကျူးစင်ဟန်အား အတန်ကြာ ခိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ...

“ရှင်က ဆေးဝိဇ္ဇာကြီး ကျူးရောက်ထင်ရဲ့ အမျိုးအနွယ်လား”

ကျူးစင်ဟန်က ခပ်တည်တည်ပင် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“မိန်းကလေး မယ့်ဘူးလား၊ ကျုပ်ဟာ မိန်းကလေးရဲ့ ရောဂါအရင်းအမြစ်ကို ပြောပြနိုင်တယ်၊ တကယ်လို့ ကျုပ်ဟာ ဆေးဝိဇ္ဇာကြီးရဲ့ အမျိုးအနွယ်မဟုတ်ရင် ဒီလို အခွမ်းအစရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုအခါ ရှောင်ရက်မေ၏ မျက်နှာမှာ တစ်ချက် ညှိုးနွမ်းသွားပြီး ဝမ်းနည်းသော လေသံဖြင့် ...

“တကယ်လို့ ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ရောဂါကို ပျောက်ကင်းအောင် လမ်းညွှန်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် အထူး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မိန်းကလေး ကိုယ်တိုင်လည်း မိန်းကလေးရဲ့ ရောဂါကို ဘာဆေးနဲ့ ကုရင် ကောင်းမယ်ဆိုတာကို သိတယ်မဟုတ်လား”

ရှောင်ရက်မေမှာ အလွန်အမင်း အံ့သြဟန်ဖြင့် ...

“ဟင် ... ရှင် ပြောတာက”

၁၂၂ ❀ စုန်းကြွယ်

ကျွေးစင်ဟန်မှာ လျင်မြန်စွာ ပါးကို လက်ညှိုးနှင့် ကန့်လန့် ဖြတ် ဝိတ်ပြလိုက်သည်။

“ရွှေ... မိန်းကလေး တိုးတိုးပြောပါ။ မင်း စိတ်ထဲမှာ သိရင် ပြီးတာပါပဲ။ ခုဆိုနီ ဒီဖြူမှာ ပြဿနာတွေ နေရာအနှံ့အပြား ဖြစ်နေကြတယ်”

ရောက်ရက်မေမှာ ကျွေးစင်ဟန်အား အတန်ကြာသည်အထိ ငေးငိုင်းကြည့်နေရင်း တီးတိုးမေးလာသည်။

“ရှင် ... ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီဖြူကို ရောက်လာတာလဲ”

“မိန်းကလေး ... ကျုပ်ကို ဘာမှ မေးမနေနဲ့။ ကျုပ်စကားကို ယုံရင် ဒီဖြူက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ ပြောလိုဘယ်ရမလဲ။ ကျွန်မရဲ့ ရောဂါကို ကုသနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းရရှိအတွက် ချန်ပမ်းမြစ်ကမ်းမှာ ဖြေဖျော်ရေး သုမဟန်ဆောင်ပြီး ဒီကိုလာနဲ့ရတာပဲ။ အလကားသက်သက်တော့ ဒီဖြူက ဘယ်ထွက်ခွာသွားနိုင်မလဲ”

ကျွေးစင်ဟန်၏ မျက်ခုံးနှင့်ခက် တွန့်တက်ရင်း အတန်ကြာ အောင် စဉ်းစားကာ ...

“မိန်းကလေးရှင်က ဒီမှာဆက်နေရင် မင်းလိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းကို ရနိုင်မယ်ထင်သလား”

“ရွှေစင်ရက်မေကလည်း အားကျမခံ ပြန်ပြောလာသည်။

“ချွေးအောက်စွမ်းသာ ကျွန်မ လက်နပ်ထဲ ရောက်လာရင် ရရှိနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“မိန်းကလေး လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းဟာ ချွေးအောက်စွမ်းရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ မရှိဘူး။ နောက်ပြီး ဒီတည်းခိုဆိုင်ထဲက လူတွေဟာ မိန်း

ကလေးနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ချင်း တူနေကြတယ်ဆိုတာကိုကော မိန်းကလေး သိရဲ့လား”

ထို့ကားကြောင့် ရောက်ရက်မေမှာ ထိတ်လန့်သွားကာ ...

“ဟင် ... ရှင်စကားက တကယ်ပဲလား ...”

“အောင်ဆရာကြီး ဝမ်းသာနဲ့နဲ့ ဝမ်းကြယ်နဲ့နဲ့ ခွေရောင် ပုံပေလွှဲအတွားကြီး ခုတဲ့ လူတွေအားလုံးဟာ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီတည်းခိုခန်းကို လာခဲ့ကြတဲ့ သူတွေပဲ”

ရောင်ရင်မေက မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ...

“ရှင်စကားက လိမ်ညာခြောက်လှန့် ပြောဆိုနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ပြောသံကြားရတာကတော့ မိန်းကလေးဟာ ဉာဏ်ကောင်းပြီး အမှားအမှန် စေ့မနီတတ်တယ်။ အတုအစစ်ကိုလည်း ခွဲခြားသိမြင်နိုင်မှာပါ။ မဟုတ်မှလို့ရော မိန်းကလေးမှာ ရောဂါရှိနေတဲ့အတွက် နီးရိမ်စိတ်လွန်တဲ့ ဒီမေးခွန်းမေးတာ ထင်ပါရဲ့”

“ကျွန်မ ရှင်ကို ယုံပါပြီ။ ဘဲပေမယ့် ဒီဖြူက မထွက်ခွာကျင့်သေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မင်းလိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းက ချွေးအောက်စွမ်းရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ မရှိမှန်းသိလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့မှား ဒီဖြူက မခွာချင်နေရတာလဲ မိန်းကလေး”

ရောင်ရက်မေက ဘာမျှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွေးစင်ဟန်က ဆက်လက်ပြောလာပြန်သည်။

“မိန်းကလေး ဒီတည်းခိုဆိုင်ထဲမှာရှိတဲ့ သိုင်းသေတ္တာတို့ဟာ မိန်းကလေးနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ချင်း တူညီနေတယ်။ ငါ့ကယ်လို့ မိန်း

ကလေးဟာ လူ့ဂုဏ်ရောဂါရနေပြီး သိုင်းပညာ ထွက်ကွယ်သွားတာကို သိသွားကြရင် မိန်းကလေးအတွက် အခြေအနေ ဆိုးရွားသွားလိမ့်မယ်”

“စွင့်ရဲ့ ဓမ္မတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီက ထွက်သွားဖို့ဆိုတာကို နောက်ထပ် ဆက်ပြောပါနဲ့တော့...”

ကျွေးစင်ဟန်၏ စိတ်ထဲတွင် ကိုက်ညီ အလောတကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူ့အနေဖြင့် ရောင်ရက်မသွား ဤပြုမှု ထွက်ခွာသွားအောင် မပြုနိုင်ခဲ့လျှင် ချွေးအောက်စွမ်း၏ အကူအညီ တောင်းမံခြင်းကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ချွေးအောက်စွမ်း၏ ပစ္စည်းသုံးမျိုး ရယူနိုင်ရန် အတွက် မိမိမှာ အလွမ်းဝေးကွာပေတော့မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွေးစင်ဟန်တစ်ယောက် ဉာဏ်ကွန့်ရပေတော့မည်။

“မိန်းကလေး ရောင်၊ ကျုပ် မင်းကို ထူးခြားတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောချင်တယ်။ မင်း နားထောင်ခွင့်မလား မသိဘူး၊ တကယ်တော့ မင်းရဲ့ ချောကလေး ချွေးအောက်စွမ်းဆိုတာ ရှိနေတဲ့ နဂါးတံဆိပ် မင်္ဂလာရင်းနဲ့ ကုသမှု ပျောက်ကင်းနိုင်မယ်။ ဒါကြောင့် မင်း ဒီပြုကို လာခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ထိုစကားကြောင့် ရောင်ရင်မေမှာ ကိုယ့်နား ကိုယ်မယူနိုင်လောက်အောင် အံ့သြသွားရ၏။

“ဒီမှာ ကျွန်မကို ဒီပြုက ထွက်ခွာသွားအောင် ပျောင်းချပြောဆိုနေတာက စွင့်အကြံအစည်ကို နှောင့်ယှက်မှာမို့လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

မိန်းမပြုလေး ရောင်ရက်မေက အေးစက်စက် လေသံဖြင့်...

“ဪ... လက်စသတ်တော့ ရှင်လည်း ဟိုနဂါးတံဆိပ်မင်္ဂလာရင်း နှစ်ချောင်းကို လိုချင်နေတာကိုး”

ကျွေးစင်ဟန်က ခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မိန်းကလေး ခန့်မှန်းတာ မှားသွားပြီ၊ မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်လုံး အကြံတကြံပေးမယ့် လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းကတော့ မတူကြဘူး”

ရောင်ရင်မေ၏ မျက်နှာ အမူအရာမှာ အနည်းငယ် ကြောင်အမ်းသွားပြီး မျက်လုံးပြေးလာကာ...

“စွင့်ကြံစည်တဲ့ ပစ္စည်းအကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပြနိုင်မလား”

“ပြောပြနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းက စကရင်နန်းက သောင်စေ့စွဲ၊ လေလှိုင်းစားကို လိုချင်လို့ပဲ ဖြစ်တယ်”

ရောင်ရင်မေ စိတ်ထဲတွင် တစ်ချက် လှုပ်ရှားသွားမိသည်။ သိုင်းလောကတွင် ဤလေလှိုင်းစားမြတ်အား လှယူခွင့်သူများ မနည်းပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွေးစင်ဟန်၏ စကားကို ယုံကြည်သွားမိသည်။

“ဒါဆို အင်မတန် ထူးဆန်းတာပဲ၊ ဓားက ခိုင်မာပြီမှာ ရှိတယ်၊ ဒါ့အပြင် သောင်စေ့စွဲ ကိုယ်ပေါ်မှာ အမြဲမပြတ် ဖိုတ်ဆွဲထားတယ်။ ရှင်က ချွေးအောက်စွမ်းဆိုလာလို့ ဘာအသုံးကျမှာလဲ”

“မိန်းကလေးရောင် ဒီအကြောင်းရင်းတွေကို မင်း နားမသိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းနဲ့ငါ ကတိစကား ပြုနိုင်မလား”

“မပြုနိုင်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မတို့ မိသားစုအကြောင်းကို သိတယ်”

www.burmeseclassic.com

၁၂၆ ● ဘုန်းကြွယ်

မဟုတ်လား၊ ရှောင်မိသားစုရဲ့ စည်းကမ်းချက်က တယ် သိုင်းလောက လွန်မှ မပေါင်းဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ အဲဒီအစဉ်အလာ စည်းကမ်း ချက်တွေကို မဖောက်ဖျက်ခဲ့ဘူးလေ”

“ဒါဆိုရင် ကျုပ် လာတွေ့ဆုံတာ အလကားဖြစ်သွားရပြီပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ရှင့်ရဲ့ စကားကို ကျွန်မ မှားမတင်ကြည့်မယ်”

“ကောင်းပြီ... မင်းရဲ့ မိသားစု အစဉ်အလာ စည်းကမ်းကို ချိုးဖောက်ရာ မကျပါဘူး၊ တကယ်လို့ မင်းသာ ဒီပြို့က ဓမ္မဗျူဟာ ထွက်ခွာသွားဖို့ သဘောတူရင် ကျုပ် မင်းကို ကူညီမယ်”

ရှောင်ရက်မေမှာ ကျွေးစင်ဟန်၏ စကားအား လုံးဝ သဘော မတူပေ၊

“မိန်းကလေးရှောင် မင်းဟာ အင်မတန် ခေါင်းမာတဲ့ မိန်း ကလေးပါလား”

“ကျွန်မအနေနဲ့ ရှင်ဟာ ဆေးဝါးစွဲကြီးရဲ့ အမျိုးအနွယ် တစ် ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုလို့ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံခဲ့တယ်၊ ရှင် သိထားဖို့က ကျွန်မမှာ ရောဂါဖြစ်နေလို့ သိုင်းပညာ ပျောက်ကွယ် သွားပေမယ့် ရှင့်ကို လုံးဝ ကြောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွေးစင်ဟန်၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် အေးစက်မာကျောသွား သည်။

“မိန်းကလေးရှောင် ကျုပ် သိရသလောက် အဆင်ပြေ ချိုင်း သမားတစ်ယောက်က မင်းကို ကွယ်ရာက စောင့်ရှောက်နေကြောင်း ကျုပ်သိရတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းက အားကိုးဖို့တဲ့အတွက် ဂရုမစိုက် ဘဲ နေတာလား၊ မင်းသိထားဖို့ လက်သီးနှစ်လုံးဟာ လက်သီးလေး လုံးကို မနိုင်နိုင်ဘူး၊ ဒါအပြင် မင်းနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်စွာ တုံ့ညီနေတဲ့

မာန်တိုင်စား(စာစဉ် ၂) ● ၁၂၇

လူသုံးဦးကလည်း ခေတ်လူတွေ မဟုတ်ကြဘူး၊ သူတို့ရဲ့ သိုင်းပညာ အသီးသီးဟာ မြင့်မားပြီး သူတို့မှာလည်း ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်တွေ များကြတယ်”

ရှောင်ရက်မေမှာ စိတ်မရည်သော အမူအရာဖြင့်...

“ကဲ... ရှင့်ရဲ့ စကားတွေ ပြောလို့ကုန်ပြီလား”

ကျွေးစင်ဟန်အနေဖြင့် တစ်ဖက်မိန်းကလေးသည် ငြိမ်းငြောက် နေရာမှာပြောဆို၍ အလွယ်တကူရမည်ဟု ထင်မှတ်မိသည်။ သို့သော် မိမိသာ လေကုန်ပြီး တစ်ဖက်လူ၏ တုံ့ပြန်မှုမှာ ဘာမျှ အရာမထင် ပေ၊

ထိုအခိုက် ရှောင်ရက်မေထံမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာပြန် သည်။

“ရှင် တောင်းဆိုတဲ့ အတိုင်း ကျွန်မ ဒီပြို့က မထွက်ခွာနိုင် တာက အလွန်အရှေ့ကြိတ်အကြောင်းဖို့တယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ရောဂါဟာ အလွန်ပြင်းထန်နေပြီး အများဆုံး နှစ်ကုန်ပိုင်း အထိပဲ ခံနိုင်မယ်၊ အကယ်လို့ နေ့ဦးရာသီ မရောက်ခင်၊ ချူးဆောက်ရွမ်းရဲ့ ဖခင် ထားရန်ခံတဲ့ နဂါးတံတွေးမင်ချောင်း မရရင် ကျွန်မကို ဘာဆေးမှ မကယ်နိုင်တော့ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ကျွေးစင်ဟန်စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းသွားမိ သည်။ ထို့ပြင် ရှက်လည်း ရှက်မိသည်။

အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်လာလောက်နိုင်သည့် ရောဂါဖြစ်ပေါ် သည့် မိန်းကလေးမအား မိမိ၏ အလိုအတွက် ဤပြို့မှ တားခွာ သွားစေရန် ခြားယောင်းသွားဆောင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ဖက်သား၏ အသက်ရှင်စေရေးမကြောင်းကို

ဖြစ်တောက်ခြင်းနှင့် တူနေသည်။ ၎င်းလုပ်ရပ်မှာ သူရဲကောင်း တစ်ယောက်၏ လုပ်ရပ်မဟုတ်ပေ။

သို့သော် မိမိ၏ မခင်သည်လည်း စတင်ပေါ်တွင် နာတာရှည် ရောဂါဝေဒနာကြောင့် ဝင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ခံစားနေရသည့် အဖြစ်အပျက် များကို ကျူးစင်ဟန်၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် မေ့ပျောက်၍မရအောင် ခံမြဲနေမိသည်။

ထို့ကြောင့် အားတင်း၍ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ... မင်း ဒီဖြူက ထွက်သွားဖို့ ငါ မချောင်းဖျ လိုတော့ဘူး မိန်းကလေး။”

ရှောင်ရက်မေ့ထဲမှ စိတ်မရွည်သည့် ကောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာ ပြန်သည်။

“ရှင် ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မ အခန်းထဲက ထွက်သွားပါတော့”

ကျူးစင်ဟန် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားမည်အပြု ရုတ် တရက် အခန်းအပြင်ဘက်မှ အသွားဆိုတစ်ယောက် ဝင်လာကာ ကျူးစင်ဟန်အား မှုတ်တောင်မခတ် ခိုက်ကြည့်လာသည်။

ကျူးစင်ဟန်မှာ ထိုအသွားကြီးမှာ မည်သူဖြစ်ကြောင်း ဆယ် ကိုးပုံခန့် မှန်းမိ၍ စိတ်ထဲတွင် ကိုတိ၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေမိ သည်။

အသွားကြီးက ကျူးစင်ဟန်အား အတန်ကြာ စူးစိုက်ကြည့် ခဲ့သောအခါ မြစ်ဟန်ဖြင့် ပြောလေသည်။

“မင်းအသက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ သေသွားရင် နမ့်ရော ကောင်းတယ်၊ ရှင်နေရင်လည်း အင်မတန် ပန်းတီးတယ်။ တယ် ချာတီတီ ...”

ကျူးစင်ဟန်က ဤအသွားကြီးအား ကြိုတင်သိရှိထား၍ အလွန်အမင်း ဖိတ်လန့်ခြင်းမဖြစ်မိဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ရယ်မောပြော ခိုလိုက်သည်။

“သေတာ ရှင်တာဟာ ကံကြမ္မာပေါ့မှ မူတည်နေတယ်၊ မင်ဇွား ပြောနေရာ မလိုဘူး၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သိလို့လား။”

“တစ်ခေတ်တစ်ယောက် ဆေးဝိဇ္ဇာကြီးရဲ့သား ကျူးစင်ဟန် မဟုတ်လား။”

“ကျုပ်ကကော ခင်ဗျားရဲ့ ဆွေ့နာမည်ကို ပြောရဦးမလား။”

“ပြောကြည့်လေ ...”

“ခင်ဗျားဟာ ပန်းခြောက်ခက်နတ်သမီး ယီစင်စူန့် မဟုတ် လား။”

ကျူးစင်ဟန်၏ ကောင်းဆိုးသည်တွင် ဆံဖြူ အသွားကြီး၏ မှုတ်နာပေါ်၌ ဆုံသြဟန် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

မှန်ပေသည်။

ဆံဖြူဖြူရောင်အသွားကြီးမှာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်အတွင်း သိုင်း လောကအတွင်းသို့ မြေချောင်ရောက်ခဲ့ခြင်း မရှိသည့် ပန်းခြောက်ခက် နတ်သမီး ယီစင်စူန့် ဖြစ်လေသည်။

ယခုကဲ့သို့ နောက်ပေါက် လူငယ် သိုင်းသမားတစ်ယောက် က သူမ၏ နာမည်အား ရုတ်ဖြည်း ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် အသွား ကြီးမှာ ထိတ်လန့်သွားသော်လည်း အမူအရာမပျက် ရှိလေသည်။

ယီစင်စူန့်က ကျူးစင်ဟန်အား ခေါ်သထွက်လာဟန်နှင့်

“ချာတီတီ ... ငါ အခါက မင်းကို သေဖို့ရှင်ဖို့ နှစ်မျိုးအတွက် နဲ့တုံ့ချတဲ့ဖြစ်နေမိတယ်၊ နတော့ မင်းမသေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။”

၁၃၀ ● ဘုန်းကြွယ်

“နေပုံဦး... ဧည့်သည်ကို ကျွန်ုပ်တစ်ခု မေးပါရစေ၊ ကျွန်ုပ်တို့ဘာဖြစ်လို့ သေသင့်ရတာလဲ”

“ဘယ်သူကမှ ငါ ဒီပြိုမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ သိပိုင်ခွင့် မရှိဘူး”

“ဒါက လွယ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မပြောရင် ဘယ်သူမှ ဧည့်သည်ဟာ ပန်းခြံကန်စက် ယီစင်ရှန်ဆိုတာကို သိကြမှာမဟုတ်ဘူး”

“အေး... ပိုစိတ်ချရတာက မင်းကို သတ်သင်ပစ်လိုက်ရင် ဘယ်လုံးမှ ပြောနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

စကားသံမဆုံးခင်မှာပင် အဘွားကြီး၏ လက်ဝါးက နှေးကွေးစွာ မြောက်တက်လာသည်။

အဘွားကြီးမှာ ပိန်လီလွန်းလှသဖြင့် မြောက်တက်လာသော လက်မှာ သစ်ကိုင်းခြောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော်လည်း လက်ဝါးဗဟိုအလယ်တွင်မူ သွေးနီရောင် စက်ဝိုင်းကြီးတစ်ခုက အရောင်မတူသော စက်ဝိုင်းခြောက်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာသည်။

အဘွားကြီး၏ လက်ဝါး ဗဟိုတည့်တည့်မှ အရောင်မတူသော စက်ဝိုင်းများမှာ ပန်းခြံကန်ပွင့်ပုံကဲ့သို့ ပေါ်နေလေသည်။

ရောင်ရက်မေမှာ အဘွားဖြစ်သူ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ရင်း နိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်သွားကာ လှမ်းဆော်တားဆီးလိုက်သည်။

“အဘွား...”

အဘွားကြီးက မြေဖြစ်သူအား အေးစက်စက် ငေါက်ငမ်းလိုက်သည်။

“တိတ်စမ်း...”

ဟန်တိုင်စား (စာစဉ်-၂) ● ၁၃၁

အဘွားကြီး၏ မျက်လုံးအနံ့ကမူ ကျွေးစင်ဟန်ကိုယ်ပေါ်တွင် နှုတ်ကြည့်နေရင်း ပြောဆိုလာသည်။

“ဗျာတိတ်... ငါက မင်းကို သုံးကွက်အသာပေးမယ်”

ထိုအခါ ရောင်ရက်မေမှာ မနေသာတော့ဘဲ အဘွားဖြစ်သူအား ပြောဆို တောင်းပန်ရပြန်သည်။

“အဘွား... သူ့ကို သွားခွင့်ပြုလိုက်ပါ၊ သူဟာ တစ်ခေတ်တစ်ယောက် ဆေးဝိဇ္ဇာကြီးရဲ့ သားဖြစ်တဲ့အတွက် ချမ်းသာခွင့်ပေးလိုက်ပါ”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ ရောင်ရက်မေ၏ တောင်းပန်မှုကြောင့် ပိုမိုမျက်လာမိသည်။

သို့သော် အဘွားကြီးကမူ ဒေါသမပြေဘဲ မြေးဖြစ်သူအား လှမ်းဆော်ငေါက်ပြန်သည်။

“ရက်စေ... နင် ဘေးမယ်လိုက်စမ်း...”

“အဘွား... သူမသိလို့ပါ၊ လူကြီးဖြစ်တဲ့ အဘွားက သူ့ကို အပြစ်မယူသင့်ပါဘူး”

အဘွားကြီးက ညာလက်ကို အနည်းငယ် လှုပ်ခါလိုက်သည် နှင့် မြေးဖြစ်သူ ရောင်ရက်မေမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်လျက် ဝဲကျသွားသည်။

ထိုအခြင်းအရာအား ကျွေးစင်ဟန် ဖြင်စေ့သွားကာ ထိတ်လန့်သွားမိပြီး အဘွားကြီးသည် မိမိထက် အတွင်းအား သာလွန်ကြောင်း ခိုင်စားမိလိုက်သည်။

အဘွားကြီးက မြေးဖြစ်သူ ရောင်ရက်မေအား ထပ်မံ ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ရက်ပေ ... နင် နံရဲကို မုက်နာမုပြီး ဒူးထောက်လိုက်ခမ်း၊
ငါ့ကိုစွဲထဲ လုံးဝ ဝင်မလွှပ်နဲ့။”

ရောင်ရက်ပေ၏ မုက်နာပေါ်တွင် နီးရိမ်ထိတ်လန့်မှုများ
ပေါ်ပေါက်လာပြီး ဝမ်းနည်း စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် အဘွားဖြစ်သူ၏
အမိန့်အတိုင်း အခန်းနံရံကို မုက်နာမှကာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်
တော့သည်။

ယီစင်ရန်မှာ ကျွေးဟန်ခင်ကိုကြည့်ကာ မေ့မြတ်ပြတ် ပြော
ဆိုလာသည်။

“ဗျာတိတ် ... ငါ့ကို ခဏ်း တိုက်နိုက်ပေတော့၊ ငါက မင်းကို
သုံးကွက်အသားပေးမယ်”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ အဘွားကြီးအား မကျေနပ်သော်လည်း ဟန်
ကြီးဟန် မပြန်ပေ။

အဘွားကြီး၏ ဝန်းခြောက်စက် လက်ဝါးသိုင်းပညာမှာ အလွန်
ပြင်းထန်ပြီး အစွမ်းထက်လှသည်။

ထို့ပြင် အဘွားကြီးမှာ မိမိထက် ငါ့ရင့်သူဖြစ်ပြီး တစ်ခေတ်
မှာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လည်းဖြစ်၏။

ဤအကြောင်းများကြောင့် ကျွေးစင်ဟန်က ခေါင်းခါယမ်း၍
ပြောဆိုလာသည်။

“လူကြီးမင်းကို မတိုက်နိုက်နဲ့ပါဘူး။ သုံးကွက်မပြောနဲ့၊
အကွက် သုံးဆယ် အသားပေးတာကြောင့် ကျွန်တော်က ခင်ဗျာကို
မနီပ်ပါဘူး။”

ယီစင်ရန်က ဟန်ခနဲ အသံပြုရင်း ...

“ဗျာတိတ် ... မင်းက ငါ့ကို ကောင်းနဲ့ ချုပ်ကိုင်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊
သုံးကွက်ထဲ အသားပေးမယ်၊ တစ်ကွက်မှ မိမိသောနိုင်ဘူး။ မင်းရဲ့
ခင်ပွား ယပ်တောင်တိုက်ကွက် ကျွမ်းကျွမ်းကွက်ကွက် ကစားနိုင်
တယ်။ ကို ... မင်းရဲ့ ခေါက်ယပ်တောင် ထုတ်လိုက်ခမ်း။”

“လူကြီးမင်းက ကျွန်တော့်ကို တကယ်ပဲ သေအောင် တိုက်
နိုက်တော့မလို့လား”

“အဲဒါကတော့ ပြောမနေနဲ့၊ မင်းကို ကျွေးမိသားစုမှာ သေရ
မှာ ကြောက်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရွေးခဲ့သေးဘူးလို့ ငါ့ဆင်တယ်၊
ငါ့အဘွားကြီး မင်းကို သုံးကွက်အသားပေးမယ်၊ နောက် မင်းကို
ငါ လက်ဝါးချက်နဲ့ ဆက်တိုက်နိုက်မယ်၊ အေး မင်းရောင်စွားရန်
နိုင်ရင်တော့ မင်းအတွက် ကံကောင်းတာပဲ”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ ကိုက်စွဲ ငွေးတောင်လိုက်သည်။

“အင်း ... ဒီလိုသာ ဆက်ပြီး အခြေအနေ တင်းမာသွားရင်
မလွယ်ဘူး။ နောက်ပြီး အဘွားကြီးဟာ နောက်ဆုတ်သွားမယ့်
လက္ခဏာ မပေါ်ဘူး။ သူ့ရဲ့ ဝန်းခြောက်စက် လက်ဝါးသိုင်းပညာ
က အလွန် အစွမ်းထက်မြက်ပေမယ့် ငါက သူ့လက်ဝါး သုံးကွက်
ကိုတောင် ရောင်စွား မခုန်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဖွက်ဖို့ကောင်းတယ်”

ထိုသို့ ငွေးမိပြီး ကျွေးစင်ဟန်က ...

“ငါ့ဆိုရင်လည်း လူကြီးမင်းရဲ့ အမိန့်အတိုင်း နာနပ်ပါမယ်
တစ်ခုတော့ ခိုတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အသားပေးဖို့ မလိုဘူး”
ကောင်းဆိုးသည်နှင့် ကျွေးစင်ဟန်၏ ဂုဏ်လက်တွင်ကဲ့ ခေါက်
ယပ်တောင်တစ်ခုရောင် ရုတ်ခြည်း ခြေ ... ခိုလာသည်။

www.burmeseclassic.com

“ချာတိတ် မင်းရဲ့ ဟန်ပန်အမူအရာက မညံ့ပါလား၊ နာမည် ကျော်ကြားသူရဲ့ ဟန်ပန် အမူအရာအတိုင်းပဲ၊ ငါ အဘွားကြီးက အသာပေးလိမ့်မယ်လို့ ပြောထားရင် အသာပေး တိုက်ခိုက်မှာပဲ၊ လက်ခံ မခံတော့ မင်းကိစ္စပဲ၊ ကံ... ငါအဘွားကြီး အလွင်ဆုံး အကွက်သုံးကွက် အလွယ်တိုက်ခိုက်မယ်၊ မင်း စတုတ္ထအကွက်ကို သာ သတိထားပေးတော့”

စကားဆုံးသည့်နှင့် ကျူးစင်ဟန်၏ ဘေးတစ်ဝိုက်တွင် လေ တဟူးဟူး ပြည်လာပြီး အဘွားကြီး၏ လက်ဝါးအနိပ်များက တောင် ကြီးကဲ့သို့ ပြင်းထန်သော အင်အားဖြင့် ဖိနှိပ်လာသည်။

အဘွားကြီး၏ လက်ဝါး လေလှိုင်းများက ပြင်းထန်လွန်းနေ သဖြင့် ခူးထောက်နေသည့် ရှောင်ရက်မပေပ် ထိတ်လန့်တကြီး ဆော် လိုက်မိသည်။

သို့သော် စူးစူးသော ရှောင်ရက်မပေပ် ဆော်သံမှာ အဘွားကြီး ၏ ပြင်းထန်သော လေဟာသံများက ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့သည်။

ကျူးစင်ဟန်ကား မပေါ့ဆရဲတော့ပေ။

မိမိမှာ အမိဝမ်းတွင်းမှ ကျွတ်လာပြီးနောက် ယခုချိန်ထိ ပထမရန်သူကြီးနှင့် တွေ့ဆုံနေရခြင်းဖြစ်သည်။

ကျူးစင်ဟန်က အတွင်းအားများကို လွှပ်တစ်ပြက် ခုစည်း ကာ ညာလက်မောင်းဝတ်ဆီသို့ ပို့ဆောင်ရင်း ခေါက်ယပ်တောင်ကို ဖြန့်ကာ ဓားကဲ့သို့ ကန့်လန့်ပြတ် ထိုးခုတ်လိုက်တော့သည်။

ထိုအခါမှ တစ်ဖက်လေလှိုင်းအား အစွန့်ပျော့သွားကာ လေ လှိုင်းလမ်းကြောင်းကိုပင် လွှဲမယ်နိုင်လိုက်လေသည်။

ဝိုးခနဲ ပြင်းထန်သော လေလှိုင်းအားတစ်ခုက ကျူးစင်ဟန်၏ ဘယ်ဘက်မှ ကပ်ကျော် ဖြတ်သွားသော်လည်း ကျူးစင်ဟန်မှာ ခန္ဓာ ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ညာလက်ဘေးသို့ ငါးပေမျှ ယိမ်းယိုင်လဲကျ လှမတတ် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“ချာတိတ် ... မင်း ဖခင်ရဲ့ နာမည် မပျက်စေနဲ့”

စကားဆုံးသည့်နှင့် အဘွားကြီး၏ ညာလက်ဝါးက ထပ်မံ ပြောက်တက်လာပြန်သည်။

ကျူးစင်ဟန်မှာ တည်ငြိမ်စွာ ရပ်နေသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ် အတွင်း၌ သွေးများ ပြောင်းဆန်မတတ် ထကြွလှုပ်ရှားနေသည်။

အကယ်၍ အဘွားကြီး၏ ဒုတိယ လက်ဝါးတိုက်ချက်သာ မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာခဲ့လျှင် သေလျှင်သေးမသေ လျှင် အတွင်းဒဏ်ရာ ရမည်ဖြစ်မှန်း ရိပ်စားမိ၏။

ဤဒုတိယ လက်ဝါးချက်ကို မိမိ ရှောင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ် မှန်း သိလိုက်ရသောအခါ ရုတ်တရက် အကြိတ်ခံနေပေါ်လာ၍ လှမ်း အော် တားဆီးလိုက်သည်။

“အဘွား ... ဇေတနပေါဦး”

“ချာတိတ် ... ကာ သေတန်းစကားများ မှာကြားရော စွဲလို့ လဲ”

“ကျွန်တော်ဟာ အဘွားထက် နှစ်ပေါင်းများစွာ နောက်ကျ မှ မျှားခဲ့ပြီး ခုလို အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ခွင့်ရတာ အင်မတန် ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ အဘွားကဲ့သို့ သိုင်း ကွက်နာမည် တစ်ခုစီကို ပြောပြနိုင်မလား၊ ဒါဆို ကျွန်တော် သေ ပျက်ပါပြီ”

အမှန်တွင်မူ အဘွားကြီးအား ကျွေးခင်ဟန်က တမင် အချိန် ဆွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့မှသာ မိမိ ကုန်ခန်းသွားသော အတွင်းအားများ စေ့စွာ အနားရကာ ပြန်လည်စုစည်းလာနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

“ဈာတိတ်... မင်း တယ်ပြီး ပညာရှာချင်တာကိုး၊ ကောင်း ပြီ... ငါက မင်းကို ပြောပြမယ်၊ ခုနက် တစ်ကွက် နာမည်က ပန်းခြောက်ပန်းအလှက ကျွန်ုပ်နီးအားလုံးရဲ့ အလှကို ခုံးလွှမ်းလှပ နေတယ်၊ အတွင်းအားကတော့ ဆယ်ပုံ သုံးပုံသာ ထည့်ထားတယ်၊ ဒီအတွက် မင်း ရှောင်ရှားသွားနိုင်တာ မဆန်းလှပါဘူး၊ အေး... မင်း ဒုတိယတစ်ကွက်ဖြစ်တဲ့ ပန်းခြောက်ခက် ဒုတိယပွင့်ခြင်း အကွက်ကို ခမ်းကြည့်ဦး၊ မင်း ရှောင်ရှားခံနိုင်မလားဆိုတာ ကြည့် ရသေးတာပေါ့။”

ကောသလ မဆုံးခင် အဘွားကြီး၏ နှော့ကိုယ်က ရှေ့တိုးဝင် လာကာ တစ်ချိန်တည်း ညာလက်ဝေးကို ဆန့်ထုတ် တိုက်ခိုက် လာ၏။

ထိုအချိန်တွင် ပိန်လိုခြောက်သွေ့နေသော လက်ဝါးအတွင်း မှ အားအင်အပြည့်ပါသည့် အတွင်းအား လေလှိုင်းနှစ်ခုက ကျွေးခင် ဟန်အား ညှပ်၍ ခိုက်ခတ်လာသည်။

လေလှိုင်းအချို့မှာ လျှပ်စီးလက်သက်သို့ ပြန်ဆန်လွန်းသည် ဖြစ်ရာ ကျွေးခင်ဟန်မှာ ရှောင်ရှားချိန်ပင် မရလိုက်ပေ။

ထို့ကြောင့် အသက်နှင့်ရင်းသော တန်ပြန်တိုက်ခိုက်နည်းကို သုံးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကျွေးခင်ဟန်က ဤသို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်နှင့် ယပ်တောင် ကို ပိတ်ကာ ယီစင်ရှန်၏ ငယ်ထိပ်သွေးကြောကြီးသို့ ထိုးခိုက်တိုက် ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုတိုက်ကွက်ကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်မရပ်သိမ်းနိုင် လျှင် တစ်ချိန်တည်း ဖြိုင်တူသေဆုံးရမည်ဖြစ်သည်။

အဘွားကြီးအနေဖြင့် အသက်နှင့်ရင်းသော ဤတိုက်ကွက် အား တစ်ခက်လူငယ်က ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လာမည်ကို လုံးဝ ထည့်မတွေးခဲ့ပေ။

သို့သော် အဘွားကြီးမှာမူ အဆင်ပြေ သိုင်းပညာရှင်ကြီး တန်ဦးဖြစ်၍ သူ၏တိုက်ကွက်အား အချိန်မီ ပြန်လည်ရပ်သိမ်းလိုက် နိုင်သည်။

ကျွေးခင်ဟန်မှာမူ အဘွားကြီးကိုသို့ တိုက်ကွက်အား အသာ တကြည့် ပြန်လည် မရပ်သိမ်းနိုင်ဘဲ ပင်ပန်းတကြီး ကြိုးစားရပ်သိမ်း လိုက်၍ တစ်ကိုယ်လုံး ဓောဓွေးများပင် ပြန်ထွက်လာသည်။

ယီစင်ရှန်က နေရာတွင် တည်ငြိမ်စွာ ရပ်ကာ ခေါသသဖြင့် အော်မေးလာသည်။

“ဈာတိတ်... တယ်သုက မင်းကို ဒီလိုတိုက်ခိုက်နည်း သင် ပေးတာလဲ”

“သေနင်္ဂဗျူဟာကျွမ်းထဲမှာ သေတဲ့နေရာကို အလျဉ်းပြီးမှ အသက်ရှင်လမ်း ရှာရမယ်လို့ ရေးသားထားတယ်”

“မင်းက သေနင်္ဂဗျူဟာ သိုင်းကျွမ်းစာအုပ်ကိုတောင် မသိဘူး ခဲ့တာ မထင်မိဘူး၊ ငါက မင်းကို သတ်ချင်ရင် လမ်းလွယ်နဲ့ သတ်လို့ရတယ်၊ ဓောဓောက ငါ့ညာလက်ဝါး အချိန်မီ ပြန်ရပ်သိမ်း

၁၃၈ ○ ဘုန်းကြွယ်

လိုက်ပေမယ့် ကျွန်တို့ ဘယ်လက်ဝါးက မင်းရဲ့ အသက်ကို မြွေယူနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးထင်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် အဘွားကြီးမှာ မိမိအား သက်သာလိုက်သည့် သဘောရှိကြောင်း ခိုဓားမီကာ ကပ္ပကယာ ပြန်လည်ပြောလိုက်သည်။

“ခုလို အသက်မျှမ်းသာခွင့်ပေးတာ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီလိုဆိုလည်း ကျွန်တို့ လက်ဝါးတစ်ချက် ဆက်လက်မတိုက်နိုင်ပါနဲ့တော့”

“အေး... ဒါပေမယ့်...”

ကျွန်းစင်ဟန်မှာ အဘွားကြီးထံမှ “အေး...” ဟူသော စကားကြားလိုက်သည်နှင့် ယပ်တောင်ခေါက်ကာ သိမ်းဆည်းရန် ကြံလိုက်သည်။

ထိုစဉ် အဘွားကြီးထံမှ ...

“ဇာတိတံ ... ခဏခန့်... ငါဟာ အပြစ်တမ်း ချွေးမလျော့ဘူး၊ မင်းရဲ့ အသက်ကို နှမြောပေမယ့် ထုံးစံကတော့ မချက်နိုင်ဘူး၊ သေတာ ရှင်တာ မင်းရဲ့ ကုသိုလ်ကံပဲ၊ ကဲ ... ကြည့်၊ ဒီလက်ဝါးကွက်ရဲ့ နားမည်က ပန်းခြောက်စက် နှင်းတောတိုး အကွက်ပဲ”

စကားလည်းအဆုံး အဘွားကြီး၏ ညာဘက်လက်က လွှတ်မြန်စွာ ဆန့်ထုတ်တိုက်နိုင်လာသည်။

ကျွန်းစင်ဟန်မှာ အံတစ်မျက်ကျိတ်ကာ လက်ဝါးလေလှိုင်း၊ အချိန်ကို မန့်မှန်ပြီး ကိုယ်ခေတ်ပညာဖြင့် အစွမ်းကုန် ရှောင်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် တစ်ဖက်တွင် ခူးထောက်နေသော မိန်းမပျိုလေး ရှောင်

မာန်တိုင်စား(စာစဉ်-၂) ○ ၁၃၉

ရက်မကေ ကွယ်လောင်စွာ တစ်ချက်အော်ရင်း လျှင်မြန်စွာ လူးလိုက်လာရာ အဘွားကြီးနှင့် ကျွန်းစင်ဟန်တို့ကြား ရောက်ရှိလာသည်။

ယိစင်ရွှန်က သူ၏ မြေးလေးကို မထိခိုက်စေလိုသောကြောင့် အတွင်းအားပါသော လက်ဝါးကွက်အား ကမန်းကတန်း ပြန်လည်ပုပ်သိမ်းလိုက်ရ၏။

အဘွားကြီးမှာ ရှောင်ရက်မအေး အေးသထွက်သော မျက်လုံးအနံ့ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

မရှောင်ရက်မကေ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပုဆစ်တုပ် ထိုင်ကာ အဘွားမြစ်သူကို ငိုယိုပြောဆို တောင်းပန်သည်။

“မြေးမလှီမှာတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ အဘွားရဲ့ ပန်းခြောက်စက်နှင်းတောတိုး သိုင်းကွက်ဟာ နားမည်ကျော်ကြားတဲ့ သိုင်းသမားကြီးတွေကိုသာ တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူဖို့ ခြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီအတွက်နဲ့ သူ... သူ...”

“တိတ်စမ်း...”

ရေခဲတဖျှဲ အေးစက်သော မျက်နှာအမူအရာဖြင့် ဘွားအေဖြစ်သူက မြေးဖြစ်သူအား ခေါ်သတကြီး မာန်မဲလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း ကျွန်းစင်ဟန်အား ကြည့်ကာ နက်ထန်စွာ လှမ်းမြောလိုက်သည်။

“ဇာတိတံ ... မင်း အပြင်ထွက်သွားစမ်း”

ကျွန်းစင်ဟန်မှာ ဘွားအေနှင့် မြေးဖြစ်သူတို့၏ အပြောအဆိုအပြုအမူများနှင့် အဘွားကြီး၏ အတွင်းအားပညာ နက်ဖိုင်းမှုကို တာဘုံတပြင်ရင်း ကျောက်ရုပ်တုအလား ငေးကြော မှင်တက်နေမိသည်။

၁၄၀ ● ဘုန်းကြွယ်

သို့သော် ကျွေးဇင်ဟန်၏ အတွင်းစိတ်တွင်မူ လုံးဝ တည်ငြိမ်မှုမရှိဘဲ ပြောင်းဆန်မတတ် လှုပ်ရှားနေသည်။

ရွှေငါးရက်မေမှာ မိမိအသား အသက်ခွန်၍ ကာကွယ်ခဲ့သည်။

မိမိကမူ မကြာခင် အချိန်အတောအတွင်းက ရွှေငါးရက်မေ၏ အသက်ရှင် နေထိုင်ရေးကို ဖြတ်တောက်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။

ကျွေးဇင်ဟန်မှာ ကိုယ့်လိုပ်ပြာ ကိုယ်မလုံ ဖြစ်နေစဉ် အဘွားကြီးထံမှ ဆော်ဟန်ပြောဆိုသ် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ချာတီတံ ထွက်သွားစမ်း၊ ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

ကျွေးဇင်ဟန်က ဘာမျှ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ အိပ်ခန်းအပြင်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

မိမိ၏ ဖခင်ရောဂါအတွက် နဂါးတံတွေးမင်တံနှင့် ကိုးနိုင်တောင်မှ ကျောက်ချဉ်နက်ကို အရယူရမည်။

အခြားတစ်ဖက်တွင်းလည်း လူမှုရေး စိတ်ဓာတ် ကင်းမဲ့စွာဖြင့် မိန်းမမျိုးလေး ရွှေငါးရက်မေ၏ အသက်ရှင်လမ်းကို ဖြတ်တောက်၍ လည်း မဖြစ်ပေ။

ကျွေးဇင်ဟန်၏ စိတ်တွင်း၌ အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေရတော့သည်။

အခန်း(၄)

ချန်ဝမ်းမြစ်။

တိုမြစ်ပေါ်တွင် ကျောက်စိမ်းမြတ် ပျော်ပွဲစား ရွက်လှေကြီး တစ်စင်းက လှပနေထည်ခွာ ရှိနေသည်။

ရွက်လှေကြီး၏ အခန်းတစ်ခန်းဝယ် အသက်နှစ်ဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လှပချောမောသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အလှပြင်စားပွဲတွင် အလှပြပြင်နေသည်။

ထိုမိန်းမချောမှာ ပျော်ဖြေရေးမယ် ဟိုရှန်ပင်ဖြစ်၏။

တိုအချိန် ပျော်ပွဲစား ရွက်လှေပေါ်သို့ တုကိုးခွန်း၏ လူယုံတော် သိုင်းသမားကြီး ချိုင့်ကျင်ထန် တက်ရောက်လာကာ ပျော်ဖြေရေးမယ် ဟိုရှန်၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားတော့သည်။

ဟိုရှန်က ချိုင့်ကျင်ထန်အား နှစ်လိုစေ့ဖွယ် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ရင်း အရက်ခွက် တစ်ခွက်ဖြင့် နှည့်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား အရက်ရှိန် ရလာကာ အိပ်ခန်းတွင်း ဝင်မည်အပြု တံခါးဝသို့ လူရိပ်တစ်ရိပ် ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုလူရိပ်မှာ မိမိအား အေးချမ်းတည်းခိုဆိုင်ရှေ့တွင် ပုခုံးအမျိုးမျိုးဖြင့် ခုကွရောက်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့သူ ဇေဒင်ဆရာကြီး ဝမ်တရုမ်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထို့ကြောင့် နိုင်ငံကျင်ထန်မှာ ခိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားသော်လည်း ဟန်ဆောင်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဝမ်းတရမ်း ခင်ဗျားက ကျွန်ုပ်ိုင်နက်အတွင်း မပိတ်မူခေါ်ဘဲ ဘာအကြောင်းနဲ့ လာရတာလဲ”

ဧဝင်ဆရာက မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြောဘဲ ဖျော်ဖြေရေး မယ် ဟိုရန်အား ရုတ်တရက် မေ့ကြော ထိုးထောင်လိုက်သည်။

“ချိုင်ကျင်တန် မင်းနဲ့ကျွန်ုပ် ကောင်းပြောစရာ ရှိတယ်။ ဒီမိန်းမ မေ့သွားတဲ့အတွက် တို့နှစ်ယောက်ပြောတဲ့ စကားတွေကို သူမသိ တော့ဘူး”

ဧဝင်ဆရာ၏ အပြောအဆို အမူအရာမှာ မိမိအား ရန်မလို သည် အရိပ်အယောင် မရှိကြောင်း သိရ၍ ချိုင်ကျင်တန်အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားရ၏။

“ဝမ်းတရမ်း ခင်ဗျား ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“ကျုပ် မင်းနဲ့ ပူးပေါင်းချင်တယ်”

“ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ မပူးပေါင်းချင်ဘူး”

“မင်း ခုလို ငြင်းပယ်တာ မနေ့က တည်းခိုဆိုင်ရှေ့မှာ ဖြစ် ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို အပြီးထားတယ်ထင်တယ်။ တကယ်တော့ ငါက မင်းဆရာ တုကုံးစွန်း ကောင်းကျိုးအတွက် ခဉ်းစားထားတာ ရှိတယ်”

“ဘာကောင်းကျိုးလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ခုဆို ချူးအောက်စွမ်းဟာ လေးဆယ့်ကိုးရက်တိတိ မား မကိုင်ရဘူးလို့ အချုပ်အချယ် မံချပြီးနောက် ချူးအောက်စွမ်းမှာ အစွမ်းအစ မရှိတော့ဘူးလို့ ငါထင်တယ်။ သူ့ကို အကြောင်းရှာပြီး

တုကေဟာဆိုသို့ လိမ်ညာမိတ်ခေါ်နိုင်ရင် သူ့ကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ လုပ်ကြံလို့ရမယ်”

ချိုင်ကျင်တန်မှာ မည်သည့်စကားမျှ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း မရှိသေးပေ။ ဧဝင်ဆရာ၏ စကားကိုသာ စိတ်ဝင်တစား ဆက် လက် နားထောင်နေသည်။

ဧဝင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရမ်း၏ စကားသံက ထပ်မံထွက်ပေါ် လာပြန်သည်။

“အခု ဒီပြို့က လူတွေဟာ ချူးအောက်စွမ်းကို အများအား ဖြင့် ဆေးစေ့ချင်ကြသလို သူ့အသက်ရှင်နေတာကို ကြည့်ချင်နေကြ တဲ့ လူတွေလည်း ရှိကြတယ်”

ချိုင်ကျင်တန်က အေးစက်စက် ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလာသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ဆရာတုအတွက် ကောင်းကျိုးကို တကယ် လိုလားရင် ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို အများရှေ့မှာ အရက်ခွဲရတာလဲ”

“အဲဒါ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့ ဆရာ တုကုံးစွမ်းတို့က တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် မတည့်ဘူးထင်အောင် ရည်ရွယ်ခဲ့တာပဲ။ ကကယ်တော့ ငါဟာ နောက်ကွယ်က ဆရာတုကုံးစွမ်းကို အကူအညီ အနည်းငယ် ပေးချင်တယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ဆိုရင် ကျုပ်ဆရာ တုကုံးစွမ်းကို ကူညီနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက အစစ်အမှန် ကူညီတာ မဟုတ် တဲ့ အခြားရည်ရွယ်ချက် ရှိနေမှာ ခိုးရတယ်”

ဧဝင်ဆရာက သဘောကျခွာ ရယ်မောပြီး...

“မင်းနဲ့ ကေးက ကျုပ်ကို ခွပ်ခွဲတာလား”

“ခင်ဗျားဆရာတုကို ဘယ်လိုအကူအညီပေးနိုင်မယ်ဆိုတာ ပြောကြည့်ဇမ်းပါဦး”

“ဗျာတိတ်ချနေအောက်စွမ်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စပဲ”

“ချိုင်ကျင်ထန်က ခေါင်းညိတ်၍ အနည်းငယ် ခဉ်းစားပြီး...”

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့အတူ ဆရာတုဆီ လိုက်နဲ့၊ တစ်နမူတော့ရှိတယ်။ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား သိုင်းပညာ သိပ်တော်နေ တယ်လို့ မထင်နဲ့၊ ဆရာတု အကြောင်းလည်း ခင်ဗျား အသိသားပဲ၊ တုခေဟာထဲ ရောက်ပြီဆိုရင် ခင်ဗျား ဘယ်လို အကြံအစည်တွေပဲ ရှိရှိ ထူးခြားလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် ချိုင်ကျင်ထန်ဟာ အလျင်ဆုံး သတိပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ဒေသဆရာကြီး ဝမ်းတရမ်း ချိုင်ကျင်ထန်၏ စကားအား သဘောကုစွာ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“အင်း... ချိုင်ကျင်ထန်မ... ချိုင်ကျင်ထန် တကယ်လို့ ငါက ရွှေမားတုကုန်းနဲ့ တကယ်တမ်း မပေါင်းမကပ်ချင်ဘူးဆိုရင် မင်းရဲ့ ဒီစကားတစ်ခွန်းတည်းနဲ့ပဲ မင်းကို ငါ ခိုက်သတ်လိုက်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် ချိုင်ကျင်ထန်မှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွား ကာ...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သတိပေးတာသွားတဲ့အတွက် တောင်း ပန်ပါတယ်”

ကောင်းဆိုးသည်နှင့် ချိုင်ကျင်ထန်က ဝမ်းတရမ်းအား ခေါ်ကာ အတူတူသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ဝမ်းတရမ်းက...

“ချိုင်ကျင်ထန် ကျုပ် အနားလာဇမ်းပါဦး”

ချိုင်ကျင်ထန်မှာ မိမိအား မကောင်းသော အကြံအစည်ဖြင့် လူ့အနားသို့ တိုးကပ်လာရန် ဖိတ်ခေါ်ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ခိုက်စား မိသည်။

အကယ်၍ မိမိအား ဝမ်းတရမ်းအနေဖြင့် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ် မည်ဆိုပါက အချိန်မရွေး လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ချိုင်ကျင်ထန်က ဘာမျှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဝမ်း တရမ်း အနားသို့ ယုံကြည်စိတ်ချစွာ တိုးကပ်သွားတော့သည်။

ဝမ်းတရမ်းက ချိုင်ကျင်ထန်အား နားနားကပ်ကာ နှစ်ကိုယ် ကြား လေသံဖြင့် တစ်ခဏကြာမျှ ပြောဆိုလိုက်သည်။

ဝမ်းတရမ်း၏ စကား နားထောင်နေရင်း ချိုင်ကျင်ထန်၏ မျက်နှာအမူအရာမှာ ဝမ်းမြောက်သော အမူအရာ ပေါ်လွင်နေသဖြင့် မြှောင်မြောက်စွာ အကြံအစည်ဖြစ်မှန်း ထင်ရှားနေသည်။

ဝမ်းတရမ်းက အကြံပေးပြီးသည်နှင့် ချိုင်ကျင်ထန်အား မေး လာသည်။

“ချိုင်ကျင်ထန်... မင်း ငါပြောတာတွေ အားလုံး မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“မှတ်မိတယ်၊ တကယ်လို့ ဆရာတုက ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ဆုံ မေးမြန်းချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဘယ်လို ဆက်သွယ်ရ မလဲ”

ဝမ်းတရမ်းက ရုပ်နေသော နေရာအား လက်ညှိုးထိုးပြရင်း “ဒီနေရာမှာပဲ မင်းရှေ့က ရောက်လာရင် ငါ မင်းမေးတာက အဖြေတမ်း ရောက်လာမှာပဲ”

မျိုင်းကျွင်းတန်ခိုး မျက်နှာတွင် ထူးဆန်းသော အပိုက်အယောင်များ ပေါ်ထွက်လာပြီး ခုတင်ပေါ် မေ့လဲနေသော မိန်းမပျိုလေး ဟိုရှုန်အား တစ်မျက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဝမ်းတရုမ်းကလည်း မျိုင်းကျွင်းထန်၏ အတွေးကို နားလည်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာထား တင်းထင်းထား၍ ပြောလာသည်။

“မျိုင်းကျွင်းတန် မင်း ငါ့ကို အထင်မလွဲနဲ့၊ ငါ ဝမ်းတရုမ်းဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးက ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘာမှ စိတ်မကူးဘူး၊ ဒီနေရာဟာ အဆင်ပြေ လွယ်ကူပြီး သူများ ဂရုစိုက်ဖို့ မလွယ်တာကြောင့် ငါဒီနေရာကို သတ်မှတ်တာ ဖြစ်တယ်”

“ဝမ်းတရုမ်း... ကျုပ်အထင်လွဲမိတာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကဲ ကျုပ်သွားမယ်၊ ခင်ဗျား ဒီမိန်းကလေးရဲ့ မေ့ကြောကို ပြန်ဖြေပေးလိုက်ပါ”

ဧကားဆုံးသည်နှင့် မျိုင်းကျွင်းထန်က ရွက်လှေကြီးဘေးသို့ တွယ်ဆင်းသွားကာ လှေငယ်ဖြင့် တစ်ဧကမ်းသို့ ကူးခတ်သွားတော့သည်။

ဖျော်ဖြေရေးမယ် ဟိုရှုန်မှာ ဝမ်းတရုမ်းက သွေးကြောဖြေပေးမှုကြောင့် သတိလစ်နေရမှ သတိ ပြန်ရလာကာ ထိုအခန်းအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

တခြားအခန်းသို့ ဟိုရှုန် ရောက်သောအခါ ဖျော်ဖြေရေးမယ် တစ်ယောက်နှင့် တိုးကာ ပြောဆို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟိုရှုန်... ဘယ်နှယ်လဲ၊ ညည်း ကိုယ်တော်လေးဟန်လည်း ခုထိ မလာသေးပါလား”

ဟိုရှုန်က ...

“ငါလည်း ကိုယ်လေးယန်ကို ထိန်းထားတာပဲ၊ သူ့တာခြစ်လို့ မလာသေးလည်း မသိဘူး”

ဟိုရှုန်၏ အဖော်ဖြစ်သူ မိန်းမပျိုလေး ဖြူးရဲက ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်တော်လေး ယန်ဟာ တခြား ယောက်ျားများတွေနဲ့ မတွေ့ဘူး၊ အတော်ကို ထူးခြားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ၊ ကိုယ်တော်လေးယန်ရဲ့ အသားအရည်ဟာ တကယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသားအရည်လိုပဲ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း သွယ်လျလျနဲ့ လောကမှာ ဒီလို ယောက်ျားမျိုး ဘယ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ”

ထိုအခါ ဟိုရှုန်က ...

“ဖြူးရဲ၊ ငါလည်း နှင့်လိုအင်မိတယ်၊ ကိုယ်တော်လေး ယန်ဟာ မိန်းမပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ သူ့ကို တွေ့ချင်နေတာပေါ့၊ တကယ်လို့ မိန်းကလေးဆိုရင် ဝိုက်က သူ့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို နှစ်စမ်းရမယ်၊ တကယ်လို့ ယောက်ျားလေး ဖြစ်နေရင်တော့ ငါ့ရဲ့ ကုသိုလ်ကံကောင်းခြင်းလိုပဲ ဆိုရမယ်၊ ဒီလောက် လှပမျော့မော့တဲ့ ယောက်ျားမျိုးဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒုတိယတစ်ယောက် ထပ်မံရှိနိုင်တော့ဘူး”

* * *

ဝေခင်ဆရာကြီး ဝမ်တရုမ်းက မိန်းမချောလေး ဝမ်ကြယ်ယီ
အား ခိုလှုံသို့ စကား ပြောဆိုလာသည်။

“မိန်းကလေး သူများတကာ အဝင်းပြောမှာ မကြောက်ဘူး
လား”

“မနေ့ညက ကျွဲအောက်ခွမ်းက ကျွန်မ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာ
တယ်။ ဒီကနေ့ အများ မျက်စိအောက်မှာ ကျွန်မက ကျွဲစင်ဟန်
ကို ကျွန်မအိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တယ်။ နု ရင်နဲ့ ကျွန်မ
အနားယူနေတဲ့ အဆောက်အအုံထဲမှာ စကားလှိုင်းပြောခဲ့လေးလောက်
နဲ့ ဘယ်သူ့ရဲ့ ကဲ့ရဲ့ပြောဆိုမှုကို ကြောက်ရွံ့ရတာလဲ”

ဝေခင်ဆရာကြီး ဝမ်တရုမ်းက မကောက်ကွက်စွာ ပြုံးရယ်၍...

“ဈေးအောက်ခွမ်းနဲ့ ကျွဲစင်ဟန်တို့က ခိတ်ထားပြီးသားဖြူစင်
တဲ့ လူတွေ ဖြစ်တယ်”

“အားလဲ ... ရင်ကတော့ ခိတ်ထား မရိုးသားဘူးလို့ ဆိုချင်
တာလား”

ဝေခင်ဆရာကြီး ဝမ်တရုမ်းက အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ပြော
ဆိုလာသည်။

“ကျုပ် ဝမ်တရုမ်း ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးက ခွမ်ခွပ်ယုက်ယုက်
နေခဲ့တော့ မိန်းကလေးနဲ့ နာမည်ကို ထိခိုက်မှာ ခိုးလို့ပါ”

“ကိစ္စမရှိဘူး ကျွန်မတို့ဟာ ဝမ်အမျိုးအနွယ်တွေပဲ၊ ဓမ္မစူး
မြဲပြီး အဲဒီနေရာကို သွားကြပါမို့”

ဝေခင်ဆရာကြီး ဝမ်တရုမ်းမှာ မိန်းမချောလေး ဝမ်ကြယ်ယီ
အား တစ်ခုတည်း မဆက်ဆံဆွဲပေး ထို့ကြောင့် အကြောင်းစွာ

ငြိမ်မယ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်း(၅)

ဝမ်တရုမ်း ...

ဝေခင်ဆရာကြီး ဝမ်တရုမ်းမှာ စုပေါင်း တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်
လည်ရောက်ရှိလာသည်။

တည်းခိုခန်းအတွင်းသို့ ဝမ်တရုမ်း လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူ
အား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ သတိထားမိခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့
ရ၍ လှုပ်မြန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် သူ၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ လျှောက်
လှမ်းသွားတော့သည်။

ရက်စရာက ဝမ်တရုမ်း၏ ခွေမှ အဝါရောင် လူရိုက်တစ်ခု
ဆီးကြိုပိတ်ဆိုလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ခွေမှ ဆီးကြိုပိတ်ဆိုလာသူအား ဝမ်တရုမ်းက ခေါင်းမော်
ကြည့်လိုက်ရာ မိန်းမချောလေး ဝမ်ကြယ်ယီ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

“မိန်းကလေး ... ကိစ္စရှိလို့လား”

မိန်းမချောလေး ဝမ်ကြယ်ယီက ...

“ဝေခင်ဆရာကြီးနဲ့ ကျွန်မ စကားပြောနေချိတယ်၊ တည်းခို
ဆိုင်ခွေ ပန်းခြံထဲက နားနေတဲ့ အဆောက်အအုံလေးကို သွားကြ
ရအောင်”

နောက်ဆုံး ဝမ်းကြယ်ယိ၏ အတင်း ဖိတ်ခေါ်ခြင်းကို မငြင်းပယ်နိုင်ဘဲ တည်းခိုခန်းခွေ ပန်းဖြူတွင်းရှိ နားနေအပန်းခြံသော အဆောက်အအုံလေးရှိရာသို့ နှစ်ယောက်သား လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

အဆောက်အအုံ တွင်းရှိ ကုလားဆိုင်းတွင် ထိုင်မိသည်နှင့် ဝမ်းတရုမ်းက တည်ကြည်စွာ မေးလာသည်။

“မိန်းကလေးဆယ် ... ကျွန်ုပ်ကို ဘာပြောနေရာရှိလို့လဲ”

“ပြောသကြားရတာကတော့ စွင်ဟာ ပါးစပ်ကို အသုံးပြုပြီး ပိုက်ဆံအခမကြေးငွေ ယူနေတဲ့ စေခံဆရာတစ်ယောက်လို့ ကြားရတယ်။ ကျွန်မကိုလည်း ခြင်းမျက်မထားဘဲ မှန်မှန် ဟောခမ်းပါ”

“အေး ... ငါ ဝမ်းတရုမ်းနဲ့ စည်းကမ်းမျက်က မေးတဲ့လူ ရှိရင် ပြေမယ်။ အလွင်ဆုံး ပိုက်ဆံယူမယ်”

“တကယ်လို့ မဖြေနိုင်ခဲ့ရင်ကော”

“ပိုက်ဆံပြန်အမ်းမယ် မိန်းကလေး”

“ကောင်းပြီ ... ကျွန်မ ကိစ္စတစ်ခုပဲ မေးမယ်။ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် ပေးရမလဲ”

“အသပြာ ငါးကွပ်”

ဝမ်းကြယ်ယိက သဘောကျစွာ ရယ်မောကာ ...

“ဝမ်းတရုမ်း ... ရှင် ခေင်လကွတာဟောတာ ကျွမ်းကျင်စေမယ့် ငွေကြေးယူတာ အလွန်နည်းလွန်းတယ်”

ထိုကားကြောင့် ဝမ်းတရုမ်းက မျက်ခုံးအနံ့ ကြုတ်ရင်း ...

“အင်း ... လောကမှာ ကျွေးကျွေးနပ်စပ် ဈေးတိုးပေးသူလည်း ရှိနေသေးတာကိုး၊ အဲဒီလို လူမျိုးက တကယ်ကို တွေ့ရခဲတယ်”

“ရှင် ... ဒီနေ့ တွေ့ပြီးပြီပေါ့”

“ကောင်းပြီ ... မိန်းကလေးက ပိုက်ဆံပိုပြီး သုံးဖြုန်းရာနေရာမရှိဘူးဆိုရင် မင်းတတ်နိုင်သလောက် ငွေပေးမယ့်များ ငါ့ကိုပေးပေါ့”

ဝမ်းကြယ်ယိ ရွှေသို့ အနည်းငယ် တိုးလာရင်း တိုးတိုးပြောလာသည်။

“ဝမ်းတရုမ်း ... ကျွန်မ မေးမယ့် မေးခွန်းက သိပ်အမြဲရခက်တယ်။ ဒီအတွက် ရှင် ကျွန်ုပ်စေဖို့ ကျွန်မ ရှင်ကို ဆုကြီးကြီးပေးမယ်”

စေခံဆရာကြီး ဝမ်းတရုမ်း၏ မျက်နှာက မှီရသကဲ့သို့ ပြုံးချီသွားကာ အငမ်းမရ ပြန်မေးလာသည်။

“ဘာလဲ ... ရွှေရာ၊ ငွေရာ အားလုံး ပေးမှာလား”

မိန်းကလေးက ဝမ်းတရုမ်းအား ခေါင်းခါယမ်းပြရင်း ...

“ရွှေငွေရာမှာ ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ရတနာပစ္စည်းတွေထက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းပဲဖြစ်တယ်”

ထိုကားကြောင့် စေခံဆရာကြီး ဝမ်းတရုမ်းမှာ နားမလည်နိုင်သောကြောင့် အခမ်းသွားပြီး အတန်ကြာမှ တအံ့တဩ မေးလာသည်။

“မိန်းကလေး ဘယ်လောက် အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်လို့လဲ”

ဝမ်းကြယ်ယိမှာ ကန့်ကလျ အမူအရာဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ့လက်ညှိုးတိုးပြလိုက်သည်။

“ရှင် ကျွန်မ မေးတဲ့ အမေးကို မှန်အောင် ဖြေနိုင်ခဲ့ရင် ရှင် ကို ဉာဏ်ပုဏ်းအဖြစ် ကျွန်မဆိုတဲ့ ဝမ်းကြယ်ယိကို ရှင်ပေးမယ်။ ရှင်မကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ နှစ်စွပ်ယှက်ယှက်

www.burmeseclassic.com

နေလာခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မလို နနယ်လှပချောမောတဲ့ မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်ကို နီးနီးကပ်ကပ် နေရရှိဆိုတာ ရှင်အနေနဲ့ မလွယ်ပါဘူး။”

ဧဝာင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရုမ်းမှာ လှုပ်ရှားနေသော စိတ်အား မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘဲ ကဗျာကာ ပြန်လည်ပေးခွန်းထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“မိန်းကလေး... မနောက်ပြောင်ပါနဲ့၊ မိန်းကလေးနဲ့ ကျွန်တို့ဟာ ဝမ်းအမျိုးအနွယ်ထဲက လူတွေဖြစ်ကြတယ်”

“ဝမ်းတရုမ်း... ဖွင့် သိပ်ဟန်ဆောင်မနေနဲ့၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်တစ်ယောက်မှ တကယ် ဝမ်းအမျိုးအနွယ်မှ မဟုတ်ကြဘူး။”

ဝမ်းတရုမ်း၏ မျက်နှာက ရုတ်တရက် ပျက်သွားကာ...

“မိန်းကလေး ချွေဆက်မပြောပါနဲ့တော့”

“ကောင်းပြီ၊ ရှင်က ဒီအရောင်းအဝယ်ကို လက်မခံရင်လည်း ရပါတယ်၊ ခါပေမယ့် ရှင်ဟာ ခုချက်ချင်း ဒီမြို့က ဝေးလံတဲ့ နေရာကို ထွက်သွားရမယ်”

“ဝမ်းတရုမ်းဆိုတဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ ကိုယ့်အိတ်ထဲ ရောက်လာတဲ့ အရောင်းအဝယ်ကို မောင်းထုတ်ပစ်ဖို့ထုံးစံ မရှိဘူး၊ ခါပေမယ့် ကျွန်ုပ် တခြား ဘာမှ မလိုချင်ဘူး၊ ရွှေ ငွေပဲ လိုချင်တယ်”

သို့သော် ဝမ်းကြွယ်ယီ၏ ကန့်ကလျ ပြောဆိုပြုမူပုံကြောင့် နောက်ဆုံး လက်မလိုက်ရတော့သည်။

“ကဲ... မိန်းကလေး၊ မင်း မေးစရာရှိရင် မေးပေတော့”

ဝမ်းကြွယ်ယီ၏ မျက်နှာအမူအရာမှာ ချက်ချင်း တည်ကြည်လေးနက်သွားကာ...

“ဝမ်းတရုမ်း... တကယ်လို့ ရှင်ရဲ့ လိမ်ညာတဲ့ စကားဟာ ကျွန်မကို မလိမ်ညာနိုင်ခဲ့ရင် အကောင်းဆုံးက အမှန်ကန်ဆုံး ဟောလို့ပဲ၊ နို့မဟုတ်ရင် ရှင်ဟာ ကျွန်မကို မရတဲ့အပြင် အဲဒီ နောက်ပိုင်း ကျွန်မ စိတ်တိုင်းကျမှန်သမျှ ရှင် နှာမရလိမ့်မယ်၊ ဒါဆိုရင် ရှင် နှာမဆုံးရှုံးသွားနိုင်တယ်”

“မိန်းကလေး... စိတ်ပူစရာမလိုဘူး၊ မေးမှာသာ မေးပေတော့”

“ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ရှင်မျက်နှာပေါ်က သားရေ မျက်နှာဖုံးတုရဲ့ နောက်ကွယ်က ပုန်းလွှဲပြီး ဝှက်ခွေး နနယ်စိုပြည်တဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်မ သိပြီးပြီ၊ ခါပေမယ့် ကျွန်မက ခါကို မမေးဘူး၊ ရှင် ဒီမြို့ကို လာရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ၊ ဧဝာင်ဆရာအဖြစ် ဘာကိစ္စ ဟန်ဆောင်နေရတာလဲ”

ဧဝာင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရုမ်း အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကာ ရုတ်တရက် စကားပင် ပြန်မပြောနိုင်အောင် ခြစ်သွားရ၏။

သို့သော် မိန်းမချောလေး ဝမ်းကြွယ်ယီ၏ အေးစက်စက် အကြည့်နှင့် ခူးရှုထူးခြားသည့် မျက်လုံးမှ အလင်းရောင်တန်းများက ဝမ်းတရုမ်း၏ နှလုံးသားကို ခူးနိုင်ကြသည့်နေ့သက်သို့ ခံစားနေရသည်။

“ဝမ်းတရုမ်း... ရှင် ကောင်းကောင်း စဉ်းစားပြီး ပြေပါ တကယ်လို့ လိမ်ညာကောင်း ပြောမယ်ဆိုရင် ကျွန်မက အမှန်ကိစ္စ ထောက်ပြလိုက်မယ်၊ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မရဲ့ ခေမီဗီချက်ကို ရှင် နှာမရလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ အမှန်ကောင်းပြောတာ အမကောင်းဆုံးလဲ”

www.burmeseclassic.com

၁၅၄ ○ ဆန်းကြယ်

ဆိုအခါ ဝမ်တရုန်းက ရုတ်တရက် သဘောကျသွားသည့် အလား တဟားဟား တဟားဟား ရယ်မောပြောဆိုလာသည်။

“ကျုပ် ဒီမြို့ကိုရောက်လာတဲ့ နောက်ပိုင်း အလွင်ဦးဆုံး အစွမ်းအစ ပြော်မြင်ဉာဏ်ထက်မြက်သူနဲ့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့ခဲ့ရပြီ၊ ကျုပ် အမှန်ပဲ ပြောပါတော့မယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် မိန်းကလေးရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ ကျုပ် သက်ဆင်းဝင်ရောက်ရတော့မယ်”

ဝမ်ကြယ်ယီက သဘောအကျကြီး ကျသွားပြီး ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခြည်း ထရပ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မတို့ ကတိထားခဲ့ကြတဲ့အတိုင်းပဲ ပေါ့၊ ညသန်းခေါင်ကျော် နှစ်မျက်တီး အချိန် ကျွန်မက ရှင့်ကို စောင့်နေမယ်၊ ရှင် ဆက်ဆက် လာခဲ့ဖို့ မပေပါနဲ့...”

ကောဆုံးသည်နှင့် ဝမ်ကြယ်ယီက လှည့်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေး... စတနေပါဦး”

ဝမ်ကြယ်ယီ၏ လျှောက်လှမ်းစ ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားကာ နောက်ပြန်လှည့်မေးလာသည်။

“ဘာကိုစွဲ ရှိသေးလဲ”

“မင်း ညသန်းခေါင်ကျော် နှစ်မျက်တီးတိတ်မှာ ကျုပ်ဆီ အရောက်လာခဲ့ပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မ ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်”

ကောဆုံးသည်နှင့် ဝမ်ကြယ်ယီမှာ ကန့်ကလှ လျှောက်လှမ်း ထွက်ခွာသွားသည်။

မာန်တိုင်ဇား (စာစဉ်-၂) ○ ၁၅၅

ဝမ်တရုန်းကမူ မိန်းမချောလေး ဝမ်ကြယ်ယီ၏ နောက်ကျောရိုက် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ စိတ်မထိန်းနိုင်သော အမူအရာဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

အတန်ကြာမှ သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လှမ်း ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

* * *

အခန်း(၆)

ခုပေါင်း တည်းခိုခိုပဲသား၊
 တည်းခိုနေသူများ တဖြည်းဖြည်း တိတ်ဆိတ်တိတ်သက်သွားကြ၏။
 ညသန်းခေါင်ကျော် နှစ်ချက်တီးအချိန်သို့ပင် ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။
 “ခေါင် ... ခေါင် ...”
 သန်းခေါင်ကျော် ညဉ့်နှစ်ချက်တီး နဂရီသံများနှင့်နှစ်ချက်စိုက်ဖတ်ဖြည့်ဟည်လာသည်။
 ထိုအချိန် ဝမ်ကြယ်ယီက ရုတ်တရက် ခုပေါင်း တည်းခိုဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။
 ထိုအခါ အိပ်ငိုက်နေသော ညဉ့်ဇာပွဲအိုးလေးမှာ တရုတ်စွပ်ခြေသံများကြောင့် ရုတ်တရက် သိပ်ပုံမှန်ဖြစ် ခေါင်းမော်ကြည့်လိုက်ရာ ဇာပွဲအိုးလေး၏ အိပ်ချင်စိတ်မှာ ချက်ချင်းပင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။
 အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရုတ်တရက် ဇာပွဲအိုးလေးဝေရသို့ အလှူနတ်သမီးလေးတစ်ပါး ဖြန့်ခန့် ကျရောက်လာသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ညဉ့်ဇာပွဲအိုးလေးက ရုတ်တရက် မဝတ်တတ်ရပ်လာပြီး တာဝန်တပြု အမှတ်တရဖြစ် မိန်းမချောလေးအား မေးလာသည်။
 “မိန်းကလေးက ...”
 ဝမ်ကြယ်ယီက ဖြိုးရယ်ကာ ကြားဖြတ်မေးလာသည်။
 “မောင်အရာကြီး ဝမ်တရုန်းရဲ့ အခန်းက ဘယ်မှာရှိပါသလဲ”
 ဇာပွဲအိုးလေးက အခန်းတစ်ခုသို့ လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောလာသည်။
 “အဲ ... ဟိုရွက် တတိယအခန်းပဲ”
 ဝမ်ကြယ်ယီက ထိုအိပ်ခန်းသို့ ရွှေ့ရောက်လှမ်းသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ဇာပွဲအိုးလေးက တာဝန်တပြု မေးလာပြန်သည်။
 “မိန်းကလေး ... ဝမ်တရုန်းကို ရှာပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”
 “ဝေဒင်ကြည့်မလို့ ...”
 “အဲဒါ ... လက်ခံသတ်တော့ မင်းက ...”
 ဝမ်ကြယ်ယီက ကမ်းကတန်း ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။
 “ဝမ်တရုန်း ရှင်ရဲ့ ခန့်မှန်းချက်ကို အဲဒီနေရာမှာပဲ ရုပ်ထားပါ၊ ရွှေ့ဆက်မပြောပါနဲ့တော့”
 “အင် ... မထင်မှတ်ဘဲ ငါနဲ့ နည်းလမ်းချင်းတွည့်ပြီး အမျိုးအနွယ်ချင်းလည်း တူနေသေးတယ်ဆိုတော့ သိပ်တိုက်ဆိုင်နေတာပဲ၊ မိန်းကလေးက ဒီလိုလာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”
 “ဟင် ... ရှင်ကပဲ ကျွန်မကို အလျင်ဆုံးမေးရတယ်၊ ရှင်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို အလျင်ပြောမိပါဦး”
 “တဖြား မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ဟာ မိန်းကလေး ပြောသလို အနက်ရောင်စိုက်ကပ်၊ ကျွန်မို့ လုပ်ငန်း တို့ဆို့ မဟုတ် လာနဲ့တယ်”

www.burmeseclassic.com

၁၅၈ ❁ ဘုန်းကြွယ်

“ခါဆို ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ရည်ရွယ်ချက်ချင်း မတိုက်ဆိုင်ဘူး၊
ကဲ... ကျွန်မ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်၊ တကယ်လို့ အခြေအနေအရ
လိုအပ်လာရင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ပူးပေါင်းကြရအောင်”

ကေားဆုံးသည်နှင့် မိန်းမချောလေး ဝမ်းကြွယ်ယိမှာ နုပေါင်း
တည်းခိုခန်းအပြင်ဘက်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

မိန်းမချောလေး ဝမ်းကြွယ်ယိ အိပ်ခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခွာသွား
သည်နှင့် မျှော်မြေရေးမယ် ချွန်းငှာအား ဖောင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရမ်း
က မေ့ကြောကွက် မြေပေးလိုက်သည်။

ချွန်းငှာ သတိရလာသည်နှင့် ဝမ်းတရမ်းက အလေးအနက်
စဉ်းစားရင်း ပြောဆိုလာသည်။

“ချွန်းငှာ... မင်း သုံးရက်လောက် အနားယူပြီး ခရီးထွက်
ရမယ်”

အတန်ကြာမှ ချွန်းငှာက ဝမ်းတရမ်းအား တီးတိုးပြောဆိုလာ
သည်။

“ဆရာကြီးဝမ်း... ကျွန်မ ကိစ္စတစ်ခု တင်ပြစရာရှိတယ်၊
မနေ့ညက ကျောက်စိမ်းမြစ် ပျော်ပွဲစား ရွက်လှေကို မိန်းမချော
ချောလေးနဲ့ သူဌေးသားတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်၊ သူဟာ
အမူအရာ ယဉ်ကျေးပြီး သိုင်းသမားတစ်ယောက်နဲ့တော့ တူတာပါပဲ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဟိုရှန်က သူ့ကို စိတ်ဝင်စားသွားသလိုပဲ၊ ကြွယ်နုနုစလုံး
လက်ချောင်း မျှင်ကျင်ထန်ကို ပြုစုတဲ့အခါ ဟိုရှန်တစ်ယောက် စိတ်
ဂနာမငြိမ်သလို ဖြစ်နေပုံရတယ်”

ဖောင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရမ်းက အနည်းငယ် သံသယသွားကာ...

မာန်ပိုင်စား (စာစဉ်-၂) ❁ ၁၅၉

“အဲဒီလူငယ်နဲ့ နာမည်ကို မင်းသိသလား...”

“သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောသွားတာကတော့ ယန်ကျေလင်လို့ ပြော
တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ အဲဒီနာမည်ဟာ သူ့နာမည်အစစ်
မဟုတ်နိုင်ဘူး”

“အေး... ငါသိပြီ၊ မင်း အိပ်ပေတော့၊ မနက်ဖြန် မိုးလင်း
တာနဲ့ မင်း ခရီးထွက်ရမယ်၊ ဒါ့အပြင် အဆင်မသင့်ရင် ယုဒ်မြိုင်
တိုက်မိုက်မှုတွေ တွေ့ရမှာဖြစ်တဲ့အတွက် မင်းက ကြိုတင်အားပေး
ထားရလိမ့်မယ်”

လို့နောက် ဖောင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရမ်းနှင့် ချွန်းငှာတို့ တစ်ည
တာ အိပ်စက်အနားယူလိုက်ကြလေသည်။

အခန်း(၇)

ချူးအောက်စွမ်း၊

ချူးအောက်စွမ်း အိပ်ရာမှ အစောကြီး နိုးလာကာ မျက်နှာ အမူအရာ မကောင်းဘဲ တစ်ခုံတစ်ခုံကို အလေးအနက် တွေးတောနေဟန်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ဘေးကညာ ဟိုယုံမေနှင့် မိန့်ဆိုင်ယီတို့ နှစ်ယောက်က ချူးအောက်စွမ်းအား တလေးတစား ပြောဆိုလာကြသည်။

“ကိုယ်တော်လေး ... ယခု ရာသီဥတု ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မတို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဆိုသလို အပြင်ဘက် လျှောက်လည်ကြရအောင်”

သို့သော် ချူးအောက်စွမ်းထံမှ မဆီမဆိုင် စကားသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ခုလောက်ဆို ဂျပန်တို့ တစ်ယောက် စကားစုံနန်းကို ရောက်လောက်ပြီအင်တယ်၊ နန်းရှင်သောင်းစေရဲ့ ပြန်ကြားစာကို ယူလာမယ် ဂျပန်ဟာ အပြန်မရှိမှာ အဆင်မပြေမှ ချော့ပျံမလားမသိဘူး”

အိပ်ခန်းတွင်း၌ ချူးအောက်စွမ်းနှင့် ဘေးကညာ နှစ်ယောက် ပြောဆို ဆွေးနွေးနေစဉ် အခန်းတံခါးထုသံ တခုနဲ့တခု ရုတ်တရက် ရွက်ပေါ်လာသည်။

ဘေးကညာ မိန့်ဆိုင်ယီက သွားရောက်ခွင့်ပေးလိုက်ရာ ဆိုင်လုလင်တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒီမှာ တည်းခိုနေတဲ့ ကိုယ်တော်လေး ချူးအောက်စွမ်းကို ဧည့်သည်တစ်ဦးက တွေ့ဆုံချင်တဲ့အတွက် လာရောက် အကြောင်းကြားတာပါ”

မိန့်ဆိုင်ယီက အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အိပ်မက်သုံးဦးနှင့် လုပ်ချောမောသော ဝတ်စုံနီဝတ် မိန်းမပျိုတစ်ဦးတို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအခါ မိန့်ဆိုင်ယီက အံ့သြသွားပြီး ဆိုင်လုလင်လေးအား မေးလိုက်သည်။

“ဧည့်သည်မှာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ဧည့်သည်ရဲ့ နာမည်က ယန်ကျွလင်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ သူက ကိုယ်တော်လေး ချူးအောက်စွမ်းကို တွေ့ဖို့ ခွင့်တောင်းနေတယ်”

မိန့်ဆိုင်ယီက ...

“ရှင်တို့ ဧည့်သည်ကို ခဏစောင့်ခိုင်းထားပါ၊ ကျွန်မ ကိုယ်တော်လေး ချူးကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

မိန့်ဆိုင်ယီ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသည့်အချိန်၌ ချူးအောက်စွမ်းမှာ သူတို့၏ စကားများအား ကြိုတင်ကြားထားပြီဖြစ်၍ ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းပြီး ရေရှုတ်လိုက်သည်။

“အင်း ... ဟန်ကျွလင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို တစ်ခါမှ မကြားဘူးပါလား”

ဘေးကညာ ဟိုယုံမေက ကြားမြတ်ပြောလိုက်သည်။

၁၆၂ ❁ ဘုန်းကြွယ်

“အစ်မတော်... မိန်းမ ဧည့်သည်ကို ပြောလိုက်ပါ။ နန်းရှင်လေး အနည်းငယ် နေမကောင်းလို့ ဧည့်ခံမတွေ့ဆိုလို့ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါ။”

ချူးအောက်စွမ်းက ...

“မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေးယောက်ကို ဝင်လာပါခေါ”

ဟိုးယုံမေးက ခိုးရိုမိပုပန်စွာ ချူးအောက်စွမ်းအား ပြောလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးက ဧည့်သည် မိန်းကလေးနဲ့ မသိကျွမ်းဘဲ ချူးအောက်စွမ်းက စိတ်မရွည်စွာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“လွှာစုညမနေနဲ့၊ ဧည့်သည်ကို သွားမိတ်ခဲ”

စားကညာ နှစ်ဦးမှာ ချူးအောက်စွမ်း၏ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲသဖြင့် အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်မှ ဧည့်သည်အား ကြိုဆိုလိုက်ရ၏။

“ကျွန်မတို့ နန်းရှင်လေးချူးက မိန်းကလေး ယန်ကျွလင်ကို ကြိုဆိုပါတယ်”

ထိုအခါ အိပ်ခန်းအပြင်တွင် ရပ်နေသည့် ဝတ်နံနီဝတ် မိန်းမပျိုလေး ယန်ကျွလင်မှာ အိမ်မော်မလေး သုံးဦး ဖြစ်လျက် အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

မိန်းမပျိုလေး ယန်ကျွလင်၏ အလှအပများက ဆွဲဆောင်အား အပြည့်ရှိသည့်အပြင် ဓမ္မာကိုယ် အချိုးအဆန်မှာလည်း ပြေငြိမ်ကျေနက် ဖြစ်မျိုးမဲ့မထင် မိန်းမချောလေး ဖြစ်နေ၏။ သူမ၏ တောက်ပသော မျက်လုံးအစုံမှ အလင်းတန်းများကို တောင့်လှသူများ ဓမ္မဇေယျာ မကြည့်ရဲပေ။ သူမ၏ အလှကား ရင်စုံနီလိုက်မော့ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပေသည်။

မာန်တိုင်ဓား (မာတိုင်) ❁ ၁၆၃

ချူးအောက်စွမ်း၏ အိပ်ခန်းတံခါးပေါက်သို့ ရောက်လာသော အခါ ယန်ကျွလင်က အိမ်မော်များအား လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး ...

“နင်တို့ အပြင်မှာ နေခဲ့ကြ”

စကားသံဆိုသည်နှင့် ယန်ကျွလင် တစ်ယောက်ကည်း ချူးအောက်စွမ်း၏ အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ယန်ကျွလင်အား မတ်တတ်ရပ်စုင်း ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ချူးအောက်စွမ်းဆိုတာ ကျွန်ုပ်ပါပဲ၊ မိန်းကလေးယန်က ဘာကိစ္စအတွက်နဲ့ ...”

ဝတ်နံနီဝတ် မိန်းကလေး ယန်ကျွလင်က စူးရှတောက်ပြောင်လွန်းသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ချူးအောက်စွမ်းအား စိတ်ကြည်ရင်းကြားဖြတ်၍ အေးစက်စက် ပြောလာသည်။

“အင်း... နေ့ချော ချောတယ်၊ ကိုယ်ဓမ္မာကလည်း ကျွန်လစ်တောင့်တင်းပြီး ယောက်ျား ဝီသပိပေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအပြင်မှာတော့ ရှင်ဟာ ရွှေသပြာတစ်ထောင် တန်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လိုမှ မထင်မိပါလား။”

ထိုစကားကြောင့် ဓားကညာနှစ်ဦးမှာ လုံးဝ သည်းမစနိုင်ဘဲ ဝတ်နံနီဝတ် မိန်းမပျိုအား ပြိုင်တူ ဆောင်ခေါက်မေးလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးယန် ရှင်စကားဟု ဘာစကားလဲ”

ဝတ်နံနီဝတ် ယန်ကျွလင်ကမူ အလွင်း တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိဘဲ အေးစက်စက် ပြန်ပြောပြန်သည်။

“တိတ် ... ငါ နင်တို့သခင်နဲ့ စကားပြောနေတာ၊ နင်တို့ကို စကားမက်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့နစ်ယောက် အသားဘေး ဖယ်နေကြမယ်။”

စားကညာ နစ်ယောက်ဖြစ်သူ ဟိုယုံမေနှင့် မိန့်ဆိုင်ယိတို့ နစ်ယောက်မှာ ဤမျှ ခိုင်းပြသော စကားကို သည်းခံနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ နစ်ယောက်သား ဓားရိုးပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်မိကြသည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းလိုက်ပြီး ယန် ကွေ့ ၁၀အား တည်ငြိမ်စွာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးယန် ... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားမျိုး ပြော ရတာလဲ၊ တဆိတ် ဂွင်းစမ်းပါဦး။”

ဝတ်နံ့နီဝတ် မိန်းမချောလေး ယန်ကွေ့လင်က နှုတ်ဖြင့် မပြေဘဲ လက်ကောက်ဝတ် တစ်ချက် လှုပ်ခါလိုက်ရာ အင်္ဂါရောင် စာရွက်တစ်ရွက်က ဈေးဆောက်ခွမ်း ရှိရာသို့ လွင့်ပျံ့ရောက်ရှိသွား သည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်းက စာရွက်ကို ဖြတ်ခနဲ ဖမ်းယူ၍ ဖြန့်ကြည့် လိုက်ရာ စာရွက်ပေါ်တွင် စာလုံးများ ပြတ်သိပ်စွာ ရေးသားထား သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

စာရွက်ပေါ်မှ မောင်းစဉ်ကို ဈေးဆောက်ခွမ်းက ရှေးဦးစွာ ဖတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကျောက်တုံးဖြို့မှ ရွှေဓားတုက်ခွန်းက ကြေညာစာတမ်း တစ်ခု ထုတ်ပြန်လိုက်သည်မှာ ...

သိုင်းလောကရှိ သိုင်းသမားအပေါင်းတို့ သီခေရန် ယခု တလော သိုင်းလောကတွင် လူပျံ့တော် ဓားသမား ဈေးဆောက်ခွမ်း

သည် သူ၏ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားစွမ်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ သိုင်း လောကသားများကို အနိုင်ယူ ခိုလ်ကွနေသည့်အပြင် သိုင်းလောက တစ်ခုလုံးအား စိုးရိမ်ရန် ကြံရွယ်လျက် ရှိသည်။

ယခု ဈေးဆောက်ခွမ်းသည် ဤမြို့ရှိ ဆေးခန်းတည်းမှ ခန်းရှိ အနောက်ဘက် အထက်တန်း အိပ်ခန်းတွင် နေထိုင် လျက်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ် ရွှေဓားတုက်ခွန်းကိုယ်တိုင် ဤမြို့တော်၌ ရှိနေပါလျက် ယခုလို ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်း ကိစ္စ အစကို လက်ပိုက်ကြည့် မနေနိုင်။ သို့သော် ကျွန်ုပ် ရွှေဓားတုက်ခွန်းသည် သိုင်းလောက အတွင်း၌ မတရား ပြုမှုနေသည့် ကိစ္စကို ဖြင်တွေ့နေခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် မမိမ့်စိတ် ရှိသော်လည်း အိုမင်းမစွမ်း ရှိနေသည့် အပြင် ဈေးဆောက်ခွမ်းအား ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်ခွမ်း မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောက သိုင်းသမားများအပေါင်းတို့အား ကျွန်ုပ်က အသိပေးလိုက်ရမည် ဖြစ်လေသည်။ ဤကဲ့သို့သော ခိုက်ကမ်းဆိုးသွမ်းလှသည့် သိုင်းသမားဆိုး ဈေးဆောက်ခွမ်းအား ဆက်လက် မဆိုးသွမ်းနိုင်ရန်အတွက် ၎င်းအား နှိမ်နှင်းပေးနိုင်သော မည်သည့် သိုင်းပညာရှင်ကို မဆို အရှင် ဖမ်းဆီးပေးနိုင်ခြင်း (သို့မဟုတ်) အသေ ဖမ်းဆီး ပေးနိုင်ခြင်းသော်လည်းကောင်း၊ ကူညီပေး နိုင်သူအား ရွှေ အသပြာ တစ်ထောင်တိတိ ချီးမြှောက်မည်ဖြစ်သည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ ဓားဖတ်ပြီးသွားသည်နှင့် စိတ်ထဲတွင် ကိုတံ့၍ ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

ရွှေဓားတုက်ခွန်း၏ ဤတစ်ကွက်သည် အလွန် ရက်စက် ယုတ်မာသော အကွက်ဖြစ်သည်။

ရွှေအသပြာ တစ်ထောင်သည် သိုင်းလောကသားများအား

ဆွဲဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိသော်လည်း သိုင်းလောကသားများ၏ အဆက်
မပြတ် ရန်ရှာလာမှုကို မိမိ မရပေတော့မည်။

ချွေးအောက်စွမ်း၏ စိတ်ထဲတွင် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေသော်
လည်း အပေါ်ယံ မျက်နှာကမူ တည်ငြိမ်အေးဆေးလျက် ရှိနေသည်။

“မိန်းကလေး ယန် မှီးရဲ့ လာရင်း ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”

“ရွှေအသပြာ တစ်ထောင်တန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်
များလဲဆိုတာ ကြည့်ချင်လို့ လာခဲ့တာပဲ”

“မိန်းကလေး ခုမြင်ပြီးပြီပဲ၊ နောက် ဘာများ ရည်ရွယ်ချက်
ရှိနေသေးလဲ”

“ရှင်ရဲ့ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားဖြတ်တော် အစွမ်းကို ခမ်း
သပ်ချင်သေးတယ်”

ချွေးအောက်စွမ်းက အေးတိအေးစက် အမူအရာဖြင့် ...

“မိန်းကလေးရဲ့ အလိုဆန္ဒ မပြီးမြောက်နိုင်တော့ဘူး ထင်
တယ်”

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေ့လင်မှာ မျက်လုံးမြူးကွယ်တတ်
ဖြစ်သွားပြီး ...

“ကျွန်မဟာ အမိဝမ်းတွင်းက ကျွတ်ပြီးတဲ့နောက် ခုချိန်ထိ
ကျွန်မရဲ့ ဆန္ဒတွေဟာ အမြဲတမ်း ပြည့်မြောက်ခဲ့တာမူလည်း၊ ဒီကနေ
လည်း ဣတ်ယှဉ်းလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“မိန်းကလေး တကယ်လို့ ကျွပ်ရဲ့ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓား
ဖြတ်တော် အစွမ်းကို သိရင်ရင် လေးဆယ့်ကိုးရက်ပြည့်ပြီးတဲ့နောက်
မှ တစ်ခေါက် ထပ်လာခဲ့ပါ”

“ဘာကြောင့်လဲ ...”

“ကျွပ်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှမကြားမိဘူးလား၊
တုန်းခွမ်းရဲ့ မကြည့်စားကိုတောင် တွေ့နိုင်တယ်ဆိုတော့ ကျွပ်ရဲ့
ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မိန်းကလေး ကြားကို
ကြားရမယ်”

“လုံးဝ မကြားမိဘူး”

“ဒါဆို မိန်းကလေးယန်က အရင်ခုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်ပါဦး”
မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေ့လင်မှာ ချွေးအောက်စွမ်း၏ စကား
များကို စိတ်ရှည်ဟန်မတူဘဲ ...

“ရှင်စကားတွေကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ကောင်းပြီ ... ဒါဆို ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

ချွေးအောက်စွမ်း၏ စကားဆုံးသည့်နှင့် ဓားကညှာ နှစ်ယောက်
သီမှ ဓားဆွဲထုတ်သံများ ပေါ်လာပြီး အလင်းတန်း နှစ်တန်းက
မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေ့လင်ဆီသို့ တန်းဝင်သွားကြောင်း တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

ယန်ကျွေ့လင်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ မတုန်မလှုပ်ရှိနေပြီး ဓားရှည်
နှစ်ချောင်း နီးကပ်လာသောအခါမှ လက်ကောက်ဝတ်ကို တစ်ချက်
ခါးယမ်းလိုက်ရာ ခွမ်းခနဲ အသံမြည်သွားပြီး ဓားကညှာနှစ်ယောက်
မှာ ငါးပေမျှ နောက်ဆုတ်သွားကြရသည်။

ယန်ကျွေ့လင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကမူ တစ်စက်မျှ လှုပ်ရှားခြင်း
မရှိပေ။

သုမ၏ ဘယ်ညာ လက်နှစ်ဖက်တွင် ရွှေရောင်တေား ဘဝနေ
သော ရွှေခေါင်းလောင်းတစ်ခုကို ကိုင်လျက်သား တွေ့လိုက်ရ၏။
ထို့ကြောင့် မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေ့လင်၏ သိုင်းလောက

တွင်း ရွှေခေါင်းလောင်းရှင် နာမည်ဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြားနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယန်ကျွေးလင်က တစ်ချက်တည်းသော တိုက်ကွက်ဖြင့် ဓားကညာ နှစ်ယောက်အား နောက်ဆုတ်သွားစေခြင်းမှာ တစ်ဖက်လူ၏ အတွင်းအား ကြီးမားနက်ရှိုင်းကြောင်း သိသာထင်ရှားစေလေသည်။

ကညာစင် နှစ်ယောက် နောက်ဆုတ်သွားသည်နှင့် ယန်ကျွေးလင်က ခက်ထန်စွာ မပြောလိုက်သည်။

“ငါ ယန်ကျွေးလင်ဟာ မိခင်ရဲ့ ဆုံးမခြင်းကို နာမိတဲ့အတွက် နှင်တို့ နှစ်ယောက်လို နာမည်မရှိတဲ့ လူနဲ့ မတိုက်ခိုက်လိုဘူး၊ ဒါကြောင့် နှင်တို့နှစ်ယောက် ကံကောင်းတယ်မှတ်ပါ။ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးဘေးမှာ အသာရပ်နေကြ၊ တကယ်လို့ သေချင်တယ်ဆိုရင် တံခါးအပြင်မှာရှိတဲ့ ငါ့ဥာပညာမလေးတွေကို ခေါ်ပြီး နှင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်”

ဓားကညာ နှစ်ယောက်မှာ တစ်ဖက်လူ၏ ပညာနှင့် အတွင်းအား နက်ရှိုင်းမှုကို ကိုယ်တွေ့ကြုံလိုက်ရ၍ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ကာ စကားပင် မပြောနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ဈေးဆောက်စွမ်း ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ဖက်လူအား ကျိတ်၍ ထိတ်လန့်မိသော်လည်း ဣန္ဒြေမပျက် ပြောဆိုလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးယန်... မင်းရဲ့ အတွင်းအား နက်ရှိုင်းတယ်ဆိုတာ ငါ ခိုပဲစားမိတယ်၊ မင်းရဲ့ အပြောအဆို အမူအရာတွေက တကယ် ထိပ်သီးသိုင်းသမားနဲ့ တူပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် မင်းကို ဖမ်းမီးပါရစေ၊ မင်းဟာ ဟို ရွှေအသံပြာတစ်ထောင် ချီးမြှောက်တာကို လိုချင်နေတာလား”

“ကျွန်မအိမ်မှာ ငွေကြေးအတွက် ပုပင်သောက ရောက်စရာ နည်းနည်းမှ မရှိဘူး၊ ဒီ ရွှေအသံပြာတစ်ထောင်ကိုလည်း ကျွန်မ လိုချင်မက်သောမူမရှိဘူး”

ထိုကေားကြောင့် ဈေးဆောက်စွမ်းမှာ အနည်းငယ် အံ့သြသွားကာ ...

“မိန်းကလေးက ချီးမြှောက်တဲ့ အသံပြာတစ်ထောင်ကို မလိုချင်ရင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ခု သိုင်းလောကမှာ ရွှေအသံပြာတစ်ထောင်တန်တဲ့လူဟာ သိပ်များနေမလားဆိုပြီး ကျွန်မ လာကြည့်တာပဲ၊ ဒုတိယ အချက်က”

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေးလင်က စကားဖြတ်ကာ ရွှေခေါင်းလောင်း တစ်နံ့အား တချွင်းချွင်း အသံမြည်အောင် လှုပ်ခါယမ်းပြီး ပြောလာပြန်သည်။

“ကျွန်မအနေနဲ့ ဈေးဆောက်စွမ်း သိုင်းလောကထဲမှာ ဘယ်လို လက်နက်မျိုးက ဒီညီညာညီနုတဲ့ ရွှေခေါင်းလောင်း တစ်နံ့ထက် ပိုပြီး အစွမ်းထက်မလဲဆိုတာ စမ်းကြည့်ချင်နေလို့ပဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားဖြတ်တော်ကို ဓားတကာထက် သာလွန်တဲ့ ဓားဘုရင်ရဲ့ မကြွေးရဲပေမယ့် သာမန် လက်နက်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေးယန်ရဲ့ ညီညာညီနုတဲ့ ရွှေခေါင်းလောင်းကို တစ်ပွဲလောက် ခွဲစမ်းချင်တယ်”

ဈေးဆောက်စွမ်း၏ စကားမဆုံးခင် ယန်ကျွေးလင်က ဖုတ်လုံးတစ်ချက်ဖြူကျယ်ကာ အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဓားထုတ်လိုက်ပါ”

“မိန်းကလေး၊ မသိဘူး။ ကျုပ် ချဉ်းဆောက်စွမ်းဟာ လေးဆယ် ကိုးရက်တိတိ ဓားမကိုင်ရဘူးလို့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ကတိကေား ပြောဆိုထားတယ်။ ဒီနေ့မှ သုံးရက်ပဲ ရသေးတယ်။ ကျုပ် ကတိ ဖျက်လိုမဖြစ်ဘူး။”

မိန်းမဓမ္မာလေး ယန်ကျွေ့လင်က ပေါ့ပျက်ပျက် တစ်ချက် ရယ်မောပြီး

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ကတိကေား ထားခဲ့ရတာလဲ၊ ဘယ်သူ့နဲ့ ဒီကတိကေားကို ပြောဆိုခဲ့တာလဲ”

“ကျုပ် မပြောပြချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးအနေနဲ့ အပြင်မှာ ခုံစမ်းမေးမြန်းလိုက်ရင် မခက်ပါဘူး။”

“တကယ်လို့ တစ်ခုတစ်ယောက်က ရွှင်ကို အသက်အန္တရာယ် ပြုလာရင် ရွှင်က ဓားဆွဲထုတ်ပြီး မကာကွယ်တော့ဘူးလား။”

“သိုင်းလောကသားတွေဟာ နာမည်တစ်လုံးကို အလေးထား ပြီး အသက်ရှင်ရေ သေရေကို အလေးမထားဘူး။ ဒီအတွက် ကျုပ် ချဉ်းဆောက်စွမ်းက လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ကတိဖျက်နိုင်ဘူး။”

ယန်ကျွေ့လင်က မနိုးမနို့ တစ်ချက်ရယ်ပြီး ...

“အင်း... ရွှင်ကေားက နားထောင်လို့တော့ အတော်ကောင်း ပါတယ်။ ကဲ... ကျွန်မ ခမ်းကြည့်မယ်”

ချဉ်းဆောက်စွမ်းမှာ အလွယ်တကူ ဒေါသထွက်တတ်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။

သူ့အနေနဲ့ မိန်းမဓမ္မာလေး ယန်ကျွေ့လင်၏ မျက်လုံးအနံ့မှာ တောက်ပသော အလင်းရောင်တန်းများကို ကြည့်ရင်း အတွင်းအား အလွန်မြင့်မားသူဖြစ်မှန်း ခိုပိစားမိသည်။

အကယ်၍ ဓားမဆွဲထုတ်ဘဲ လက်နက်မဲ့ ရင်ဆိုင်ခုခံလျှင် မဖြစ်နိုင်မှန်းလည်း မိတ်စားမိသည်။

ထို့ပြင် မိန်းကလေး၏ ဟန်အမူအရာနှင့် ဓကားလေသံတို့က လုံးဝ အလျော့မပေးမှန်း ထင်ရှားနေသည့်အတွက် ပဝါနီခြေင့် ရန်ပတ် နှည့်နောင် သိမ်းဆည်းထားသည့် ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားမြတ်အား ထုတ်ယူလိုက်ရသည်။

“မိန်းကလေး... ဒီမှာကြည့်၊ ဒီဓားကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ပဝါနီနေ့ အသေအချာ နှည့်နောင်ရန်ပတ်ထားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို ဒီနီပ်ချင်တဲ့ ဓကားတွေ ပြောနေရတာလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကတော့ ရှင် ဓားကိုင်တာ မကိုင်တာ အရေးမရှိဘူး။ စမ်းတော့ စမ်းကြည့်ရမယ်။ ရှင်အသက် အန္တရာယ်တွေ ချွံ့မှာ ကတိမဖျက်ဘဲ ဓားကိုင် မကိုင်ဆိုတာကို ကြည့်ရသေးတာပေါ့။”

ဓကားဆိုသည်နှင့် ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ် တစ်ချက် လှုပ်လိုက်ရာ ရွှေခေါင်းလောင်းက မိန်းမပျိုလက်ထဲမှ အချိန်ပြင်းစွာ လိုးထွက်လာတော့သည်။

ထိုအခါ မျက်စိ နှုတ် လက် အလွန် လျင်မြန်လှသော ဟိုယုံမက အနားတွင်ရှိနေသည့် မိန်ဆိုင်ယီအား ဘေးဘက်သို့ တစ်ချက် ဆွဲလိုက်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ဖက်လူ ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် ရွှေခေါင်းလောင်းမှာ ချဉ်းဆောက်စွမ်းကို တိုက်ခိုက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတို့၏ အစိုးဆီသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထူးဆန်းစွာပင် ရွှေရောင် ခေါင်းလောင်းလေးမှာ ဂုဏ်ရောင်
လေးမျိုး မားတို၏ ဓားရိုးကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန် တစ်ပတ်ဖွဲ့ လှည့်
လည်ပြီး မျက်စိတစ်ဖိုတ်အတွင်း ယန်ကျွေ့လင် လက်ထဲသို့ ပြန်
လည် ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

သို့သော် ဓားရိုးနုရာတွင် တင်းကျပ်စွာ ချည်နှောင်ရစ်ပတ်
ထားသော ပဝါနီမှာ အစိတ်စိတ်အမြှော့မြှော့ ပြန်ကွဲကျသွားတော့သည်။

ချူးဆောက်စွမ်းက ခေါင်းခါယမ်းပြရင်း...
သို့သော်လည်း သိုင်းပညာမြင့်မားဆန်းကြယ်မှုကြောင့် အနည်းငယ်
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

သိုင်းလောကထဲတွင် ပြောင်မြောက်သော လက်နက်ပုန်း ပစ်
တတ်သူ အများအပြားရှိသည်။ သို့သော် သူတို့၏ လက်နက်ပုန်း
အပြီးပိုင်းတွင် ပါးလွှာသော စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန် ခွေးသွားစိပ်များ
တပ်ဆင်ထားကြသည်။

၎င်း ခွေးသွားစိပ်များ၏ လည်ပတ်ခြင်းကို အားကိုးကာ
မိမိပစ်လိုက်သော လက်နက်ပုန်းအား မိမိထံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
လာစေရန် ပြုလုပ်ထုတ်ကြသည်။

ယခု မိန်းကလေး ပစ်လွှတ်လိုက်သော လက်သီးအရွယ်ခန့်
ရှိသည့် ရွှေခေါင်းလောင်းမှာ မည်ကဲ့သို့ မိန်းကလေးလက်တွင်း
ပြန်ရောက်သွားရသည်ကို စဉ်းစားမရနိုင် ဖြစ်နေသည်။

အထူးသဖြင့် ရွှေခေါင်းလောင်းတွင် ဣန်ထက်သည့် အရာဝတ္ထု
တစ်ခုတစ်ရာမျှ မပါရှိဘဲ ဓားရိုးတွင် တင်းကျပ်စွာ ချည်နှောင်ထား
သည့် ပဝါနီကို အစိတ်စိတ်အမြှော့မြှော့ စုတ်ပြဲသွားစေသည်မှာ စဉ်းစား
မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေ့လင်က ရွှေခေါင်းလောင်းကို ပြန်
လည် ရုပ်သိမ်းပြီးနောက် ဆက်လက်ပြောဆိုလာသည်။

"ကဲ ... ကျွန်မက ရှင့်ဓားရိုးမှာ ရစ်ပတ်ထားတဲ့ ပဝါနီကို
မြှတ်လိုက်ပြီးပြီ၊ ရှင့်က ဓားဆွဲထုတ်ပေးတော့..."

ချူးဆောက်စွမ်းက ခေါင်းခါယမ်းပြရင်း...

"ခုနက ကျုပ်ပြောထားပြီးပါပြီ၊ ပေးထားတဲ့ ကတိတစ်ခုကို
လွယ်လွယ်နဲ့ မဖောက်ဖျက်နိုင်ဘူး"

"ကောင်မလေး... ကျွန်မ နောက်တစ်ခါ တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင်
ဟော့၊ ရွှေခေါင်းလောင်းက ရင့်လည်ပင်းဆီကို ဦးတည်လာလိမ့်
မက်၊ အဲဒီအချိန်ဆိုရင် ရှင့်က ဓားဆွဲထုတ်ချင်ပေမယ့် အချိန်မမီ
တော့ဘူး"

"စိတ်သာမျှ... ကျုပ် ချူးဆောက်စွမ်းဟာ လေးဆယ့်ကိုးရက်
မပြည့်မချင်း ကတိအတိုင်း ဓားကို အသုံးမပြုဘူး"

ထိုအခါ မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေ့လင်၏ မျက်နှာမှာ အေး
ကဲကဲ ဖြစ်သွားသည်။

"တယ်ကြီးကျယ်တဲ့ လေသံပါလား၊ ကဲ ... ကျွန်မ စမ်းကြည့်
မယ်"

ဧကားသံ ဆုံးသည်နှင့် လက်တစ်ဖက် မြှောက်သွားကာ ရွှေ
ခေါင်းလောင်းသံ တစ္ဆေတစ်မျှ ဖြည့်သွားတော့သည်။

ရွှေခေါင်းလောင်းသံ အသံဖြည့်၍ ချူးဆောက်စွမ်းရှိသည့်
ပစ်လွှတ်မည်အပြု ရုတ်တရက် တံခါးအပြင်ဘက်မှ ယန်ကျွေ့လင်၏
တပည့်မ တစ်ယောက်၏ အသံ ထွက်လာသည်။

“မေလေးယန့် ... အပြင်ဘက်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မေလေးကို တွေ့ချင်လို့ အခန်းထဲ ဝင်မယ် လုပ်နေတယ်”

အပြင်ဘက်မှ စကားသံဆုံးသည်နှင့် မိန်းမပျိုလေး ယန့်ကွေ့လင်၏ ခန္ဓာကိုယ်က လှုပ်မီပြန်သည်အလား တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လှုပ်ပြန်စွာ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေသည့် မိန်းမပျိုလေး ရှောင်ရက်မေထံမှ ရယ်မောပြောဆိုသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဝိညာဉ်နှုတ် ရွှေခေါင်းလောင်းဖြည့်သံ ကြားမိလို့ ခွင့် ရောက်လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ခန့်မှန်းတာ တကယ်မှန်နေပါလား”

စကားဆိုသည်နှင့် ရှောင်ရက်မေက အခန်းထွင်းသို့ အေးအေးစွာ လျှောက်လှမ်းဝင်ရောက်လာသည်။

ယန့်ကွေ့လင်၏ မျက်လုံးအစုံမှ စူးစူးသော အလင်းရောင်တန်း နှစ်တန်းမှာ ထက်မြက်လွန်းသော ဓားနှစ်စင်းအလား ရှောင်ရက်မေ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ခိုက်ကြည့်နေရင်း ခက်ထန်စွာမေးလာသည်။

“ရှင် ... ဘယ်သူလဲ”

ရှောင်ရက်မေက ခါးညှုတ်ကာ အရိုအသေပြုရင်း ...

“ညီမက ရှောင်ရက်မေပေါ့”

“ငါ ... နင့်ကို မသိဘူး၊ နေခမ်းပါဦး၊ နင် အခန်းထဲဝင်လာတာ ချူးအောက်ခွမ်းကို ရှာတာလား၊ ငါ့ကို ရှာတာလား”

ထိုအခါ ရှောင်ရက်မေ၏ မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားကာ ...

“ရှင်ကို လာစွာစာသိ”

“ငါ့ကို ဘာကိစ္စရှိလို့ လာစွာစာသိ”

“ကျွန်မက လက်ထောက်နန်းရှင်လေး ချူးအောက်ခွမ်းကို လေးဆယ့်ကိုးရက်တိတိ ဓားမကိုင်ရဘူးလို့ ကတိကောင်း ပြောထားစေနဲ့တယ်”

“ဪ ... လက်သေတံတော့ ချူးအောက်ခွမ်းနဲ့ ကတိပြုခဲ့တာ နင်ခြစ်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မပဲ၊ ဒါကြောင့် ရှင်ကို သတိပေးစကား တစ်ခွန်း ပြောချင်တယ်၊ အကောင်းဆုံးက ရှင်က ချူးအောက်ခွမ်းကို ကတိမောက်ဖျက်အောင် ဓားထုတ်သုံးဖို့ အတင်းအကျပ် မမိန့်ပဲ မေချင်ဘူး”

ထိုအခါ ယန့်ကွေ့လင်၏ မျက်လုံးအစုံမှ အေးစက်စက် အလင်းရောင်တန်းများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ရှောင်ရက်မေအား အတန်ကြာ ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“မင်း အခန်းထဲဝင်လာတာ ငါ့ကို ဒီစကား ပြောဖို့ပဲလား”

“ရှင်အနေနဲ့ ကျွန်မကို အထင်မလှုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မနဲ့ ကိုယ်တော်လေး ချူးတို့ဟာ လေးဆယ့်ကိုးရက်တိတိ ဓားမကိုင်ဖို့ ကတိစကားထားခဲ့ကြတယ်၊ ကိုယ်တော်လေးချူးကလည်း စကားအတိုင်း ကတိတည်ခဲ့တယ်၊ ဒီအတွက် ကျွန်မက သူ့ရဲ့လှိုဖြိုရေကို စောင့်ရှောက်ပေးရမယ်”

မိန်းမချောလေး ယန့်ကွေ့လင်က ဂရုမစိုက်သော လေသံဖြင့်

“နင့်လေသံက တယ်ကြီးကျယ်နေပါလား၊ တကယ်တော့ ချူးအောက်ခွမ်းရဲ့ အသက်ကို ခြေယူမယ်ဆိုရင် တကယ်တမ်း နင့်က သူ့ကို မစောင့်ရှောက်နိုင်ပါဘူး”

“ရှင်ဟာ တကယ်ပဲ လက်ထောက်နန်းစွင်လေးကို အသေကြံတော့မှာလား။”

“ဒီကိစ္စက ငါ့ကိစ္စပဲ။ နှင်မေးဖို့မလိုဘူး။”

မိန်းမပျိုလေး ရှောင်ရက်မေမှာ ခေါ်သမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ တင်မာဓကထန်စွာ ပြန်လှန်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“အင်း... နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာတဲ့အထိ ယန်မိသားစုရဲ့ ဝိညာဉ်နုတ် ရွှေခေါင်းလောင်းဟာ သိုလှောင်ထားတာမှာ ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့တယ်။ ရှင်ဟာ ဒါကြောင့်လည်း ဒါလောက်ထိ ဂိုဏ်းရုဏ်းကားတာ ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တော်လေး ချူးအောက်စွမ်းရဲ့ အသက်အန္တရာယ် လုံခြုံရေးအတွက် ကျွန်မ အစွမ်းကုန် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမယ်။ ကဲ... ရှင် ကျွန်မကိုသာ အလွင် တိုက်ခိုက်ပေတော့...”

ထိုအခါ ယန်ကျွေလင်က ချက်ချင်း ရှောင်ရက်မေအား မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာမှ တစ်ဖက်သို့ ကျောပေးလိုက်ရင်း မေးလာသည်။

“ငါ ယန်ကျွေလင်ဟာ တစ်သက်လုံး မိဘရဲ့ ကောင်းကုန်းထောင်လာခဲ့တဲ့အတွက် နာမည်မရှိတဲ့လူနဲ့ လုံးဝ မတိုက်ခိုက်နိုင်ဘူး။ နင့် ဘွဲ့နာမည် ပြောစမ်း။”

“ကျွန်မ အမျိုးအနွယ်က ရှောင်အမျိုးအနွယ်၊ နာမည်က ရက်မေ၊ ရှင်ကို စေတနာတည်ကာ ပြောပြပြီးပြီ။”

“အဲဒီနာမည် သုံးလုံးဟာ အလေးချိန် သိပ်မစီးသေးဘူး။”

“ဒါဆို ရှင် ကျွန်မဘက်လှည့်ပြီး တစ်ချက်ကြည့်ပါ။”

ထိုကောကြောင့် မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်မှာ အနည်းငယ် ခိုးစိမ့်သွားသော်လည်း နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရှောင်ရက်မေက ဘယ်လက်ငါးချောင်းကို ကော့လန်မြန်ကားထားပြီး ညာလက်ကိုမူ လက်သီးဆုပ်ထားကာ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကည်း ထောက်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့အပြင် ရှောင်ရက်မေ၏ မျက်လုံးအစုံမှ ထူးဆန်းသော အလင်းရောင်တန်းနှစ်ခုက တစ်ဖက်လူအား ဖြည့်သွားစေသည်။ ထိုအခါ ယန်ကျွေလင်၏ စိတ်ထဲ၌ လန့်သွားပြီး အေးစက်စက် ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဪ... လက်သေတံတော့ နင်းက လက်ချောင်းလက်ဝါးနဲ့ သိုင်းပညာရှင်ရဲ့ နောင်လာနောက်သားကိုး။ ဒါကြောင့် နင့်လေးသိလောက်ကြီးကျယ်နေတာ ဖြစ်မယ်။”

ထိုကောကြောင့် ချူးအောက်စွမ်း၏ စိတ်ထဲ၌ ကျိတ်၍ ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားမိသည်။

“အင်း... လက်ချောင်း လက်ဝါးသိုင်းနဲ့ သိုင်းပညာရှင်ရဲ့ နောင်လာနောက်သား ဆိုပါလား။ ငါတို့ ချူးအမျိုးအနွယ်နဲ့များရန်ပြီးရန်နဲ့ ခြံခံလေသလား မသိဘူး။ တစ်ချိန်က လက်ချောင်းလက်ဝါးနဲ့ သိုင်းပညာရှင် ခနီးမောင်နှံတို့ဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ အတော်ကို ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ယန်မိသားစုရဲ့ ဝိညာဉ်နုတ် ရွှေခေါင်းလောင်းကိုတော့ ငါ မကြားခဲ့ဖူးဘူး။”

ချူးအောက်စွမ်း စိတ်တွင်းမှ တွေးတောနေရင်း မိန်းမပျိုလေး နှစ်ယောက်တို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကို အသွားကြည့်ရနေသည်။

ရှောင်ရက်မေသည် ဘယ်ညာ လက်အနံ့ခံကာ ပန်းခေါင်းစက် လက်ဝါးသိုင်းနှင့် လက်တစ်ချောင်း သိုင်းကွက်ဟန်ဖြင့် ထုတ်လိုက်ရာ ယန်ကျွေလင်အား အနည်းငယ် ဖြည့်သွားစေတော့သည်။

ရောက်ရက်မေး၏ မျက်လုံးအနံ့ အေးစက်စက် အလင်းရောင်များကို ရုပ်သိမ်းပြီး ညင်သာစွာ ပြောဆိုလာသည်။

“ရောင်နဲ့ ယန်မိသားစုဟာ ထိပ်တိုက် မဆုံဆည်းခဲ့ကြဘူး။ ဒါပေမယ့် အချိန်စောတာ ဝန်ကုန်ကျတာကလွဲပြီး တစ်နေ့တော့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရမှာ မလွဲဘူး။ အဲ... အခု အခြေအနေပျိုးမှာတော့ မတိုက်ခိုက်သင့်ဘူးလို့ ကျွန်မ ယူဆတယ်။ ဒါကြောင့် ချွင် ဒီက ထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်မ ချောင်ဖျေပြောဆိုချင်း ယ်”

ထိုအခါ ယန်ကျွေလင်၏ မျက်နှာပြင်တွင် မာနကြီးခြင်း အမူအရာများ မရှိတော့သော်လည်း ကြောက်ရွံ့ခြင်းအမူအရာလည်း မရှိပေ။

“ဘာကြောင့် ဒီအချိန်မှာ မတိုက်ခိုက်သင့်တာလဲ”

“ဒီအချိန်မှာ တိုက်ခိုက်လောက်အောင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မမှာ အကြောင်းမရှိဘူး။ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရင်လည်း ရောင်နဲ့ ယန်မိသားစုတို့ နာမည်ပဲ ထိခိုက်စွန့်မယ်”

“နင့် စကားကြားရတာ တိုက်ခိုက်ရမှာ ကြောက်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်”

ရောက်ရက်မေး၏ မျက်နှာက အေးစက်တင်းမာသွားကာ...

“ကောင်ပြီ... ချွင် ဒီလိုပြောလာမှတော့ ရှင်ရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကို ကျွန်မ စောင့်ကြည့်နေပါ့မယ်”

“အေး... ငါ ဒီမြို့ကို လာခဲ့တာ နာမည်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ယှဉ်ပြိုင်၊ ဒီအခွင့်အရေးကို ငါ လက်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နှင် သတိထားပေးတော့...”

စကားမဆုံးခင်မှာ ယန်ကျွေလင်၏ ညှာလက်ဝါးက ခုတ်တခုကို အပေါ်သို့ ပြောက်တက်သွားသည်။

ထိုစဉ် လူရိပ်တစ်ရိပ် အိပ်မန်းပြတင်းပေါက်မှ ကြယ်ကြွေသည့်အလား ရိပ်ခနဲ ခုန်လွှားဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လူရိပ်၏ ခုန်လွှားဝင်ရောက်လာမှုနဲ့မှာ ကြယ်ကြွေသကဲ့သို့ လျှင်မြန်လွန်းရကား လူရိပ်သည် ကွဲစွာ မပြင်ရပေ။

လူရိပ်မှာ ချွေးအေးကလေး၏ အိပ်မန်းအတွင်းသို့ ဖြေဖြူးကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်သောအခါမှာ လူရိပ်မှာ ရောင်ရက်မေး၏ အသွားပန်းခြောက်ခက်မယ် ယီစင်ရှန် ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ရောင်ရက်မေးမှာ ထူးဆန်းသော ရောဂါတစ်ခုကြောင့် သိုင်းပညာများ လုံးဝကျယ်ပျောက်သွားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ဖက် ရန်သူကို သိုင်းကြက်ပုံစံဖြင့်သာ ခြိမ်းခြောက်နိုင်ပြီး တကယ်တမ်း တိုက်ခိုက်လာလျှင်မူ ယန်ကျွေလင်အား မည်သို့မျှ ယှဉ်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် အသွားဖြစ်သူ ပန်းခြောက်ခက်မယ် ယီစင်ရှန်က မလွဲမရှောင်သဘာ် ဝင်ရောက်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ယန်ကျွေလင်က အသွားကြီးအား အေးစက်စက်လေသံဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အသွားကြီး... ရှင် ဘယ်သူလဲ”

အသွားကြီး ယီစင်ရှန်က ဖြူမွှေးနေသော မျက်နှာနှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့ ပင့်တင်ရင်း...

“ငါဟာ ပန်းခြောက်ခက်မယ် နတ်သမီး ယီစင်ရှန်ဆိုတာပဲ”

www.burmeseclassic.com

ထိုစကားကြောင့် ယန်ကျွလင်၏ မျက်နှာက တစ်မျက်
ပျက်သွားကာ ...

“ဪ... နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ ရှေးပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးပါ
လား၊ ဘာလဲ ... ရှင်က ရှင်မြေးနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ကျွန်မကို တိုက်
နိုက်မလို့လား”

ယန်ကျွလင်၏ မာနကြီးလွန်းသော စကားတစ်ခွန်းကြောင့်
အခန်းတွင်းရှိ လူများမှာ ထိတ်လန့် အံ့သြသွားကြသည်။

သို့သော် အဘွားကြီး ယီစင်ရှန်ကမူ ဒေါသ ပိုမိုထွက်လာ
ကာ ...

“ဓါတိတ်မ ... နင် သိပ်မကြီးကျယ်နဲ့၊ နင့်စကားကြောင့်
ငါက နင့်ကို မညှာတာနိုင်တော့ဘူး”

ယန်ကျွလင်က ဟွန့်ခနဲ အသံတစ်မျက်ပြုရင်း ...

“အဘွားကြီး ရှင် နားလည်ထားစို့က ကျွန်မနဲ့ ရှင်မြေး
ရှောင်ရက်မေတို့ တစ်ယောက်ချင်း တိုက်နိုက် ယှဉ်ပြိုင်ကြမလို့ပဲ၊
ယန်ကျွလင် နှစ်မိသားစုရဲ့ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်တာကို ရှင်ဘေးက
အသာကြည့်နေစမ်းပါ”

ထိုစကားကြောင့် အဘွားကြီး ယီစင်ရှန်၏ ဦးခေါင်းမှ ခြံ
မွေးနေသော ဆဲပတ်တစ်ဆုပ်မှာ ထောင့်ထလာမတတ် ဒေါသထွက်
သွားရ၏။

“ဓါတိတ်မ ... ငါ့မြေး ရက်မေဟာ လက်တစ်ဖက်က သူ့
မိခင်ရဲ့ ပန်းခြောက်ခက်လက်ဝါး လှေကျင့် အောင်မြင်ထားတယ်၊
ကျွန်လက်တစ်ဖက်က သူ့မခင်ရဲ့ လက်တစ်ချောင်း သိုင်းပညာကို
လှေကျင့်အောင်မြင်ထားတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်က တစ်ယောက်တည်းနဲ့

နက်နဲတဲ့ သိုင်းပညာနှစ်မျိုးကို ငါ့မြေး ဘတ်မြောက်ထားတယ်၊
နင့်လို့ ဖွဲ့နဲ့မခင်တဲ့ ဓါတိတ်မဟာ သူ့ရဲ့ တိုက်ခိုက်ဖို့ မကောင်းဘူး၊
နင် တကယ်လို့ အသက်ရှင်ရတာ ငြီးငွေ့နေတယ်ဆိုရင် ငါ့ရဲ့
ပန်းခြောက်ခက် လက်ဝါးသိုင်းကွက် အနည်းအကျဉ်းလောက်နဲ့ နင့်
ကို ပြုစုဖို့ လုံလောက်နေတယ်၊ ကဲ ... တက်လာခဲ့တော့”

ပန်းခြောက်ခက် နတ်သမီး ယီစင်ရှန်၏ ပန်းခြောက်မယ်
လက်ဝါး သိုင်းပညာဖြင့် သိုင်းလောကတွင် နာမည်ကြီး ထင်ရှား
လာခဲ့သည်။

သူ့လက်ဝါးအစုံဖြင့် မည်သူများပြားသော သိုင်းသမားများကို
သုတ်သင်စေမှုမှန်းလာခဲ့သည် မသိရပေ။

သူမ၏ အသက်အရွယ်နှင့် စကားသံမှာ အလွန်လွန်းပေ။

သို့သော် ယန်ကျွလင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ကြောက်ရွံ့တုန်
လှုပ်ခြင်း အရိပ်အယောင် အနည်းငယ်မျှမရှိဘဲ တည်ငြိမ်စွာ ပြော
ဆိုလာသည်။

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မလို့ နုပျိုငယ်ရွယ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်
ယောက်က အသက်အိုမင်းရင့်တော်နေတဲ့ ရှင်လို့ အဘွားကြီးကို
အနိုင်ကျင့်တယ်လို့ အများရဲ့ ပြောဆိုခြင်းကို မခံချင်ဘူး၊ ဒီတော့
ရှင်အမြန်ဆုံး ဘေးဖယ်နေပါ၊ နို့မဟုတ်ရင် ရှင်ရဲ့ လက်တစ်ဖက်
ကို ခြိတ်ပစ်ရမယ်”

ပန်းခြောက်ခက်မယ် အဘွားကြီး ယီစင်ရှန်မှာ ဒေါသ အရှိပ်
တည်းနိုင်ဘဲ လက်ဝါးနှစ်ဖက် ပြိုင်တူ မြှောက်လိုက်ပြီး ညှင်းထန်
သော လက်ဝါးရိုက်မျက်ဖြင့် အဆက်မပြတ် နှိပ်စက်နေတော့သည်။

ဘေးတွင် ရပ်ကြည့်နေသည့် ချဉ်းအောက်စွမ်း အနေနှင့် ပန်းခြောက်ခက်မယ် အဘွားကြီး၏ လက်ဝါးအနံ့ မြောက်တက်လာပုံမှာ ကြီးမားသော ပန်းပင်ကြီးမှ ပန်းများ မြေသို့ ကြွေကျလာသကဲ့သို့ အဘွားကြီး၏ ပန်းခြောက်ခက်လက်ဝါးစိပ်များမှာ ထက်မြက်သော လေလှိုင်းအားများနှင့် ယန်ကျွေလင်ဆီသို့ တိုးဝင်ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

အဘွားကြီး ယီစင်ရှန်၏ တိုက်ကွက်မှာ အိုမင်းလေလေ အရွမ်းထက်လေလေ ရှိနေတော့သည်။

ယန်ကျွေလင်ကမူ စိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာထားပြီး အဘွားကြီး၏ လက်ဝါးအတွင်းအား လေလှိုင်းနှစ်ခု ရောက်ခါနီးသည် အထိ တောင့်ဆိုင်းပြီး ရုတ်တရက် ထိုင်ချလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း လက်နှစ်ဖက်အပေါ်သို့ ရုတ်တရက် မြောက်လိုက်ရာ ပြင်းထန်သော လေလှိုင်းနှင့် ရွှေခေါင်းလောင်းတို့ ထိခိုက်မိသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

ထိုအခါ ပြင်းထန်သော လေလှိုင်းအားများ ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

အခန်းတွင်းရှိ လူများအားလုံးပင် ထိတ်လန့် အံ့ဩသွားကြရ၏။ ထိုအထဲတွင် ပန်းခြောက်ခက်မယ် အဘွားကြီး ယီစင်ရန်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

ယန်ကျွေလင်က ဂရုမစိုက်သည့်အလား ရယ်မောပြောလိုက်သည်။

“အဘွားကြီး ... ရှင်ရဲ့ ကျော်ကြားလှတဲ့ ပန်းခြောက်ခက်မယ်

လက်ဝါးသိုင်းဟာ ကျွန်မ ယန်ကျွေလင်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ဖို့ မတန်သေးပါဘူး။ ဒီတော့ လက်တစ်ချောင်း သိုင်းပညာပါ ပိုတတ်တဲ့ ရှင်ရဲ့ မြေးလေးကိုပဲ ကျွန်မနဲ့ ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ခိုင်းပါ။”

အဘွားကြီး ယီစင်ရှန်အနေနှင့် တစ်ဖက်လူ၏ ကောင်းကို အထင်သေးခဲ့ခြင်း မရှိတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ပန်းခြောက်ခက် လက်ဝါးသိုင်းကွက်များထဲမှ နက်နဲ ရက်စက်သော သိုင်းကွက်ဖြစ်သည့် ပန်းခြောက်ခက် နှင်းတောတိုး အကွက်ကို ထုတ်နှုတ်အသုံးပြုလိုက်ရတော့သည်။

သို့သော် ဤတိုက်ကွက်မှာလည်း အောင်မြင်ခြင်း မရှိ၍ စိတ်ထဲတွင် နိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားကာ ‘ပန်းခြောက်ခက် ပန်းအလှ ကျွန်မနဲ့အလှများကို ခုံးကွယ်ခြင်း’ တိုက်ကွက်ဖြင့် ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

ယန်ကျွေလင်က တစ်ဖက်လူ၏ တိုက်ခိုက်ချက်အား မထိမဲ့ ပြင်ဟန်ပြုကာ ရယ်မော၍ပင် တိုက်ခိုက်လိုက်သေးသည်။

သို့သော် သူမ အရပ်မဆိုးပင်မှာပင် ယီစင်ရှန်၏ ဘယ်လက်ဝါးက ရုတ်တရက် တစ်ချက်လန်တက်သွားကာ လျှပ်စီးလက်သကဲ့သို့ လျှင်မြန်သော အပြောင်းအလဲများ ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲလာတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်း ပန်းခြောက်ခက် ဒုတိယအကြိမ် ပွင့်ခြင်း တိုက်ကွက်ကို ခိုက်ထုတ် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းလက်ဝါး လေလှိုင်းအား သုံးခုမှာ မတူညီသော အရပ်သုံးခုဆီမှ ယန်ကျွေလင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ခုခည်ဦးတည်သွားတော့သည်။

ယန်ကျွေလင်မှာ အသက်ငယ်ရွယ် နုပျိုချောမောပြီး ဟန်ပန် အမူအရာ ကြီးမားသည့်အပြင် ပညာရှင်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ဤတစ်ကွက်ကိုမူ ယန်ကျွေလင်မယူ စိတ်မထိန်းနိုင်လောက်အောင် ခိုးရိမ် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

ခန္ဓာကိုယ် အမြန်ဆုံး နှိမ့်ချကာ ရွှေခေါင်းလောင်း ရှိနေသည့် ဘယ်ညာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အပေါ်သို့ စုစည်းမြှောက်တင်လိုက်၏။

“ဇွင်... ဇွင်”

ရွှေခေါင်းလောင်းသံ တဇွင်ဇွင် ပြည်သွားကာ အဘွားကြီး ယီစင်ရှန်ရှိရာသို့ တိုက်ရိုက်ဝင်သွားပြီး အရေးပါသော သွေးကြောကွက် နှစ်နေရာကို ခြိမ်းခြောက်လာတော့သည်။

အဘွားကြီး ယီစင်ရှန်ကလည်း ချက်ချင်း တိုက်တွက်ကို ရုပ်သိမ်းကာ အပေါ်သို့ နှန်ရှောင်လိုက်ရသည်။

ထိုအခါမှ ရွှေခေါင်းလောင်း နှစ်လုံးက အဘွားကြီး ခြေတောက်အောက်ဆီမှ ပွတ်ကာသီကာ ဖြတ်ကျော်ထွက်သွားပြီး ယန်ကျွေလင် လက်ထဲ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

ယန်ကျွေလင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရုတ်တရက် ရုတ်ခက်တော့မည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်လာပြီး အဘွားကြီးအား လှမ်းအော်သတိပေးလိုက်သည်။

“အဘွားကြီး... ဒီတစ်ကွက်ကို သတိထား”

ထားဆိုသည့် စကားထစ်လုံး မထွက်ခင်မှာပင် အပြာရောင် အလင်းတန်းတစ်ခု ရုတ်တရက် အခန်းတွင်း ဝင်ရောက်ဖြတ်သန်းလာပြီး ယန်ကျွေလင်ရှေ့တွင် ခြေစုံရပ်နေလိုက်သည်။

ရောက်လာသူမှာ တစ်နေကုန် လုပ်ကောင်နှင့် လက်တွင် အမြဲမပြတ် ထားလေ့ရှိသော လူငယ်လေး ကျွေးစင်ဟန်ပန် ဖြစ်တော့သည်။

ယန်ကျွေလင်၏ သမင်မူတ်လုံးက တစ်ချက်ဖြူးကျယ်သွားကာ လှမ်းအော်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကျွေးစင်ဟန် ရှင်လည်း ပြတင်းပေါက်က ဖြတ်ပြီးဝင်လာတာဆိုတော့ ဟိုအဘွားကြီးနဲ့ တစ်ကွက်တည်းလား”

အမေးစကားကြောင့် ကျွေးစင်ဟန်မှာ အနည်းငယ် ကြောင်တက်တက် ဖြစ်သွားကာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောဆိုလိုက်၏။

“ဟင် ... မိန်းကလေးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွပ်ကို သိနေတာလဲ”

“တစ်ခေတ်မှာ တစ်ယောက် ထွန်းပေါက်ကျော်ကြားတဲ့ ဆေးဝိဇ္ဇာကြီးရဲ့ နောင်လာနောက်သားဆိုတော့ ဘယ်မသိဘဲ ခို့ပါမလဲ၊ ထပ်ပြီး ရှင့်ကို ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီနှစ်ရက်အတွင်း ရှင်ဝင်ရောက် ဇွက်မက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေ သိပ်များနေပြီ၊ အထူးသဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးရဲ့ နားမည်ကြီး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီဆိုတာ ရှင် သတိထားမိရဲ့လား၊ တကယ်လို့ ကျွန်မ ကိစ္စကို ရှင် ဝင်ဇွက်မယ်ဆိုရင် ရှင့်အတွက် ကောင်းကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ယန်ကျွေလင်၏ စကားက နားထောင်၍ မကောင်းသော်လည်း သူမအနေနှင့် ကျွေးစင်ဟန်အပေါ် အကန့်အသတ်ရှိကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။

ကျွေးစင်ဟန်က ယန်ကျွေလင်၏ စကားကြောင့် အနည်းငယ် ဖွပ် ခိုးရိမ်ခြင်းမဖြစ်ဘဲ ရယ်မောပြောဆိုလာသည်။

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တက သူများကိစ္စကို ဝင်စွက်ဖက်တာယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ အကန့်အသတ် ရှိပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ မိန်းကလေးက ဘာဖြစ်လို့ ပန်းခြောက်ခက် နတ်သမီးနဲ့ တိုက်ခိုက်နေရတာလဲ”

ယန်ကျွေးလင်လ ဂျောက်ရက်မအား လက်ညှိုးထိုးပြတာ ...

“ဟိုအသွားကြီးက သူ့စုံမိဖူးမကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့အတွက် ကျွန်မက သူ့ကို ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေရတာပါပဲ”

“မိန်းကလေးက ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်ရက်မမကို တိုက်ခိုက်ရတာလဲ”

“သူ ချူးအောက်စွမ်းကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့အတွက် ဖြစ်တယ်”

ထိုအခါ ကျွေးစင်ဟန်မှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီး

“မိန်းကလေးယန် ချူးအောက်စွမ်းကို ဘာဖြစ်လို့ ရွာချွေ တိုက်ခိုက်ရတာလဲ”

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေးလင်က စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော စာရွက်စာတမ်းကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ...

“ဆီဒီစားပွဲပေါ်က စာရွက်ကို ရွတ်ကိုယ်တိုင် ဖတ်ကြည့်ပေတော့”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ ရွှေစား တွက်ုံးစွန်းဟု နာမည်ရေးထိုးထားသော ခေါင်းစဉ်ကို ဖတ်ပြီး စိတ်ထဲတွင် လှုပ်ရှားသွားမိသည်။ သို့သော် မျက်နှာအမူအရာ မပျက်စေဘဲ ရယ်မောပြောဆိုလာ၏။

“ဪ... မိန်းကလေးယန်က ရွှေအသပြာ တစ်ထောင် ချီးဖြင့်တာကို မက်မောလို့ လာခဲ့တာလား”

“ကျွေးစင်ဟန် ရှင်ရယ်စရာတွေ သိပ်ပြောမနေနဲ့၊ ကျွန်မမှာ ရွှေငွေ ပစ္စည်းအတွက် စိတ်ဆင်းရဲစရာ တစ်စက်မှ မရှိဘူး၊ မျက်စိထဲလည်း ထည့်မထားဘူး”

ကျွေးစင်ဟန်က မျက်နှာနှစ်ဖက် တွန့်တက်ရင်း...

“အင်း ... ဒါဆို ထူးဆန်းသွားပြီး ချီးမြှောက်တာကို မမက်မောဘူးဆိုရင် ချူးအောက်စွမ်းကို ရှာပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျွေးစင်ဟန် ရှင် သေသေချာချာ နားထောင်၊ သိုင်းလောကမှာ ရွှေအသပြာ တစ်ထောင်တန်တဲ့လူ သိပ်မများလှဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မအနေနဲ့ ချူးအောက်စွမ်းဟာ ဘယ်လိုလူစားချီးမြှင့်တယ်ဆိုတာ ကြည့်ချင်လို့ပဲ၊ နောက်ပြီး နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဂုဏ်ရောင် လေးမျိုးစားမြက်တော်ရဲ့ အစွမ်းကို သိချင်လို့လည်း ဖြစ်တယ်”

ယန်ကျွေးလင်၏ ထူးဆန်းသော စကားကြောင့် ကျွေးစင်ဟန် ...

“မိန်းကလေးယန် ... မင်းကို ကျွန် စကားအနည်းငယ် ပြောချင်တယ်၊ ယန်အမျိုးအနွယ်ရဲ့ ခဲတိုက်မှာ ထူးချွန်ချက် သုံးခုရှိတယ်၊ ပထမအချက်က ယန်အမျိုးအနွယ် မိန်းမအားလုံး အလွန်လှပချောမောကြတယ်၊ နောက် ယန်အမျိုးအနွယ် မိန်းမတွေဟာ စည်းကမ်းကို အင်မတန် ရိုသေလိုက်နာကြသတဲ့ ဖြစ်တယ်၊ ယန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟာ ခဲတိုက်အပြင်ထွက်ပြီး ကိုယ်ချစ်တဲ့ ယောက်ျားကို မရရှာရဘူး၊ ခဲတိုက်အတွင်းကို ဝင်လာပြီး ထုံးတမ်းစဉ်းစားအရ မိန်းမတောင်းရမ်းရတယ်၊ နောက် အထူးခြားဆုံး အချက်တစ်ချက်က ယန်မျိုးဆက်ရဲ့ သားသမီးအားလုံးဟာ အမေမျိုးအသံ လိုက်ရတယ်၊

အဲ... ယန်ရဲတိုက်ရဲ့ တတိယ အထူးခြားဆုံးအချက်ကတော့ မင်းတို့ရဲ့ အမြင့်ဆုံး သိုင်းပညာဖြစ်တဲ့ ရွှေခေါင်းလောင်း သိုင်းပညာဟာ အတော်ကို အခွမ်းထက်ပါမယ်၊ ထူးချွန်ချက် သုံးချက်ရှိတဲ့ အတွက် မိန်းကလေးဟာ ဂုဏ်ယူလောက်ပါပေတယ်လို့ပေးမယ်...”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ စကားပြတ်ကာ ယန်ကျွေးလင်အား အက်စတ်ကြည့်စွဲပြီး ဆက်ပြောပြန်သည့်။

“မိန်းကလေးဟာ မာနကြီးခြင်းကို မရှောင်ရှားနိုင်ခဲ့ဘူး၊ အထူးသဖြင့် မင်းတို့ရဲတိုက်က မိန်းကလေးတွေဟာ အဲဒီ ထူးချွန်ချက်တွေကို အားကိုးပြီး အလုပ်လုပ်ရာမှာ မဆင်မခြင် လုပ်ခဲ့တယ်၊ စုလည်းကြည့်လေ ... ရွှေဘေးတုန်းစွန်းရဲ့ ကြေညာစာရွက်ကို ကျွန်တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖု ချွေပပြောဆိုမယ်၊ တကယ်တော့ ညီတော် ချွေဆောက်စွမ်းဟာ စကားရန်နန်းရဲ့ လက်ထောက်နန်းရင်သာ ဖြစ်တယ်၊ သိုင်းလောက် ခိုလှုံကျွန်းမိုးတယ် ထားပြီး၊ အဲဒီ တရားမဟာ နန်းရင်သောင်မေ့ပဲ ဖြစ်သင့်တယ်၊ ညီတော် ချွေဆောက်စွမ်းကို ဒီလို မစွပ်စွဲသင့်ဘူး”

ယန်ကျွေးလင်က ဟင့်ခနဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့ရယ်ကာ ...

“ကဲ... ရှင်စကားကို ဆက်စမ်းပါဦး”

“သိုင်းလောကသားတွေကို ညီတော် ချွေဆောက်စွမ်းက ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး အခွမ်းထက်တယ်ဆိုတဲ့ ဓားနဲ့ အနိုင်ကျင့်တယ်ဆိုတာ ခိုပြီး လိမ်ညာစွပ်စွဲတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ညီတော် ချွေဟာ သူ့ရဲ့ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားနဲ့ ဒီမြို့တွင်းမှာ ဓားစွမ်းမပြနေဘူး၊ နေစမ်းပါဦး... ကျွန် မရှင်းလို့

မေးပါရစေ၊ ဒီဂုဏ်ရောင် လေးမျိုးဓားနဲ့ အနိုင်ကျင့်တယ်ဆိုတာ ရွှေဘေးတုန်းစွန်းက ဘာကို ကိုးကားပြီး ပြောဆိုစွပ်စွဲတာလဲ”

ထိုအခါ ယန်ကျွေးလင်၏ မျက်နှာအမှူအရာမှာ အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုအခါမှ ကျွေးစင်ဟန်က ဆက်လက်ပြောလာပြန်သည်။

“ရွှေဘေးတုန်းစွန်းဟာ သူ့ကိုယ်သူ အိုမင်းရင့်ရော်နေပြီး သူ ဟာ ချွေဆောက်စွမ်းနဲ့ သိုင်းပညာချင်း မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုတာ အလကား သက်သက် လိမ်ညာတဲ့ စကားပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ယန်ကျွေးလင်က ကျွေးစင်ဟန်အား ဝေးမြန်းလာသည်။

“ဒါဆို တုန်းစွန်း၊ ဒီလိုလုပ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”

“ဘာလဲဆိုတော့ တမင်သက်သက် ယုတ်မာတဲ့ အကြံအစည် တစ်ရပ်ပဲ ဖြစ်တယ်၊ တခြားမကြည့်နဲ့၊ မိန်းကလေးယန်ဟာ ရွှေဘေးတုန်းစွန်းရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲကို တိုးဝင်မိတဲ့ ပထမဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးကို အလုပ်တစ်ခု လုပ်တဲ့အခါ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မဆင်မခြင် လုပ်တယ်လို့ ကျွန်အနေနဲ့ ပြောရတာပေါ့”

“ရှင်ပြောတဲ့ ထောင်ချောက်ဆင်ကယ်ဆိုတဲ့ အကြံအစည် စကားကို ကျွန်မ နားမလည်ဘူး”

“ရွှေဘေး တုန်းစွန်းဟာ ညီတော် ချွေဆောက်စွမ်းနဲ့ ဘာလို့ ရန်ငြိုးရန်စ ခိုတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်လည်း မသိဘူး၊ လိမ်ပေးမယ် ညီတော် ချွေဆောက်စွမ်း ဒီမြို့ကို ရောက်လာပြီး ကတည်းက

၁၉၀ ● ဘုန်းကြွယ်

တုကုံးစွန်းဟာ ဈေးအောက်ခွမ်းကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ကြံခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ ဒီကိစ္စကို သိတာ ကျွန်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ သိုင်းလောကထဲမှာ ရွှေငွေ မလိုချင်တဲ့ လူတွေ များပေမယ့် အချောင် နာမည်ကြီးချင်သူတွေကတော့ အင်မတန် ပေါများကြတယ်။ တကယ်လို့ ညီတော်ဈေး လုပ်ကြံစံနံရရင် ရွှေစားတုကုံးစွန်းအတွက် အနုစာယံကြီးတစ်ခု ပြေငွင်းပေးလိုက်သလို ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ရဲ့ ရွှေအသပြာတစ်တောင်ဟာ ဘာအရေလဲ။

ကျွန်းစင်ဟန်က ခေတ္တ စကားဖြတ်ပြီးမှ ဆက်လက်ပြောဆိုပြန်သည်။

“နောက်ဆုံး ညီတော် ဈေးအောက်ခွမ်းဟာ သူ့ကို ရန်ပြုလာတဲ့ လူတွေကို ခုခံတိုက်ခိုက် ချေမှုန်းရမယ်ဆိုတော့ ရန်တွေ ပိုများလာပြီး သိုင်းလောကကို အုပ်ချုပ်ချင်တဲ့ နာမည်ဆိုးလည်း အလိုလို ထွက်လာမယ်။ အဲဒီအခါ တုကုံးစွန်းဟာ ဝမ်းသာကျေနပ်နေတော့မှာပေါ့။”

ကျွန်းစင်ဟန်၏ ရည်လျားလှသော ရှင်းလင်းစွက်စကားများကြောင့် ယန်ကျော့လင်မှာ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်နေရုံမျှမက အဘွားကြီး ယီစင်ရွန်နှင့် ဈေးအောက်ခွမ်းကိုယ်တိုင်ပင် သဘောမပေါက်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

အမှန်တွင်မူ မိမိ၏ ကိစ္စများအား ကျွန်းစင်ဟန်က ဤအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေလျှင်လည်း ဖြစ်သည်။

ယခုမှ သူ့ပါးစပ်ကို အားကိုးပြီး လျှာနှင့်ရင်းရသော တိုက်ပွဲအား ပြောဆိုတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

မာန်တိုင်းစား(စာစဉ်-၂) ● ၁၉၁

သူ့အတွက် ဘာမျှအကျိုးမရှိပေ။

အကယ်၍ မပြေမလည် ဖြစ်ခဲ့ပါက ပြဿနာပင် တက်ပေလိမ့်မည်။

ထိုစဉ် သိပ်ခန်းအပြင်ဘက်မှ လှမ်းဆော်ပြောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သိုင်းလောကကို ခိုးဖိုးချင်သူ ဈေးအောက်ခွမ်း အပြင်ဘက် ထွက်လာပြီး စကားပြောလှည့်ပါ။”

ထိုစကားသံကြောင့် ကျွန်းစင်ဟန်က သဘောကွသွားကာ ရယ်မောပြောဆိုလာသည်။

“မိန်းကလေးယန်... ဒုတိယအသုတ် တပ်ရောက်လာပြန်ပြီ။ ဒီကနေ့ တည်းခိုဆိုင်မှာတော့ ညည်းကားတဲ့ပွဲတွေ ကြည့်ရဦးမှာပဲ။”

ထိုအခိုက် ဈေးအောက်ခွမ်းက တည်ငြိမ်သော အမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလာသည်။

“ကဲ... ကျုပ် ဈေးအောက်ခွမ်း အပြင်ဘက်မှာ ဘယ်သူတွေ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ထွက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။”

ယန်ကျော့လင်က ဈေးအောက်ခွမ်း၏ လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲရင်း ဟန်ထားလိုက်သည်။

“ခဏနေဦး... ရှင် ဓားမကိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ကတိ မောက်ဖျက်တော့မလို့လား။”

“ဈေးအောက်ခွမ်းက ခေါင်းခါးယမ်းပြလိုက်လေသည်။”

“ကျုပ် သေချင် သေသွားပါစေ၊ ပေးထားတဲ့ ကတိကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မမောက်ဖျက်ဘူး။”

၁၉၂ ဇန်နဝါရီ

“ရှင်က ဓားအသုံးမပြုဘူးဆိုရင် ရှင်နဲ့ ဘယ်ညာလက်ဝါးကို အားကိုးမလို့လား”

“ကျုပ်ဟာ လက်ဝါးသိုင်း လေ့ကျင့်ခဲ့ပေမယ့် ကျုပ် လက်ချောင်းကို ဓားအဖြစ် အစားထိုး ခမ်းကြည့်ဖို့ရယ်တယ်”

“ဟင် ... လက်ချောင်းကို ဓားအစားထိုး အသုံးပြုမယ်ဆိုတော့ အတွင်းအား ဆယ်ပုံသုံးပုံလောက်ကို ထုတ်သုံးနိုင်မှပေါ့၊ ရှင် ခုနေအမိန့်မှာ လမ်းဘေးက ဓားပြတစ်ယောက်ကိုတောင် ရှင် နိုင်အောင် တိုက်ခိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဒါကြောင့် သိုင်းလောက်သားကို ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုတော့ ရှင် ပိုပြီး အရေးခွဲးနီမ့်သွားမှာပေါ့”

ထိုအခါ ဓားကညာ ဟိုယုံမေနှင့် မိန့်ဆိုင်ယီတို့က ဖြိုင်ထုပြောဆိုလာကြသည်။

“မိန်းကလေးယန့် ... ဒီအတွက် တွေးပူမနေနဲ့၊ ကျွန်မတို့ တတွေဟာ လက်ထောက် နန်းရှင်လေးရဲ့ ဓားကညာတွေ ဖြစ်တဲ့ အတွက် နန်းရှင်လေးရဲ့ အသက်လုံခြုံမှုအတွက် ကာကွယ်ပေးရမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်”

ယန့်ကျော့လင်ကမူ ဓားကညာ နှစ်ယောက်အား လုံးဝ အရေးမထားဘဲ ပြောဆိုလိုက်သည်။

“နင်တို့နှစ်ယောက် တိတ်တိတ်နေခမ်း၊ ငါ နင်တို့ သခင်နဲ့ စကားပြောနေတာ ကြားဝင်မဝှပ်နဲ့”

“ဓားကညာနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာ အမူအရာက ခေါ်သထွက်သွားပြီး လှုပ်ရှားဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ချွေးအောက်စွမ်းက မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ဖြင့် တားဆီးလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးယန့် ဒါဆို ကျုပ်က အခန်းထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေပြီး သူများတကာ ဆဲဆိုတာကို ခံနေရမှာလား”

“ကျွန်မ ရှင်ကို ပထမဦးဆုံး လာရတဲ့သူတစ်ယောက်ဆိုတာ ရှင် မေ့နေပြီလား၊ ရှင် အခန်းထဲမှာပဲနေပါ၊ အပြင်ကို လုံးဝ မထွက်ပါနဲ့၊ အပြင်ကလူကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းမယ်”

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ ဓားကြိုးသုတ်ရုံစဉ် ရုတ်တရက် ငြင်းပယ်ရန် ကြံလိုက်စဉ် ကျွေးစင်ဟန်က မျက်ရိပ်မျက်ခြည် ပြလိုက်သဖြင့် ချွေးအောက်စွမ်း အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နန်းရှင်သောင်မေစု၏ လျှို့ဝှက်ပေးစာထဲတွင် ကျွေးစင်ဟန်အား ရန်လိုသည့် အပြုအမူများ မပြုရန် မှာကြားထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအခိုက် ယန့်ကျော့လင်က အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ တံခါးဝတွင် ရပ်နေလိုက်၏။

အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်တွင်မူ မျက်နှာရုပ်ဆိုးဆိုး ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တင်းသန်မာသူ ယောက်ျားကြီး လေးဧကယောက် ရပ်လွှက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူတို့၏ လက်အနိတွင်လည်း ထူးဆန်းသည့် လက်နက်များအား ကိုင်ဆောင်ထားကာ မျက်လုံးစူးစူးလုံးလုံး တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည့် ယန့်ကျော့လင်အား စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ယန့်ကျော့လင်က စူးရှသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လူသန် သိမ်သမားကြီး လေးဦးအား ကြည့်ရှုင်း မေးလိုက်သည်။

“ဧကက အခန်းအပြင်ဘက်က အော်ဟစ်ပြောဆိုနေတာ ဘယ်သူလဲ”

လူလေးယောက်အနက် ရွှေဆုံးမှ လူက ...

“တို့ညီအစ်ကို လေးဖော်ဟာ သိုင်းလောကကို ခိုးမိုးချင်တဲ့ ချွေးအောက်ခွမ်းကို လာစွာတာပဲ။ သူ့ကို ထွက်လာပြီး တို့နဲ့ စကား ပြောနိုင်ပါ”

“ရှင်တို့ရဲ့ သွဲ့နာမည်ကို ပြောခမ်းပါဦး”

“တို့ဟာ ယန်စီကျန်မြစ်ရဲ့ လူထူးလေးယောက်ပဲ”

“ရှင်တို့လေးယောက်က ရွှေစားတုကုံးစွန်းရဲ့ ကြေညာစာ မြင်လို့လာတာလား”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ဒါဆို ရွှေစားတုကုံးစွန်းရဲ့ ခေါင်းကို အလွင်သွားဖြတ်လိုက်၊ ကျွန်မက ရှင်တို့ကို ရွှေအသပြာ နှစ်ထောင် မိုးမြင့်မယ်။ သူမှ တကယ့်ကို သိုင်းလောကကို ကြီးမိုးချင်သူဖြစ်တယ်”

ထိုကားကြောင့် လူသန်သိုင်းသမားကြီး လေးယောက်က ကွယ်လောင်စွာ ရယ်မောပြောဆိုလာသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မိန်းကလေး၊ ကောလက တို့ကို ကောလပုံအတိုင်း သူတောင်းစားအခွင့်ခွင့်၊ ခွက်စောင်းစုတ်နိုင်တာ နဲ့ မတူဘူးလား”

ယန်ကျွေလင်၏ မျက်နှာက အဆက်သွားကာ ခက်ထန်သော လေသံဖြင့် သူ့ပည့် လေးယောက်ကို အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“သန်းကြွင်း၊ ကျောက်မီး၊ အမိန့်နားထောင်၊ သူတို့ရဲ့ လက် မောင်း တစ်ဖက်စီ ဖြတ်ပြပြီး နည်းနည်းလောက် ဆုံးမလိုက်စမ်း”

ယန်ကျွေလင်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် အိပ်ခန်းအတွင်း ပြန် လှည့်ဝင်လာရုံသာ စွဲသေးသည်။

အခန်းအပြင်မှ နာကွင်စွာ ဆော် ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လူလေးယောက် တည်မီခန်း၊ အပြင် ဘက်သို့ တရကြမ်း ထွက်ပြေး သွားကြသော မြေသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။

ထို့နောက် ယန်ကျွေလင်က အိပ်ခန်းတွင်းရှိ လူများအား လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... ရှင်တို့ အားလုံး သွားနိုင်ပါပြီ။ ချွေးအောက်ခွမ်းရဲ့ ကတိကောအတိုင်း လေးဆယ့်ကိုးရက် မပြည့်မချင်း ဘယ်သူပဲဖြစ် ဖြစ် သူ့ရဲ့အမွှေးတစ်ပင်ကို ထိရင် ကျွန်မ ယန်ကျွေလင်က အိပ် လိုက် လက်တစ်ချောင်း အစာပြန်ဖြတ်ပစ်မယ်။ ဒါဆို ရှောင်ရက် မလည်း ချွေးအောက်ခွမ်းအတွက် စိတ်ချနိုင်လောက်ရောပေါ့”

ထိုအခါ ရှောင်ရက်မေက ငွေရောင် ဝံပုလွေ အသွားကြီး၏ လက်ကိုဆွဲကာ အခန်းအပြင်သို့ လျှောက်လှမ်းထွက်သွားလေသည်။

ကျွေးစင်ဟန်လည်း ယန်ကျွေလင်နှင့် ချွေးအောက်ခွမ်းတို့ နှစ် ယောက်အား လက်သီးဆုပ် ဂါရဝပြုပြီး ရှောင်ရက်မေနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

အိပ်ခန်းအပြင်သို့ ရောက်သွားသည်နှင့် အသွားကြီး ယိစင် ရှန်က နောက်လှည့်၍ ကျွေးစင်ဟန်ကို တီးတို၊ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်ကော်လေးကျွေး ကျွန်မတို့ အခန်းထဲ ခေတ္တလိုက်လာ ခဲ့ပါ”

သုံးယောက်သား ရှောင်ရက်မေ၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက် သွားပြီး အသီးသီး ထိုင်မိကြသည်နှင့် အသွားကြီး ယိစင်ရှန်က ကျွေးစင်ဟန်အား မေးလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျွန်း၊ ဒီမြို့ကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာခဲ့တာလဲ”

“ဒီမြို့မှာ စတည်းချ တည်းခိုနေတဲ့ သိုင်းသမားတွေအားလုံး တစ်ယောက်တစ်မျိုး ရည်ရွယ်ချက်တွေ ရှိကြတာမို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ တကယ် ရည်ရွယ်ချက် အစစ်အမှန်ကို ထုတ်ဖော်မပြောချင်ကြဘူး။”

“ဒါဖြင့် စောစောက ကိုယ်တော်လေးကျွန်းဟာ ကျုပ် မြေးမလေး ရက်မေကို ဒီမြို့က ခေတ္တထွက်ခွာသွားဖို့ စကားပြောခဲ့တာဟာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရမယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တော်လေး ကျွန်းက ကျုပ်တို့ မြေးအဖွားအတွက် တိုက်ခိုက်မှုမဖြစ်အောင် ဖွန်ဖြေပေးခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ကိုယ်တော်လေးရဲ့ တကယ် ရည်ရွယ်ချက် အစစ်အမှန်ကို ဘာလဲဆိုတာ မတွေးတတ်ဘူး။”

“အမှန်တော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ဖွန်ဖြေကူညီတယ်လို့ အပြောမခံခဲ့ပါဘူး။ ဒါ့အပြင် လူကြီးမင်းရဲ့ ပန်းခြောက်လက်ဝါးသိုင်းကွက်ဟာ အင်မတန် နက်နိုင်း ပြင်းထန်တာကြောင့် တကယ်တမ်း ယန် ကွေ့လင် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရင် လူကြီးမင်းကို နိုင်ချင်မှနိုင်မှာပါ။”

“ဒီပြင် သိုင်းလားကသားတွေကတော့ ကိုယ်တော်လေး ကျွန်းရဲ့ မြှောက်မဲ့စကားတွေကို နားထောင်ကောင်း နားထောင်ကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ဒီပြင် သိုင်းသမားတွေလို မဟုတ် ဘူး။ ရှင်းရှင်းနဲ့ ဘွင်းဘွင်းပဲ ပြောမယ်။ တကယ်တော့ ဟိုချာတ်တိတ် မရဲ့ ဝိညာဉ်နက် ဓမ္မခေါင်းလောင်းတစ်ခုဟာ တကယ်ကို ထူးဆန်း ပြောင်မြောက်လွန်းလှတယ်။ ကိုယ်တော်လေးသား အဖို့နိမိ

ဝင်ရောင်းဖူးပေးရင် ဟိုဓမ္မခေါင်းလောင်းတစ်ခုအောက်မှာ ကျုပ်အသက်ဆုံး ချင်ဆုံး။ ဒါမှမဟုတ် ၁၀၀၀ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရသွားမှာ သေချာတယ်။”

ထိုစကားကြောင့် ကျွန်းစင်ဟန်က တမင် ဆုံသြဟန်ပြုကာ ဟန်လုပ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“လူကြီးမင်းရဲ့ စကားတွေဟာ အမှန်တွေပဲလား။”

ထိုအခါ ရောင်ရက်မေက ကြားဝင်ပြောဆိုလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျွန်းက ကျွန်းမရဲ့ အဖွား အရေးနိမ့်မှုနဲ့ သိလို့ ဝင်ရောက် ခွက်ဖက်လာတာဖြစ်မှာပါ။ တကယ်လို့ အနီးအနီး ကွဲကွဲပြားပြား မသိရင် ကိုယ်တော်လေး ကျွန်း ခုလို ဝင်ရောက်ခွက်ဖက်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။”

ကျွန်းစင်ဟန်က မျက်နှာတည်ကြည်စွာဖြင့် ...

“ပန်းခြောက်လက်ဝါးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့ ခံစားခဲ့ရတဲ့ လက်ဝါးချက်ဖြစ်တယ်။ အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲပြီး အစွမ်းအစ အတော့်ကို ထက်မြက်လွန်းတယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးသန်ရဲ့ ဓမ္မခေါင်းလောင်း ဝိညာဉ်တိုက်ကွက်ကလည်း အတော့်ကို ထက်မြက်လွန်းတယ်။ ဒါကြောင့် ပန်းခြောက်လက်ဝါးသိုင်းကွက်ဟာ အစွမ်းမထုတ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ ပေါ်ပေါက်လာရတာပေါ့။”

အဘွားကြီး ယီစင်ရှန်မှာ လက်တစ်ဖက်မြှောက်၍ ဟန်တေးလိုက်ရင်း ...

“ကိုယ်တော်လေးကျွန်း ... နားထောင်ကောင်းသေးတဲ့ စကားတွေ ပြောမနေနဲ့။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သိနေတယ်။ ဘာမှ မေးလိုတာက

၁၉၈ ○ ဘုန်းကြွယ်

ကိုယ်တော်လေးကျွေးဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ မြေးအဘွားကို ရန်ငြိုးစိတ် မထားတာလဲ၊ မနေ့ကပဲ ကျုပ်က ကိုယ်တော်လေးကို ရက်စက်တဲ့ အကွက်တွေနဲ့ အသေတိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တော်လေးက အဲဒီကိစ္စကို ဘာမှ မမီးစားရသလိုပါပဲလား။”

“နတ်မိမယ်သာ လေ့လာလေ့ပေါ့ပေါ့၊ မတိုက်ဘဲ တကယ်တမ်း အသေအမြေ တိုက်လာမယ်ဆိုရင် အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော်ဟာ အစိုးအသား တခြားမိ ဖြစ်နိုင်တယ်။”

“ကျုပ်က လေ့လာလေ့ပေါ့ပေါ့၊ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရက်စေဝင်ကယ်လိုက်လို့ ကိုယ်တော်လေး အသက်ချမ်းသာရာ ရသွားတာ၊ ဒါနဲ့ ဟိုရက်တိတ်မ ယန်ကျွေလင်ရဲ့ လာရင်း ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲဆိုတာ ကိုယ်တော်လေး သိရဲလား။”

“အင်း ... ပြောလို့တော့ ခက်သားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ယန်မျိုးနွယ်ရဲ့ စုံတိုက်မှာ ခုတလော နတ်မိမယ် ထူးခြားတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ကြားမိမှာပေါ့၊ ဒါဆို သူ ဘာအတွက် ရောက်လာတယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားဘဲ သိနိုင်ပါတယ်။”

ရှောင်ရက်မေက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျွေး ကျွန်မနဲ့ အဘွားတို့ ဒီတည်းခိုဆိုင်က မထွက်ခွာလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ ထိုကား ကြားရသောအခါ အနည်းနှင့် အများဆိုသလို ဝမ်းသာသွားမိသည်။

သို့သော် ယန်ကျွေလင်က မိမိအတွက် အခွင့်အရေးကောင်းတစ်ခု ဖန်တီးပေးလိုက်သည်ဟု ရှောင်ရက်မေတို့ မြေးအဘွား အထင်မခံလိုသေးပေ။

သို့သော် ကျွေးစင်ဟန်က တည်ငြိမ်စွာ ပြောဆိုလာသည်။

“မိန်းကလေးတို့ မြေးအဘွား ဒီမြို့က ထွက်ခွာသွားဖို့ မသွားဖို့ဆိုတာ ကိုယ်ဘာသာကိုယ် အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပါ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ပြောဖို့ မသင့်တော်ပါဘူး။”

“ဘာမသင့်တော်တာလဲ”

“ကျုပ်အနေနဲ့ မိန်းကလေးကို ဒီမြို့က ထွက်ခွာသွားဖို့ တိုက်တွန်း ပျောင်းပျံ့တာ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး၊ ခုချို့ကုမ္ပဏီ ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်တို့ စကားမျိုး ပြောရမှာ ကျုပ် မပြောလိုဘူး။”

ရှောင်ရယ်က နှစ်လိုစေ့ဖွယ် ပြုံးရယ်ပြောဆိုလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျွေးဟာ ဒီလိုလူစားမျိုး မဟုတ်မှန်း ကျွန်မ သိပါပြီ”

ရှောင်ရက်မေက ကျွေးစင်ဟန်အား လက်သီးဆုပ် ဂါရုပြုပြီး ဆက်လက်ပြောလာပြန်သည်။

“ကျွန်မနဲ့ အဘွားတို့ ဒီတည်းခိုခန်းက ဓဏထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ ဒီမြို့က ထွက်ခွာသွားဖို့ မသွားဖို့ကတော့ အခြေအနေ ကြည့်ရဦးမယ်၊ နောက် ကိုယ်တော်လေး ကျွေးကိုလည်း ကိစ္စတစ်ခုအတွက် မှာကြားပါရစေ၊ ယန်ကျွေလင်ဟာ ချူးအောက်ရမ်းကို လာရှာတာ ခွေအသပြာတစ်ထောင် မက်မောလို့မဟုတ်ဘူး၊ အခွင့်အရေးယူပြီး နာမည်ကြီးချင်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ တခြားရည်ရွယ်ချက် ရှိတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တော်လေး သတိထားပါ။”

“ကျုပ် နားလည်ပါတယ်”

ရှောင်ရက်မေ၏ မျက်နှာက ရုတ်တရက် တစ်ချက် ပြုံးနွမ်းသွားပြီး ဝမ်းနည်းသော လေသံဖြင့် ဆက်ပြောလာသည်။

“ကျွန်မရဲ့ အသက်ဟာ ဟိုနဂါးတံတွေးပေးခဲ့ ကျောက်ချဉ်နက် မင်ချောင်းပေါ်မှာ မှတည်ပါတယ်။ တကယ်လို့ အခွင့်အရေး ရမယ်ဆိုရင် ကိုယ်တော်လေး ကျွေးက ကျွန်မကို...”

“ကျွေးစင်ဟန်မှာ ထိုကောကြောင့် စကား အတိအကျ ပြောပြီးမှ နောင်အခါ ကတိပျက်မည်စိုး၍ ကမန်းကတန်း ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဒီကိစ္စ ကျုပ်တတ်နိုင်သလောက် အကူအညီပေးပါမယ်” စကားဆုံးသည်နှင့် ရှောင်ရက်မေတို့ မြေးအဘွားနှစ်ဦးတို့က ကျွေးစင်ဟန်အား တလိုတသေ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“ကိုယ်တော်လေး ကျွေးဟာ နာမည်ကြီး သိုင်းသမား မိသားစုက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ လူကောင်းတစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကတိတည်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်ပြီး အလျင်ဆုံး ကျွေးတင်စကား ပြောဆိုပါရစေ”

ရှောင်ရက်မေတို့ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်က ကျွေးစင်ဟန်အား နိုင်ပြီသော ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ချည်နှောင်ခဲ့ချေပြီ။

ဤကြိုးအား မြေနိုင်ရန် ကျွေးစင်ဟန်မှာ အတော့်ကို ကြိုးစား ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွေးစင်ဟန် နားလည်သဘောပေါက်လိုက်၏။

ထိုစဉ် မိန်းမပျိုလေး ရှောင်ရက်မေထံမှ ဝမ်းနည်းနှုတ်ဆက် စကား ဆိုလာသည်။

“ကဲ ... ကိုယ်တော်လေး ကျွေးလည်း ပြန်တော့လေး ရက်မေတို့ တည်းခိုဆိုင်က ထွက်ခွာချိန်မှာ လာနှုတ်မဆက်တော့ဘူး၊ တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

ကျွေးစင်ဟန်ကလည်း လက်သီးဆုပ် ဂါရဝပြုရင်း ပြန်လည်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးတို့ မြေးအဘွားနှစ်ဦး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထူးဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်ကြပါ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ကျွေးစင်ဟန်က အခန်းအပြင်သို့ လျှောက်လှမ်းထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ချူးအောက်စွမ်း၏ အိပ်ခန်းရှေ့ရှိ ယန်ကျွေလင်၏ တပည့်လေးယောက်တို့၏ အရိပ်အယောင်ကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပေ။ ထို့နောက် သူ့အိပ်ခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းရင်း စဉ်းစားတွေးတောလိုက်သည်။

ကျောက်တုံးမြို့တွင် ဆက်တိုက် ပေါ်ပေါက်လာသော သိုင်းလောက အမျိုးသမီးများမှာ ဆယ်ယောက်ကျော်ခန့်ပင် ရှိပေမည်။ ဤအဖြစ်အပျက်မှာ ထူးကဲသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလော။

သိုင်းလောကတွင် နာမည်ကျော်ကြားသော အမျိုးသမီးများစွာ ရှိသည်။ ယခုအချိန်ကဲ့သို့ ယောက်ျားသိုင်းသမားများ နည်းပြီး မိန်းမသိုင်းသမားများ ပေါများနေခြင်းမှာ ဤမြို့၏ ထူးခြားမှုအခြေအနေတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်မည်ဟု ကျွေးစင်ဟန် တွေးတောမိသည်။

ကျွေးစင်ဟန်က စဉ်းစားတွေးတောရင်း သူ့အိပ်ခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာရာ လမ်းခုလတ်ရှိ ချူးအောက်စွမ်း၏ အိပ်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်မျက်စွဲစောင်းကြည့်လိုက်ရာ ကြောင်အမ်းအမ်းပင် ဖြစ်သွားရသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ချူးဆောက်စွမ်း၏ အိပ်ခန်းတံခါးဝ
ဟွင် ကြီးမားသော သော့ခလောက်ကြီးတစ်လုံး ခတ်ထားသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင်။

ကျူးစင်ဟန်က ဆက်လက်တွေးတောခြင်း မပြုတော့ဘဲ သူ့
အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားစဉ် မမျှော်လင့်သော ပြင်ကွင်း
ကြောင့် ထပ်မံ အံ့အားသင့်သွားရပြန်သည်။

သူ လုံးဝမျှော်လင့်ထင်မှတ်မထားမရှိသော လူတစ်ယောက်က
မိမိ၏ အိပ်ခန်းတွင်းဝယ် ထိုင်ကာ မိမိအား အသင့်စောင့်ကြိုနေ
သည်။ ထိုစောင့်နေသူမှာ ကျောက်စိမ်းမြတ် ညောင်ပွဲစား ရွက်လှေ
ပိုင်ရှင် ချီဆော်နုကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ချီဆော်နုက ကျူးစင်ဟန် ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် ကမန်း
ကတန်း လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ကိုယ်တော်လေးကျူး၊ အခန်းတံခါးကို အပြန်ဆုံး နေထား
လိုက်ပါ။”

ကျူးစင်ဟန်က လက်နှစ်ခက်ဖြင့် အခန်းတံခါးကို နှောက်
ပြန်နေရင်း လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ချီဆော်နု ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုကြောင့် ကျုပ်အခန်းထဲ ဝင်
လာတာလဲ”

“မလွဲမရှောင်သာလို့ ပြတင်းပေါက်က ကျွန်တော်လာရတာကို
ကိုယ်တော်ကျူး နှင့်လွှတ်ပါ။”

“ဘာကိစ္စ ချီလိုလဲ”

“ချီဆော်နုမှာ ကျူးစင်ဟန်၏ အမေးစကားကိုမဖြေသေးဘဲ

ရှေ့သို့ လျှောက်လှမ်း တိုးကပ်လာပြီး တီးတိုး ပြောဆိုလိုက်လေ
သည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျူး တုံ့ရုံမေ့ လုပ်ကြံခံလိုက်ရပြီ”

ထိုစကားကြောင့် ကျူးစင်ဟန်မှာ စိတ်ထိန်းနိုင်တော့ဘဲ
တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခင်သွားကာ မျက်လုံးမှက်ဆန် ပြူးကျယ်သွား
ရင်း ကပျာကယာ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ချီဆော်နု ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ကျွန်တော်ဟာ မိန်းကလေးတုံ့ရုံမေ့နဲ့ ချီနုဆိုထားပါတယ်။
အဲဒါ ကျွန်တော်က သူ့အခန်းရှေ့ရောက်ပြီး တံခါးခေါက်တဲ့အခါ
အတန်ကြာတဲ့အထိ ဘာသံမှ ထွက်ပေါ်မလာဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်
လည်း တံခါးကို တွန်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ တုံ့ရုံမေ့နဲ့ အိပ်ခန်းတံခါး
ပွင့်သွားပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ သေဆုံးနေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်”

ကျူးစင်ဟန်မှာ တစ်ဖက်သား၏ စကားဆုံးအောင်ပင် နား
မထောင်ဘဲ အလောတကြီး ကြားဖြတ်ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကဲ ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် ခုချက်ချင်း သွားကြည့်ကြစို့”

“ကိုယ်တော်လေးကျူး ... ခဏနေပါဦး၊ လူကြီးမင်း တုံ့လင်စွ
နဲ့ ပေါင်းဖို့မတန်တာ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တုံ့လင်စွ
ဟာ အမှတ်တမဲ့ ကျွန်တော် ချီဆော်နုနဲ့ အသက်တစ်ချောင်းကို
ကယ်တင်လိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်ဟာ သူနဲ့ မြှောက်နှစ်ဆောက်
အတူနေထိုင်ခဲ့တယ်၊ တုံ့လင်စွဟာ ကျွန်တော်ကို သူငယ်ချင်းလိုပဲ
သဘောထားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မထင်မှတ်ဘဲ ချူးစင်ဟန်နဲ့ လုပ်ကြံ
သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ်”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ ချီဆော်နှစ် စကားများအား စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ချီဆော်နဲ့ တုံရဲမေ လုပ်ကြံမိရတာကို နေဇွားက ဘာဖြစ်လို့ အပိုစကားတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ချီဆော်နဲ့က တောင်းပန်သော အမူအရာဖြင့် ကြည့်ရင်း ဆက်လက်ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျွေး ... ကျွန်တော် ပြောပြီးတဲ့ထိ သည်းခံစောင့်ဆိုင်းနားထောင်ပါ။ လူကြီးမင်း တံလင်၍ လုပ်ကြံမိရတဲ့အချိန်မှာ တုံရဲမေရဲ့ အသက်ဟာ ကိုးနှစ်ကျော် ဆယ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ သူ့အမေဟာ သူ့အမေတက် နှစ်အနည်းငယ် ပိုစောပြီး ဆေးဆုံးခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် တုံရဲမေကို ပြုစုဖို့ တာဝန် ကျွန်တော်ကိုယ်ပေါ် ကျရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သိုင်းပညာကို အနည်းအကျဉ်း တတ်ပေမယ့် အခြေခံ ညွှတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငှာဆန်းဂိုဏ်းက ကျီချီနန်းတော်ကို ပို့ဆောင်ပြီး တုံရဲမေကို ဓားသိုင်းပညာသင် ကြားစေခဲ့တယ် ကိုယ်တော်လေးကျွေး ...

“အဲဒါ ဘယ်အချိန်လောက်လဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်လောက်တုန်းက ဓားသိုင်းပညာ အောင်မြင်ပြီးတဲ့နောက် ဒီနှစ် သုံးလပိုင်းအချိန်မှာ ငှာဆန်းတောင်က ထွက်ခွာလာပြီး ဒီပြို့မှာရှိနေတဲ့ ကျွန်တော်ကို လာရှုတယ်။ ဒါပေမယ့် တုံရဲမေဟာ ကံမကောင်းရှာဘူး။ ကျွန်တော် အနီးထဲဝင်သွားတဲ့အချိန် တုံရဲမေ လုပ်ကြံမိခဲ့ရတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ တုံရဲမေရဲ့ ဘယ်ဘက် လက်ကောက်ဝတ်မှာ မဲ့အနီလေးတစ်လုံး ရှိတယ်။

ကျွန်တော်လည်း အလောတကြီး သွေးကြောစမ်းသပ်ရာက ဘယ်လက်ကောက်ဝတ်ကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ မို့နီလေး မရှိတော့တာကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ လုပ်ကြံမိရတဲ့ မိန်းမပျိုဟာ တုံရဲမေမဟုတ်မှန်း သိခဲ့ရတယ်”

“ရုပ်ရည်ကကော ...”

“မိန်းကလေးတဲ့ ကြီးပြင်းလာပြီး ရုပ်ရည် ပြောင်းလဲမှု ရှိပေမယ့် သူ့ရဲ့ ပင်ကို ရုပ်ရည်ကိုတော့ ကျွန်တော် ဖမ်းနိုင်ပါသေးတယ်”

“ဒါဆို မိန်းကလေးတဲ့ အဖြစ် ဟန်ဆောင်တဲ့လူဟာ မိန်းကလေးတဲ့နဲ့ အတော်ကို ရုပ်ရည်ချင်း ဆင်တာပေါ့”

“အတော်ကို ရုပ်ရည်ချင်း ဆင်တယ်။ သေသု မိန်းကလေးရဲ့ ဘယ်ဘက် လက်ကောက်ဝတ်မှာ မို့နီလေးမရှိဘူး။ သေသု မိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာကို ခစ်ဆေးခဲ့သေးတယ်။ မျက်နှာမှာ သားရေမျက်နှာဖုံးလည်း မရှိဘူး။ ရုပ်ပြောင်းရပ်လို့ ဆေးလည်း သုံးမထားဘူး”

“ကဲ ... ကျွပ်တို့ သွားကြည့်ကြစို့”

“ကိုယ်တော်လေး ကျွေးနဲ့ ကျွန်တော် အတူမသွားရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဟင် ... ခင်ဇွား ကကားက တစ်မျိုးကြီးပါလား”

ချီဆော်နဲ့မှာ မျက်နှာအမူအရာ လေးလံလာပြီး ...

“အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ ဓားသိုင်းပညာနဲ့ အတွင်းတောကို ကျွန်တော် တွေ့ပြီးပြီ။ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားလို့ မလိမ္မော်ပေမယ့် အတော်ကို အစွမ်းထက်မြက်တယ်။

“မိန်းကလေးတုံရဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ လုပ်ကြံခံရတာ ပါးစပ်ထဲက သွေးလည်းမအန်ဘူး။ မျက်လုံးလည်း ပြွေးမထွက်ဘူး။ ရုတ်ခြည်း သူများရဲ့ လုပ်ကြံခြင်းခံရတာ ဖြစ်ရုံမကဘူး။ တစ်ဖက်သားရဲ့ သိုင်း ပညာ ထူးဆန်းမြင့်မားတာကို တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်ဟာ အသက် အရွယ် ကြီးပါပြီ။ ကိုယ်တော်လေး ကျူးက အသက်ငယ်ရွယ်သေး တယ်ဆိုတော့ ...”

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီလူသတ်သမားဟာ ကျုပ်တို့ကို တုံရဲ့မေ နည်းတဲ့ လုပ်ကြံမှုကို ကြောက်နေလို့လား။”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီမိန်းကလေးဟာ တုံရဲ့မေ ဟန်ဆောင်တာ ရည်ရွယ်ချက် ရှိတယ်ဆိုတာ ထင်စွားတယ်”

ကျူးစင်ဟန်က အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီး မေးလာသည်။

“မိန်းကလေးတုံရဲ့ ဓားဟာ အမြဲကမ်း သူ့ရဲ့ကိုယ်နဲ့မကွာ ရှိနေရဲ့လား”

“မိန်းကလေးတုံဟာ ကျိမိုနီနန်းတော်မှာ သိုင်းပညာ သွား သင်တဲ့အမျိုးက အဲဒီဓား ပါသွားတာပဲ”

“ဒါဆို မိန်းကလေး လက်ထဲက ဓားက ဘယ်ကရတာလဲ”

“တို့နောက် ချီဆော်နီမှာ အတန်ငယ် တိတ်ဆိတ်သွားပြီး တစ်နံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေသည်။”

“ကိုယ်တော်လေး ကျူး ကျုပ် ကျိမိုနီနန်းတော်ကို တစ်ခေါက် သွားရုံစမ်းမယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ တုံရဲ့မေ ဟန်ဆောင်တဲ့ မိန်းမ ဟာ အတော်ကို သိုင်းပညာ ထက်မြက်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်တော်လေး ကျူး သတိကြပ်ကြပ်ထားပါ”

“ကောင်းဆုံးသည်နှင့် ချီဆော်နီက ကျူးစင်ဟန်အား လက်သီး ဆုပ် ကါရပ်ပြုရင်း ပြတင်းပေါက်မှပင် ခုန်လွှားထွက်သွားတော့သည်။”

ကျူးစင်ဟန်မှာ အခန်းထဲတွင် အတန်ကြာ စဉ်းစားတွေ့ပေါ်ပြီး အိပ်ခန်းအပြင်သို့ လျှောက်လှမ်းထွက်ခွာကာ တုံရဲ့မေ၏ အိပ်ခန်းဆီ သို့ လျှောက်လှမ်းထွက်ခွာလာသည်။

တုံရဲ့မေ၏ အိပ်ခန်းရှေ့တွင် များစွာသော လူများ ဝိုင်းအုံ နေပြီး တုံရဲ့မေ၏အလောင်းအား စောင့်မြင် လုံခြုံစွာ လွှမ်းခြုံထား သည်ဖြစ်ရာ အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး စောင့်ဖွင့်ကြည့်ရန် မသင့်တော်လှပေ။ လူအုပ်ထဲ၌ မသက်သေမှုများ ရှိမရှိ စွာမျှသော်လည်း မသက်က ဧရာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။

ထိုစဉ် ကျူးစင်ဟန်၏ လက်တစ်ဖက်အား ရုတ်တရက် မိန်း ကလေး တစ်ယောက် လှမ်းဆွဲလာသည်ကို သိလိုက်ရသဖြင့် အံ့အား သင့်နေစဉ် ထိုမိန်းကလေးဆီမှ တီးတိုး စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျူး ကျွန်မဟာ ယန်ကျွေလင်ရဲ့ တပည့် မလေး ရောက်သန်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ဆရာသမားက ကြိုးစည် တော် ရှေ့က ရာကျမ်းပျော်ပွဲစားရုံမှာ စောင့်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်တော်လေးကျူးကို လာပြီး မိတ်ဆက်တာပါ ကိုယ်တော်လေး။”

စကားဆုံးသည်နှင့် ရောက်သန်းက မျှမူ ဦးဆောင်ထွက်လာ သည်။

ထမင်သိုး တစ်လုံးချက်ခန့် အချိန်ကြာသည်နှင့် ကျူးစင်ဟန် မှာ ရာကျမ်းပျော်ပွဲစားရုံရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ပျော်ပွဲစားရုံ အဝင်ဝတွင် ယန်ကျွေလင်၏ တပည့်မလေး

တစ်ဦးက အသင့်စောင့်ကြိုနေကာ ယန်ကျွလင်ရှိရာ အိပ်ခန်းဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ဝင်သွားသည်။

ယန်ကျွလင်ကမူ အိပ်ခန်းတွင်းဝယ် အရက်စားပွဲပြင်ကာ ကျူးစင်ဟန်အား စောင့်ကြိုလျက်ရှိသည်။

ယန်ကျွလင်ကမူ ကျူးစင်ဟန်အား အရက်နှင့် ခဏ့်မဲပြီး ရယ်မောပြောဆိုလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျွေး ... ဒီကျောက်တုံးမြို့မှာ ကိုယ်တော်လေး ကျွေး တစ်ယောက်တည်းသာ အနည်းနှင့်အများဆိုသလို ဟိတ်ဟန် ချီတယ်၊ တခြား ဗုဂ္ဂိုလ်တွေကို ကျွန်မနဲ့ စကားပြောဖို့ မထိုက်တန်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အရက်စားပွဲခင်းပြီး ကိုယ်တော်လေးကျွေးကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရတာပါ၊ ကိုယ်တော်လေး ကျွေးနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အရက်သောက်ရင်း ဆွေးနွေးကြမယ်၊ ဆွေးနွေးတယ်ဆိုတာထက် သိသမျှ ထုတ်ဖော်ပြောရမှာ ဖြစ်တယ်၊ ကျွန်မကတော့ သိသမျှ ထုတ်ဖော်ပြောနိုင်တယ်၊ ကိုယ်တော်လေးကျွေးကတော့ ကျွန်မလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြနိုင်ပါ့မလား။”

ထိုစကားကြောင့် ကျူးစင်ဟန်မှာ စကား အထစ်ထစ်အငေါ့ ငေါ့ ဖြစ်သွားပြီး ပြန်မေးလိုက်သည်။

“အဲ ... အဲ ... ဒါ ...”

ယန်ကျွလင်က ကြားဖြတ်၍ အေးတိအေးစက် ပြောလာသည်။

“တကယ်လို့ ကိုယ်တော်လေးကျွေးမှာ သူများကို ပြောမပြနိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ဒီအခန်းထဲက ချက်ချင်း ထွက်ခွာ

သွားပါ၊ ကျွန်မ တည်ခင်းတဲ့ အရက်နဲ့ ဟင်းလျာတွေဟာ မပွင့်လင်းသူကို ခဏ့်မဲခံရင်ဘူး၊ တကယ်လို့ ကိုယ်တော်လေးအနေနဲ့ အရက်နဲ့ ဟင်းလျာ ဆက်လက် စားသောက်နေမယ်ဆိုရင်တော့ အမှန်စကားကို ပြောရမယ် ကိုယ်တော်လေး။”

ကျူးစင်ဟန်မှာ ထိုစကားကြောင့် အကြီးအကျယ် ကြောင်အမ်းသွားပြီး ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ...

“ဒီလိုပြောလိုက်တဲ့အတွက် ကျွပ် ဆက်နေရမလား၊ ထသွားရမလားဆိုတာ အတော့်ကို ခက်သွားပြီ မိန်းကလေး။”

“ကိုယ်တော်လေးကျွေး ခိုက်သားချ၊ မမေးသင့်တဲ့ စကားကို မမေးပါဘူး၊ တကယ်လို့ မေးသင့်တဲ့ စကား ဖြစ်တယ်ထားဦး၊ ကိုယ်တော်လေးမှာ ပြောမပြနိုင်အောင် ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြနိုင်ရင် ကျွန်မ အတင်းအကျပ် မမေးပါဘူး။”

ယန်ကျွလင်က စကားဖြတ်ကာ ကျူးစင်ဟန်အား အက်ဖော်ကြည့်ခွင့်လိုက်ရင်း ဆက်လက် ပြောပြခဲ့သည်။

“ဒီကျွေးနယ်မှာ ဝက်ပါတောင်ကုန်း ချီတယ်လို့ သိတဲ့လူ အလွန်ပေါများပါတယ်၊ ဝက်ပါတောင်ကုန်းမှာ ယန်အမျိုးအနွယ်ရဲ့ ခုံတိုက်ချီတယ်လို့ သိတဲ့လူလည်း မနည်းလှဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ ယန်အမျိုးအနွယ်ရဲ့ ထူးချွန်ချက်သုံးချက်ရှိတယ်ဆိုတာ သိပြီး နားထောင်ရသူအဖို့ သဘောကျအောင် ပြောဆိုနိုင်တဲ့လူကတော့ ကိုယ်တော်လေးကျွေး တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကိုယ်တော်လေးကျွေးဟာ ဧဟုသုတ ကြွယ်ဝတဲ့အပြင် စာပေပညာလည်း ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။”

ကျွေးစင်ဟန်က ရယ်မော၍ ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးယန် ကျုပ်ကို ပြောကပ်ပင့်မပြောဆိုပါနဲ့”

“ကျွန်မဟာ နားထောင်ကောင်းတဲ့ စကားမျိုး ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး၊ ထပ်ပြောရရင် ကိုယ်တော်လေးရဲ့ ခေါက်ယပ်တောင်ဟာ ကျွန်မ လက်ထဲက ရွှေခေါင်းလောင်းနှစ်ခုကို နိုင်ချင်မှနိုင်မယ်၊ ကျွန်မက ရွှင်ကို ပြောကပ်ပင့်စကား ပြောဖို့မလိုဘူး”

ထိုကားကြောင့် ကျွေးစင်ဟန် စိတ်ထဲ၌ မခံနိုင်သော ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူ့အနေဖြင့် တစ်ဖက်လူ၏ စကားမှာ အမှန်အတိုင်း ဖြစ်မှန်းသိ၍ ရယ်မောပြောဆိုလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးက ကျုပ်ကို တစ်ခွန်းမျိုးမှမ်းပြီး တစ်ခွန်း ဆဲတယ်”

“ကျွန်မ စောစောက ပြောပြီပြီပဲ၊ ကိုယ်တော်လေးဟာ ဗဟုသုတ ကြွယ်တဲ့အပြင် စာပေပညာလည်း နဲ့စပ်ပုံရတယ်”

“မိန်းကလေး ကျုပ်ကိုအထင်ကြီးရင် ကျုပ်အတွက် အန္တရာယ် ဖြစ်ပြီး ကောင်းခြင်းမကဲဟာ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ်တော်လေးကို မေးပါရစေ၊ မိန်းကလေး ဝမ်ကြယ်ယီဟာ ဘယ်လိုအစားထဲကလဲ ကိုယ်တော်လေး”

“တိုအမေးကားကြောင့် ကျွေးစင်ဟန်၏ စိတ်တွင်းမှ ကိုတိ၍ စိတ်ညစ်သွားသည်။

သို့သော် အပေါ်ယံ မျက်နှာကမူ တည်ငြိမ်အေးဆေးလျက် ရှိနေပြီး ...

“ကျုပ်ဟာ ဝမ်ကြယ်ယီရဲ့ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း

သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူနဲ့ကျွန်ဟာ သူ့အတွက် လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ထိန်းသိမ်းပေးဖို့ အတောအတွယ် လက်ခံခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ပြောမပြနိုင်ဘူး”

ယန်ကျွေးလင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ရင်း ...

“မှန်တယ်၊ သိုင်းသမားကောင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပထမအချက်က ကတိတည်ရမယ်၊ ဒီအတွက် ကျွန်မ ထပ်မမေးတော့ဘူး၊ နောက် တောင်ဆရာ ဝမ်တရုန်းဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ”

ကျွေးစင်ဟန် ခေါင်းခါယမ်းပြဲရင်း ...

“တကယ် မလိမ်မညာဘဲ ပြောရရင် ကျုပ်ဟာ ဝမ်တရုန်းရဲ့ အကြောင့်ကို လုံးဝ မသိဘူး မိန်းကလေး”

ထိုအခါ ယန်ကျွေးလင်က မထိတုန် ရယ်မောရင်း ပွင့်လင်းစွာ ပြောပြနိုင်သည်။

“ကိုယ်တော်လေးဟာ ဗဟုသုတ ကြွယ်ပေမယ့် ကျွန်မနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လိုက်ရင် အနည်းငယ် ညံ့သေးတယ်၊ ဝမ်တရုန်းရဲ့ အကြောင်း ရှင်မသိဘူးဆိုပေမယ့် ကျွန်မ သိတယ်”

ကျွေးစင်ဟန် ထိတ်လန့်အံ့သြသွားမိသည်။

ကျွေးစင်ဟန်၏မျက်နှာကို ယန်ကျွေးလင်ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ဘယ်လိုလဲ ... ရှင် မယုံဘူးလား”

“ကျုပ် မယုံဘူးလို့ မဆိုခဲ့ပါဘူး၊ ထူးဆန်းအံ့သြသွားမိလို့ပါ၊ တကယ်လို့ တောင်ဆရာဟာ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ရင် မိန်းကလေးအနေနဲ့ ဘယ်ဂရုစိုက်ပါ့မလဲ”

“ကိုယ်တော်လေး ... အဲဒီတောင်ဆရာကို မထင်မသေးနဲ့၊

ဒီကနေ့ ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ ဖိတ်ခေါ်တာဟာ သတင်းထောက်လှမ်းဖို့ မဟုတ်ဘဲ အချင်းချင်း သိသမျှ အကြောင်းခြင်းရာတွေကို ဖလှယ်ဖို့ပဲ။ ကိုယ်တော်လေး မသိလဲ ကျွန်မ သိသမျှတွေကို ပြောပြပါ့မယ်”

ကောင်းဆုံးသည်နှင့် ယန်ကျွလင်က စားပွဲပေါ်သို့ လက်ညှိုးဖြင့် အရက်ကိုကိုင်ကာ စာလုံးတစ်လုံး ရေးပြလိုက်သည်။

“ကိုယ်တော်လေး နားလည်ပြီလား”

ကျွေးစင်ဟန် အလွန်အမင်း တုန်လှုပ်သွားပြီး မျက်နှာအမူအရာမှာ သိသိသာသာကြီး ပျက်သွားမိသည်။

ကျွေးစင်ဟန်က မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“အင်း... သူဖြစ်နေပါလား”

ယန်ကျွလင်က လက်ဝါးတစ်ချက်ပွတ်လိုက်ရာ စားပွဲပေါ်မှ စာလုံးများက ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ တစ်ဆက်တည်း ဝပ်ပေါ့ပေါ့ အမူအရာဖြင့် ကျွေးစင်ဟန်အား မေးလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျွေးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ထိတ်လန့်သွားတာလဲ”

“ဒီနတ်ဆိုးကြီးဟာ အနက်ရောင်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ အတွက် သူဒီမြို့မှာရှိနေရင် အနွေးနဲ့အမြန်ဆိုသလို အစွပ်တော်ပုံကြီးတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာတော့မှာပဲ”

“ကိုယ်တော်လေးရဲ့ နေ့မှန်းချက်တော့ လွန်ခဲ့သွားပြီ။ ဒီနတ်ဆိုးကြီးမရှိရင်လည်း အစွပ်တော်ပုံကြီးတစ်ခုဟာ ပေါ်ထွက်လာမှာပဲ ကိုယ်တော်လေး”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ မယုံနိုင်လွန်းစွာဖြင့် မေးလာပြန်သည်။

“ဒီနတ်ဆိုးကြီးဟာ ကျောက်တုံးမြို့ကို သူ့ဂိုဏ်းသားတွေနဲ့ အတူလာရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ဂိုဏ်းသားတွေတစ်ယောက်မှ မတွေ့ပါလား”

ထိုစကားကြောင့် ယန်ကျွလင်မှာ သဘောကွဲစွာ ရယ်မောပြောဆိုလိုက်သည်။

“အင်း... ကိုယ်တော်လေးဟာ အကုန်စာရိတ္တ မြင့်မားပါပေတယ်။ မိန်းမ မလိုက်စားဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း မသိတာပေါ့။ အများအားဖြင့် သူ့လက်အောက်က တပည့်တွေဟာ ချန်ခမ်းမြစ်ပေါ်မှာ ရှိနေကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျောက်တုံးမြို့ရဲ့ ချော်ချော်ရေးမယ်တွေဟာ ဝမ်းတရမ်းနဲ့ ဂိုဏ်းသားတွေပဲ”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ အတန်ကြာအောင် ငေးကြောင့်သွားပြီးမှ ခိုးကျွေးပြောဆိုလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးဟာ တကယ်ပဲ စဟုသုတကြွယ်ဝပါပေတယ်။ ကျုပ် မိန်းကလေးကို မယှဉ်နိုင်ပါဘူး”

“ကိုယ်တော်လေးကျွေး... ကျွန်မ ဒီမြို့ကို ဘာဖြစ်လို့ လာတယ်ဆိုတာကော သိသလား”

ကျွေးစင်ဟန်က မယုတ်မလွန် ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ် မနေ့မှန်းရဲပါဘူး”

“ကျွန်မ ကိုယ်တော်လေးကျွေးကို မထိမ်မဝုတ် မလိင်မညာတ် ပြောရရင် ဒီမြို့ကိုရောက်လာရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ငါ့အောက်စွမ်းကို ယန်မျိုးဆက်ရဲ့ သမက်အဖြစ် ရွေးမလိဘဲ”

ထိုကားကြောင့် ကျွဲစင်ဟန်မှာ စိတ်မထိန်းနိုင်လောက်အောင် ငေးကြောင်ဆုံသွားမိသည်။

အတန်ကြာမှ တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“အင်း... ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မထင်မိဘူး။”

“ကျွန်မအနေနဲ့ပြောရင် ဈေးအောက်ခွမ်းဟာ ရုပ်ရည်နေတာ နောက်တာကလွဲလို့ တခြားထူးချွန်စွာ မရှိဘူး။”

“ဟင်... ဒါဖြင့် မိန်းကလေးက ဘာဖြစ်လို့...”

“ကိုယ်တော်လေးကျွေးဟာ ကျွန်မတို့ ယန်မျိုးနွယ်ရဲ့စည်းကမ်းကို သိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကို အုပ်ချုပ်နေသူဟာ ကျွန်မရဲ့အမေဖြစ်တယ်။ သမီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မက အမေရဲ့အမိန့်ကို နာခံမှာပဲ”

“ဪ... မိန်းကလေးအမေရဲ့ သဘောလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဈေးအောက်ခွမ်းဟာ ကျွန်မနဲ့လိုက်မက်ညီတယ်လို့ အမေကပြောတယ်လေ”

“ကျုပ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျုပ် အမြင်ပြောရရင် ဒီမင်္ဂလာပွဲအောင်မြင်ဖို့ ဖျော်လင့်ချက် အတော့်နည်းတယ်လို့ မြင်မိတယ်”

ထိုကားကြောင့် ယန်ကျွဲလင်၏ သမင်ပျိုမျက်လုံးလေးမှာ ဝိုင်းစက်သွားကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုယ်တော်လေး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစာ အသုံးပြုတဲ့လူဟာ မိန်းမကို ရှောင်ကြဉ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကြောင့်ပဲ”

ထို့နောက် ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ယန်ကျွဲလင်နှင့် အငြင်းအခုံမပြောလို၍ စကားလမ်းကြောင်းလုံးလွှဲပြောလိုက်သည်။

“ခုနက ကျုပ် ဈေးအောက်ခွမ်းရဲ့ တည်းခိုခန်းရွာက ဖြတ်လာတုန်းက သူ့အိပ်ခန်းတံခါး သော့ခတ်ထားတာတွေ့တယ်။ သူ ဘယ်သူ့တယ်ဆိုတာ မိန်းကလေး သိသလား”

“ကညာစင် ဓားနှစ်ဖက်ခြံရံပြီး တည်းခိုခန်းအပြင်ဘက်အပျင်း ပြေ လျှောက်လည်ကြတယ်။ ကိုယ်တော်လေးကြည့်ရတာ ဈေးအောက် ခွမ်းကို သိပ်ဂရုစိုက်နေပုံပဲ။ ဒါနဲ့ ကိုယ်တော်လေးကို မေးပါရစေ၊ ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ဧကရစ်နှုန်းရှင် သောင်ပေစုနဲ့ ဘယ်လိုထူးခြားတဲ့ ပတ်သက်မှုတွေ ရှိနေသလဲ”

“ပတ်သက်မှု လုံးဝမရှိပါဘူး။ သောင်ပေစုနဲ့နာမည်ကို ကျုပ် ကြားရုံကြားဖူးတယ်”

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွဲလင်၏မျက်လုံးအနံ့မှာ မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ပြန်မေးလာသည်။

“တကယ်ပဲလား”

“ကျုပ်... မိန်းကလေးကို မလိမ်ညာရဲပါဘူး”

ယန်ကျွဲလင်မှာ မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်သည်းသူ ပြောဆိုလိုက်သည်။

“အဲဒါတော့ အတော်ကိုးထူးဆန်းနေပြီ။ ကိုယ်တော်လေး မုတ်မိသေးရဲ့လား။ ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ဈေးအောက်ခွမ်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခေတ္တရပ်တန့်လိုက်ရတာ မုတ်မိသေးရဲ့လား”

“မုတ်မိပါတယ် မိန်းကလေး”

“ကိုယ်တော်လေးအနေနဲ့ အဲဒီစာစဉ် ဘာတွေပြောထားသလဲဆိုတာ သိရဲ့လား”

“မသိဘူး”

“အဲဒီဇာတ်မှာ ရေးထားတာက ရွှေစားတုန်းခွန်းကို အမြန် သုတ်သင်စဉ်းပစ်ပါ။ ကျွေးစင်ဟန်နဲ့ တိုက်ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းကို ရှောင်ပါတဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ တကယ်မလိမ့်ညာဘဲ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဈေးအောက်ခွမ်းက သောင်ပေစုကို ကညာစင်စားစုဟုလို့လွှတ်ပြီး ဓာနို နိုင်းတယ်၊ ကျုပ် ရွှေဟုလို့တည်းခိုဆိုင်အထိ နောက်ယောင်ခံလိုက်ပြီး အိပ်ဆေးငွေဆုံပြီး အဲဒီဇာတ်ကို တိတ်တဆိတ် မတ်ခိုတယ်။ အဲဒီဇာတ်မှာ ကျုပ်အကြောင်း ပါနေတာတွေ့ရတယ်၊ ကျုပ်အနေနဲ့ သောင်ပေစုက ဒီလိုရေးသားချက်ဟာ ဘာရည်ရွယ်ချက်ရှိမှန်း မသိဘူး”

“ကိုယ်တော်လေး တကယ်မသိဘူးလား”

“မိန်းကလေးကော သိပါသလား”

“ကျွန်မလဲ မသိဘူး”

“မိန်းကလေးအနေနဲ့ ဓားအေးလက်ဝါး တုံ့လင်စွကို ကြားဖူးပါသလား”

“နေပါဦး... ဓားအေးလက်ဝါးဆိုတဲ့ ဘွဲ့နာမည်ကို ဘယ်သူက ပေးတာလဲ”

“ကိုယ်တော်ကြီး တုံ့လင်စွဟာ တစ်သက်လုံး မကောင်းမှုကို မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် သိုင်းသမီးအားလုံးက တုံ့လင်စွကို ဓားအေးလက်ဝါးဆိုတဲ့ ဘွဲ့နာမည်ပေးအပ်ခေါ်ဝေါ်ခဲ့တာပဲ”

“အင်း... ကြားဖူးတယ်၊ သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ကိုယ်တော်ကြီးတုံ့ဟာ နှစ်အတော်ကြာကတည်းက လုပ်ကြံခံခဲ့ရတယ်၊ သူ့မှာ သမီးတစ်ယောက်ကုန်ခဲ့တယ်၊ သူ့နာမည်က တုံ့ရဲမေလို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းဟာ ချမ်းအေးတည်းခိုဆိုင်မှာ တည်းခိုနေပြီး ညတစ်ညမှာ ဈေးအောက်ခွမ်းကိုလုပ်ကြံတာ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူးလို့ ကြားရတယ်၊ ကိုယ်တော်ကြီး တုံ့လင်စွကတော့ ဈေးအောက်ခွမ်းရဲ့ဝခင် ဈေးလူချွန်ရဲ့လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် တုံ့ရဲမေဟာ ဈေးအောက်ခွမ်းကို လုပ်ကြံတာဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မထင်မှတ်ဘဲ အဲဒီတုံ့ရဲမေဆိုတဲ့ မိန်းမပျိုလေးဟာ မကြာသေးခင်အချိန်ကပဲ လုပ်ကြံခံလိုက်ရပြီလေ”

ယန်ကျွေးလင်မှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ...

“အဲဒီ တည်းခိုခိုဆိုင်မှာပဲ အသတ်ခံရတာလား၊ ဘယ်သူ သတ်လိုက်တာလဲ”

“အဲဒီ တည်းခိုဆိုင်မှာပဲ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်၊ ဘယ်သူ သတ်လိုက်သလဲတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် တုံ့ရဲမေဟာ ဆွေးမအန် ဖျက်လုံးမပြုဘဲ ခုတင်ပေါ်မှာ လိလျော့င်းနေရာက ရုတ်တရက် လုပ်ကြံခံလိုက်ရုံပဲ၊ ခုခံရောင်ရွားချိန်တောင် ရလိုက်ပုံ မပေါ်ဘူး”

ဤစကားတွင် ကျွေးစင်ဟန်အနေဖြင့် သေဆုံးသွားသူမှာ တုံ့ရဲမေ မဟုတ်မှန်း ဖွင့်ပြောခြင်းမရှိချေ။

“မိန်းကလေးတုံ့ဟာ ဈေးအောက်ခွမ်းကို လုပ်ကြံခဲ့သေးမိတော့ သူ့သိုင်းသမီးဟာ သိပ်မညံ့မယ် မထင်ဘူး၊ တစ်... သတ်လုပ်ကြံခံရတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ ဒါနဲ့ အလောင်းကော”

“ကျုပ်လာတုန်းကတော့ တည်းခိုဆိုင်မှာရှိနေတယ်။ ခုလောက်ဆိုရင် သက်ဆိုင်ရာက ခုံခမ်းစစ်ဆေးဖို့ ယူဆောင်သွားကြရောပေါ့”

ယန်ကျွေးလင်က ရုတ်တရက် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး ကျူးစင်ဟန်အား ပြောလာသည်။

“ကဲ... ကျွန်မတို့ သွားကြပါဦး”

ကျူးစင်ဟန်နှင့် ယန်ကျွေးလင်တို့နှစ်ယောက် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ထွက်မည်အပြင်တွင် ရုတ်တရက် ယန်ကျွေးလင်၏ တပည့်မ ဇော်လင်းတစ်ယောက် အလောတကြီး ဝင်ရောက်လာကာ ယန်ကျွေးလင်အား နှစ်ကိုယ်ကြား တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ထွက်ခွာရန်အသင့်ဖြစ်နေသော ယန်ကျွေးလင်၏ မျက်နှာအမူအရာမှာ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားပြီး မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ကျူးစင်ဟန်မှာ ယန်ကျွေးလင်အား နားမလည်စွာကြည့်ရင်း...

“မိန်းကလေးမှာ ကိစ္စရှိရင် ကျုပ်သွားတော့မယ်”

“ဓဏနေဦး... အပြင်ဘက်ဆောင်ထဲမှာ လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ကြည့်ရတာ ဂွင်နဲ့ကျွန်မကို လာရှာတာနဲ့တူတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဝမ်းကြွယ်ယီ”

“မိန်းကလေးယန်... သူက ကျုပ်တို့ကို လာရှာတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

ယန်ကျွေးလင်က ဟင်္တံခနဲအသံတစ်ခုနက်ပြုရင်း...

“စွင်တို့ တည်းခိုနေတဲ့ တည်းခိုဆိုင်မှာလည်း အရက်နဲ့ စား

သောက်စရာတွေ ရတာပဲ။ ဒီညတော့်ကြီးရဲ့အစွေအနောက် ဖျော်ပွဲစားရုံဟာ တစ်ရုံတည်းမဟုတ်ဘူး။ ဒီပြင်မှာလည်းရှိနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဝမ်းကြွယ်ယီက ကျွန်မတို့ရဲ့တဲ့ ရာကွမ်းပျော်ပွဲစားရုံကိုမှ ရွေးပြီး လာတယ်ဆိုတော့ သူ့ရည်စွယ်ချက်က ရှင်းနေတာပဲ”

တစ်ဆက်တည်း ကျူးစင်ဟန်အား ခုံးခိုက်အက်ခတ်ကြည့်လိုက်ရင်း ဆက်လက် မေးလာပြန်သည်။

“ကိုယ်တော်လေး ဝမ်းကြွယ်ယီတို့နဲ့ ဘယ်လိုထူးခြား ပတ်သက်မှု ရှိသလဲ”

“ဘယ်လိုပတ်သက်မှုမှတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် နုချိန်မှာ သူနဲ့ခိုက်ရန် မဖြစ်ပွားချင်ဘူး”

“ကိုယ်တော်လေးရဲ့ အားနည်းချက်တစ်ခုခု ဝမ်းကြွယ်ယီလက်ထဲ ကျရောက်သွားလို့လား”

“အဲဒီလိုပြောလဲ ပြစ်နိုင်ပါတယ်”

“မှန်တယ်။ တစ်ခါတလေ အနည်းနဲ့အများဆိုသလို သူတစ်ပါးကို ဖွင့်မပြောနိုင်တဲ့ကိစ္စတွေရှိနေတတ်တယ်။ ကိုယ်တော်လေးရဲ့ ဖွင့်လင်းတဲ့စကားကို ကျွန်မ လေးစားပါတယ်။ ကိုယ်တော်လေးရဲ့မျက်နှာကိုဆောက်ပြီး ကျွန်မ သူ့ကိုပြဿနာ မရှာတော့ပါဘူး။ သူ့ကို ဝင်လာခိုင်းပြီး ကျွန်မတို့အတွက်အရက်သောက်ကြရအောင်။ ဘယ်လိုလဲ မကောင်းဘူးလား”

ထိုစကားကြောင့် ကျူးစင်ဟန် ခိုးရိုသွားမိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝမ်းကြွယ်ယီသည် မိမိအား ကိုစယ်နောက်ပြောင်ခဲ့ပါက ယန်ကျွေးလင်က မိမိအား အကဲခတ်လှပေတော့မည်။

၂၂၀ ● ဘုန်းကြွယ်

ထို့ကြောင့် ခေါင်းခါယမ်း ငြင်းပယ်လိုက်၏။

“မသင့်တော်ဘူး တင်ပါတယ်၊ မိန်းကလေးယန် ကျုပ်ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“ကိုယ်တော်လေးကျွေး... ဒီအေးနန်းကိုမျှော် မလိုဘူးထင်တယ်၊ ကျွန်မရဲ့အခေါ်အဝေါ်ကြိုက်ရင် ကိုယ်တော်လေးကျွေးကို လေးစား နေတယ်ဆိုတာ ထင်စွာပါတယ်”

ထိုအခါမှ ကျွေးစင်ဟန် အနည်းငယ်စိတ်အေးသွားကာ...

“ဟိုမိန်းကလေးဝမ်းဟာ နှုတ်စောင့်စည်းမှုမရှိဘဲ ကျုပ်ကို ညစ်ညမ်းတဲ့ စကားတွေ ပြောလာရင် မလွယ်ဘူး၊ အနည်းနဲ့အများ သည်းတော့နဲ့ရောပဲ၊ တကယ်လို့ မိန်းကလေးယန်ရဲ့ မျက်စိထဲမှာ ကျုပ်နဲ့ မိန်းကလေးဝမ်းတို့ဟာ အတူတူပဲလို့ ထင်မှတ်သွားရင်...”

“ကိုယ်တော်လေးကျွေး ဒီအတွက် သိပ်ကြောင့်ကြမနေနဲ့”

ကေားဆုံးသည်နှင့် တပည့်မလေး ဝမ်းကြွယ်ယိ ဝင်လာစေရန် မှာကြားပြောဆိုလိုက်သည်။

“ရှောင်ငိုဟို... ဝမ်းကြွယ်ယိကိုပြောလိုက်၊ ငါနဲ့အတူ လာပြီး အရက်သောက်ဖို့ စိတ်ခေါ်တယ်လို့ ကိုယ်တော်လေးကျွေးလည်း ငါနဲ့ အတူဖို့နေတယ်လို့ ပြောလိုက်”

ရှောင်ငိုဟို အနီးအပြင်သို့ ထွက်သွားသောအခါ ကျွေးစင်ဟန် က ယန်ကျွေးလင်အား မေးလာသည်။

“မိန်းကလေးယန်နဲ့ ဝမ်းကြွယ်ယိတို့ တွေ့ဆုံစူးသလား”

“မတွေ့ဆုံဖူးဘူး”

“တကယ်လို့ ဝမ်းကြွယ်ယိရောက်လာရင် မိန်းကလေးအတွက် မျက်နှာပျက်စရာ ဖြစ်လေမိမယ်၊ အဲဒီအချိန်ကရင်...”

“ကိုယ်တော်လေးအနေနဲ့ အဲဒီအချိန်ကရင် ကျွန်မ ဒေါသ လိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား၊ ကိုယ်တော်လေးက ဒီအတွက် ဘာမှ မနိုးရိမ်နဲ့၊ ကျွန်မက ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံဖို့ ရည်ရွယ် ချက်ရှိတယ်”

စကားမဆုံးခင်မှာပင် အနီးအပြင်ဘက်မှ မြေသံတစ်ခုရပ် ကြားရပြီး မိန်းမချောလေး ဝမ်းကြွယ်ယိ အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် လာသည်။

ဝမ်းကြွယ်ယိက အိပ်ခန်းထဲဝင်မီသည်နှင့် မိန်းမချောလေး ယန်အား ပြီးရယ်ချီးမွမ်းလာသည်။

“အစ်မတော် ယန်ဟာ ယန်မျိုးဆက်ရဲ့ ဂုဏ်ယူလောက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးပါပဲ၊ စောစောက ချမ်းအေးတည်းနီဆိုင်ထဲမှာ ပန်းခြောက်စက်မယ် အဘွားကြီး ယိစင်ရန်ကို အလွယ်တကူ နိုင် လိုက်တာဟာ အတော့်ကို ချီးကျူးစရာ ကောင်းလှပါတယ်”

ဝမ်းကြွယ်ယိက ကေားမြတ်ကာ ကျွေးစင်ဟန်ဘက် လှည့်ပြီး မေးလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျွေး... ဒီရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာ ပြီလဲ”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ ဝမ်းကြွယ်ယိအား ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ဖြင့် စကားမလွှဲမှားစေရန် သတိထားဖြေကြားလိုက်ရသည်။

“ကျုပ်... ကျုပ် ဒီကိုရောက်နေတာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး”

ထိုအခါ ဝမ်းကြွယ်ယိက...

“ဒါဆို မိန်းကလေး တုံ့ရုံမေ့ကိန့်”

ကျွေးစင်ဟန်က အလောတကြီးကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး ဝမ်း... မိန်းကလေးယန်နဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ်တွေ့ဆုံရတဲ့အတွက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သောက်စားသင့်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ တခြားကိစ္စကို ပြောနေရတာလဲ”

ထိုစကားကြောင့်

ဝမ်းကြွယ်ယိဟ်မျက်နှာ တစ်မျက်တင်မောသွားကာ...

“ကိုယ်တော်လေးကျွေးက မိန်းကလေးတို့ အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စကို တကယ်ပဲ ဂရုမစိုက်ဘူးလား”

“ဝမ်းကြွယ်ယိ... သိုင်းလောကသားတွေ မှန်သမျှ သေရေးစွင့်ရေးကိစ္စဟာ သိပ်အလေးအနက်ထားစရာ မလိုပါဘူး”

“မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တော်လေးကျွေးကအနေနဲ့ မိန်းကလေးတို့ တကယ်ပဲ မသေတာကို သိပြီးပြီမဟုတ်လား”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ ထိုစကားကြောင့် အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိသည်။ သို့သော် ဣန္ဒြေမပျက်စေရန် ဟန်ဆောင်ပြီး ပြန်လည်မေးလိုက်၏။

“မိန်းကလေးဝမ်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“တကယ်တော့ မိန်းကလေးတို့ဟာ သေဟန်ဆောင်လိုက်တာပဲ ကိုယ်တော်လေး ကျွေး”

ထိုစကားကြောင့် ယန်ကျွေလင်က ကြားဖြတ်ဝင်မေးလာသည်။

“မိန်းကလေးဝမ်း သူမသေသေးဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း တကယ်ပဲတွေ့ခဲ့ရလို့လား”

ဝမ်းကြွယ်ယိက...

“မိန်းကလေးတို့ အသုံးပြုတဲ့ အသက်စွလမ်းကြောင်း ပိတ်

နည်းဟာ အတော့်ကို ရိုးလွန်းပါတယ်။ ရှင်ကို ကျွန်မတို့လို ပညာရှိတဲ့လူတွေကို သူ မလိမ်ညာနိုင်ပါဘူး”

ဝမ်းကြွယ်ယိ စကားဖြတ်ကာ ကျွေးစင်ဟန်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ပြောလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျွေးက မိန်းကလေးတို့ရဲ့မေ့ရဲ့ လိမ်ညာခြင်းကို ကူညီတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တကယ်ပဲ မသိတာလား”

“ကျုပ် မိန်းကလေးတို့ရဲ့ အနီးထဲဝင်ပြီး မလေ့လာခဲ့ရဘူး။ တကယ်လို့ မိန်းကလေးဝမ်းပြောတာ မမှားဘူးဆိုရင် ကျုပ် တုံ့ရဲ့မေ့ရဲ့ လိမ်ညာခြင်းကို ခံလိုက်ရတာပဲ”

ယန်ကျွေလင်က...

“မိန်းကလေးတို့ဟာ ဘာဖြစ်လို့ သေချင်ဟန်ဆောင်ရတာလဲ”

ဝမ်းကြွယ်ယိက...

“အစ်မတော်ယန်အနေနဲ့ ‘အယောင်ဆောင်’ ဆိုတဲ့ စကားသုံးလေးလုံးအပေါ် မူတည်စဉ်းစားရင် သံလွန်စေရဲ့ မခက်မပါဘူး”

ကျွေးစင်ဟန်က မျက်လုံးတစ်ဖက်ကျုံ့ကာ မေးလာသည်။

“မိန်းကလေးဝမ်း... မင်းက မိန်းကလေးတို့အကြောင်း ဘယ်လောက် သိလို့လဲ”

ဝမ်းကြွယ်ယိက...

“ကျွန်မသိတာ မများပါဘူး။ ကိုယ်တော်လေးက ကျွန်မကို ဘာပြောပြချင်လို့လဲ”

“မိန်းကလေးတို့ဟာ ဓားဆေးလက်ဝါးတံလှိုင်စွဲရဲ့ မှေးမှေးမှောက်မှားတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဒါ့အပြင် ဂှာဆန်းကိုတိုင်း ကျိန်နီနီနန်းတော်မှာ ခုနစ်ခုခန့်ကြာ သိုင်းပညာတွေ သင်ကြားခဲ့တယ်။

၂၂၄ ● ဘုန်းကြွယ်

ဒါကြောင့် နာမည်မရှိသူလို့ ပြောလို့ မရဘူး။ မိန်းကလေးဝမ်း ပြော
သလို သေချင်ဟန်ဆောင်တဲ့ကိစ္စတော့ လုပ်မယ် မထင်ဘူး။”

ဝမ်းကြွယ်ယိက အေးတီးအေးစက်ရယ်မောကာ...

“တကယ်လို့ ကျွန်မအကြည့်မှားတယ်ဆိုရင် နောင်အခါ
ကျွန်မမျက်လုံးအစုံကို ဖောက်ထုတ်ပစ်နိုင်တယ်”

ယန်ကျွေလင်က ကြားဖြတ်ပြောလာသည်။

“မိန်းကလေးဝမ်း ဒီလောက် ခဲ့ရဲတင်းတင်း ပြောနေမှတော့
စကန်မှမျှ မှန်ကန်လို့ပြောနေတာ ဖြစ်မှာပါပဲ”

ကျွေးဝင်ဟန်က...

“ဒါဆို ကျုပ် မငြင်းလိုတော့ဘူး။ ဒီမြို့ကိုလာတဲ့ သိုင်းသမီး
တစ်ခုထဲမှာ မိန်းကလေးတို့ဟာ အရေးကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုယ်တော်လေးကျွေးက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ခုနက မိန်းကလေးတို့အနေနဲ့ သေချင်ဟန်ဆောင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျုပ်သဘောပေါက် နားလည်သွားပြီ”

ထိုစဉ် ယန်ကျွေလင်၏စာပည့်မလေးတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာကာ ယန်ကျွေလင်အနီးကပ်ပြီး တီးတိုးပြောဆိုနေလေသည်။

စာခဉ်(၂) ပြီး၏

ဘုန်းကြွယ်

